

Tavan Arasına Yolculuk

N GORDON
CI GORDON

5. BASKI

101
101

Tavan Arasına Yolculuk

Sevdiklerimizle paylaşacağımız macera dolu
bu sıcacık masalı, sinemacı bir baba oğul,
DAN GORDON ve ZAKI GORDON
kaleme aldı. Canlanan oyuncaklar fantezisini
öykü-içinde-öykü kurgusuyla işleyen kitap,
hep birlikte kitap okumak için eşsiz bir yapıt.

Yataklarına kıvrılmış üç küçük çocuk, ciciannenin onlara okuduğu
heyecanlı bir masalı dinlemektedir: Babası pilot olan Küçük
Oğlan çok hastadır. Oyuncak dostları Küçük Borazancı Çocuk,
Yaygaracı Başçavuş ve Perseus, onun hayatını kurtaracağına
inandıkları Davin'i bulmak için karanlık tavan arasına doğru
"boylarından büyük" zorlu bir yolculuğa çıkarlar. Ama önce,
Davin'in yerini bilen Prenses Helen'i kötülerin elinden kurtarmaları
gerekir. Kedi ve örümcek gibi kanlı canlı tehlikelerle karşılaşan
kahramanlar, Kara Şövalye ve Korsan Karasakal gibi kötü
oyuncak karakterlerle de baş etmek zorunda kalırlar...

günüşiği
kitaplığı

ISBN 978-975-6227

9 789756 2278

Çocuk Roman 31

TAVAN ARASINA YOLCULUK

Yazanlar: Dan Gordon ve Zaki Gordon

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Mine Kazmaoğlu
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Davin*
© Dan Gordon, Zaki Gordon, 1997

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2002
Yayın hakları Dan Gordon'dan satın
alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için
yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ekim 2002 (*Davin, Oyuncak Masalı* adıyla)
5. baskı: Haziran 2014
Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-6227-85-5

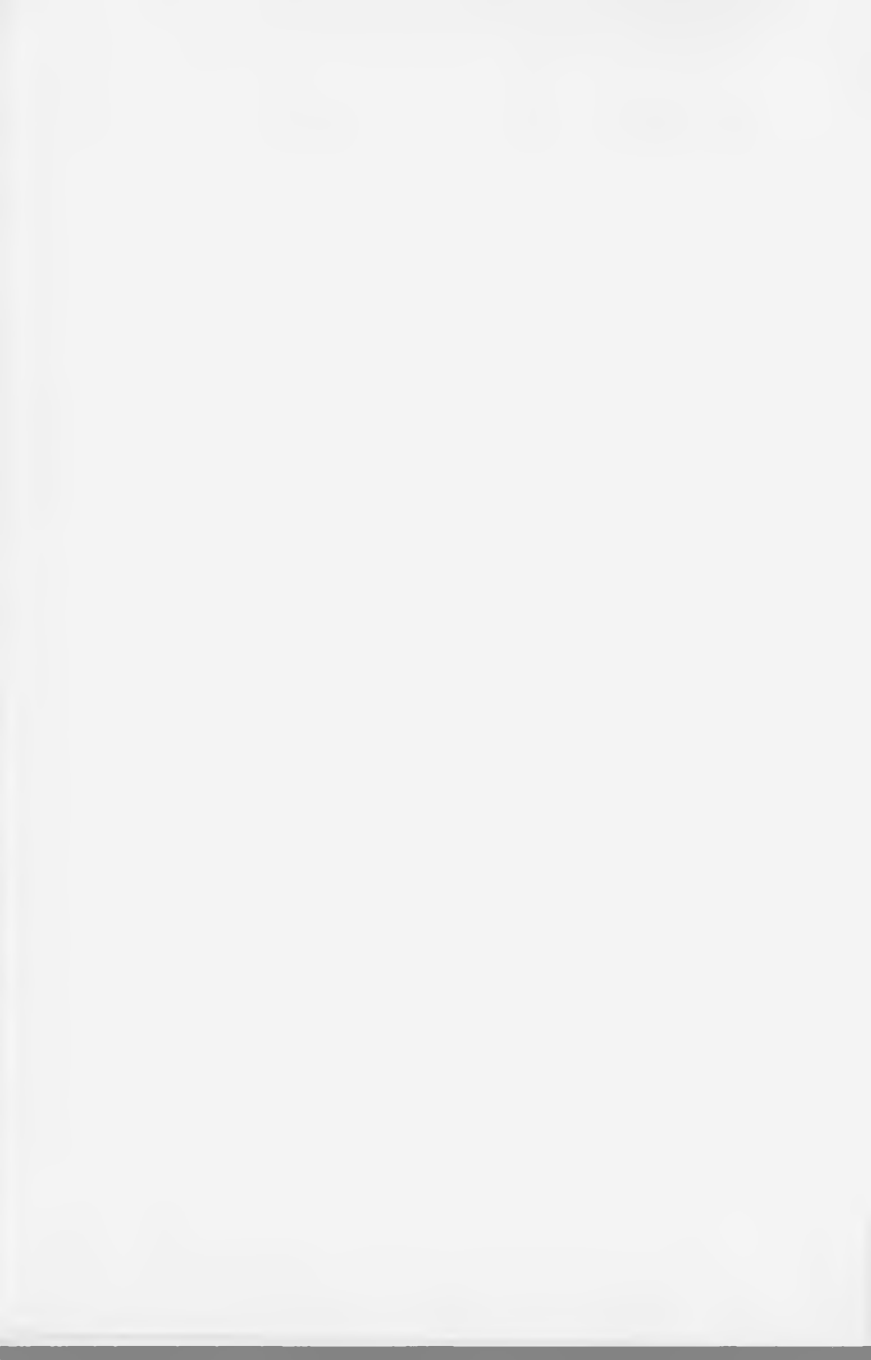
www.gunisigikitapligi.com

Kapak uygulama: Anıl Çağatay
Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Yazın Matbaacılık
[Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok No:38-40-42-44 İkizelli Başakşehir
İstanbul (0212) 565 02 55 Sertifika: 12028]

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 1206-34-003895
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Dan Gordon Zaki Gordon

Baba oğul olan yazarlar, canlanan oyuncaklar fantezisini öykü-içinde-öykü kurgusuyla işleyerek, masal geleneğini senaryo tekniğiyle birleştirmişlerdir. Baba Dan Gordon, *Wyatt Earp* (1994) ve *The Hurricane* (*Kasırđa*, 1999) gibi büyük filmlerin senaryo yazarıdır. Oğul Zaki Gordon'sa, Hollywood'un dışında var olmayı hedeflemiş genç bir bağımsız sinemacıydı. Zaki'nin 1998'de beklenmedik ölümüyle *Tavan Arasına Yolculuk*, düşledikleri "Cicianne Masalları Dizisi"nin tek kitabı olarak kalmıştır.

Tavan Arasına Yolculuk

Dan Gordon
Zaki Gordon

Türkçesi
MİNE KAZMAOĞLU

Yabancı Adların Okunuğu

Dan Gordon (Den Gordin)

Zaki Gordon (Zaki Gordin)

Adam (Edim)

Aldo (Aaldo)

Andre (Andre)

Danielle (Değniyl)

Davin (Değvin)

Disneyland (Dizneylend)

El Diablo (El Diyablo)

Harold (Heğrild)

Helen (Helin)

Maria Consuela (Mariya Konsuğela)

Mozart (Moğzart)

Peligro (Peligro)

Perseus (Perseus)

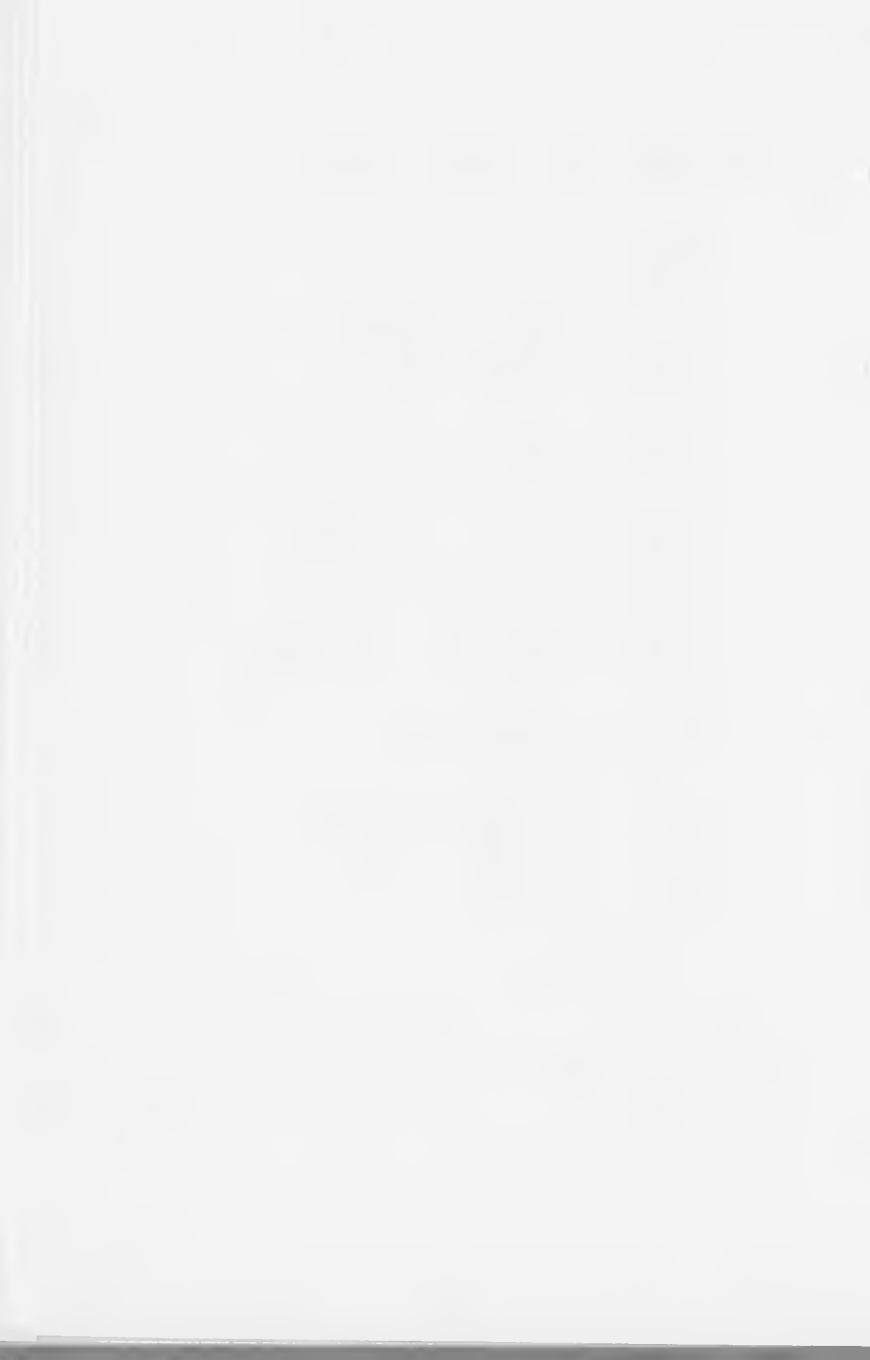
Robin Hood (Robin Hud)

Yoni (Yoğni)

Bölümler

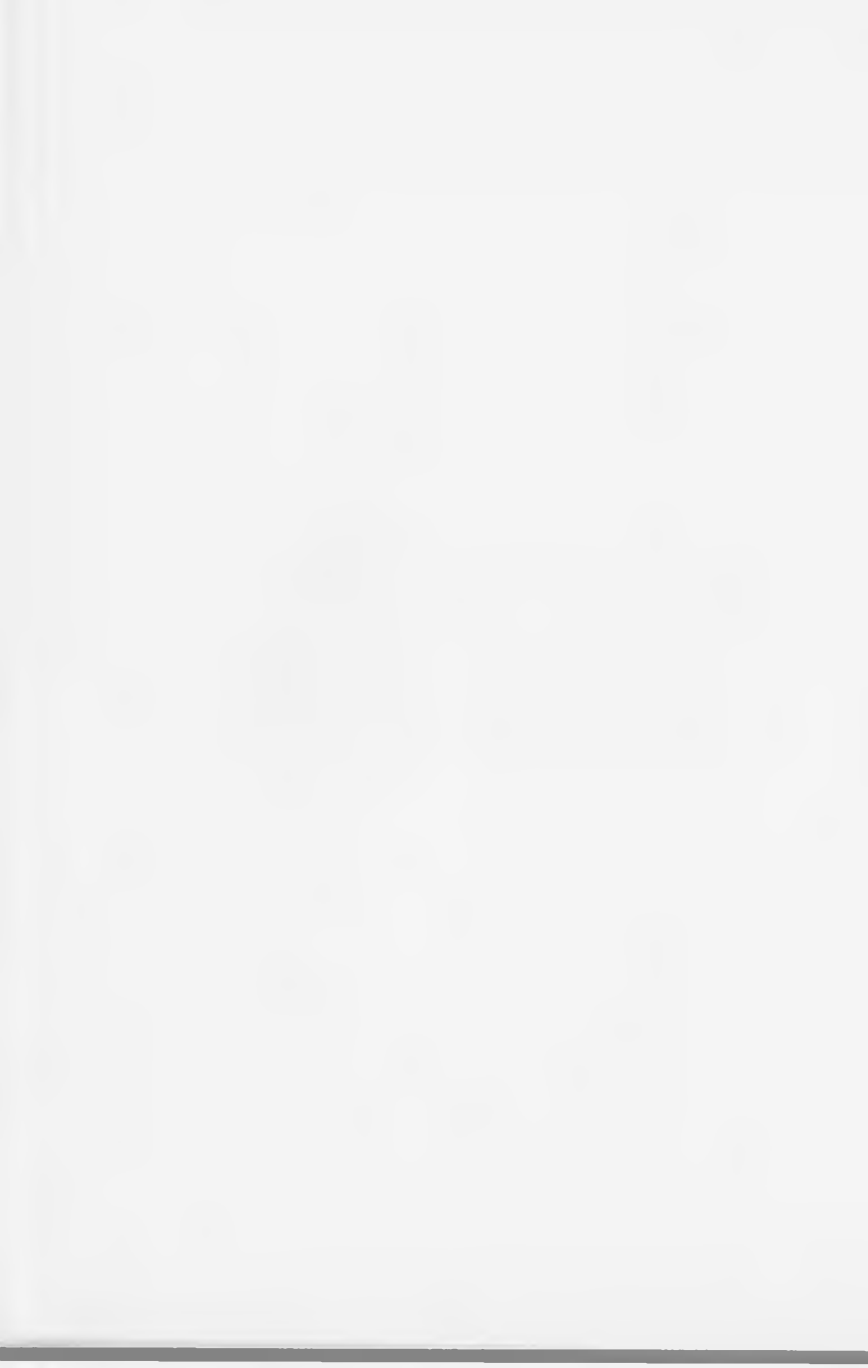
- Giriş 11
- 1 Cicianne 14
  - 2 İyi ve Kötü Güçlerin Son Savaşı 21
  - 3 İyi ve Kötü Güçlerin Son Savaşı – 2. Perde 22
  - 4 Kara Şövalye'nin Ordusu 28
  - 5 Dadı 36
  - 6 Ayakkabı Kutusu 43
  - 7 Perseus 52
  - 8 İz Sürüş 60
  - 9 Koridor 70
  - 10 Dadı'nın Kedisi 78
  - 11 Tavan Arası 85
  - 12 Yeni Dostlar 93
  - 13 Zoro 100
  - 14 Karanlığın İçine Doğru 107
  - 15 Örümcek 112
  - 16 Andre'yle Akşam Yemeği 118
  - 17 Raflar'a Doğru! 125
  - 18 Korsan Gemisi 132
  - 19 Havalanış 138
  - 20 Kurtarış 145
  - 21 Bir Tuzak 151
  - 22 Kaçış 159
  - 23 Kaçış – 2. Perde 164
  - 24 Harold 171
  - 25 Davin 180
  - 26 Son Savaş 187
  - 27 Sabah 195

*Bu kitap, yazarlardan birinin annesi, diğerinin
büyükannesi olan Cicianne için kaleme alındı.*

*O, bir çocuğun sahip olabileceği en iyi masal
anlatıcı ve en iyi arkadaşı. Yazarlar, bu kitabın
uzun bir Cicianne masalları dizisinin ilki olmasını
umuyorlar. Onda o kadar çok masal vardı ki.*

Giriş

Bu masal, bütün masallar gibi sihirlidir. Onu nasıl okuyacağınız, çocuk ya da yetişkin olmanıza göre değişir. Çocuksanız, aynen bizim yapmış olduğumuz gibi, bu kitabı kendinize *okutmalısınız*. Onu size, büyükanne ya da büyükbabanız, anneniz ya da babanız, teyzeniz ya da amcanız, hatta abla ya da abiniz, ya da sizden yeteri kadar büyük olup, sizi seven herhangi bir kimse de okuyabilir. Bu çok önemli, çünkü masalı daha da güzelleştirecektir.

Bu masal en güzel, pijamalar içinde yatakta dinlenir. Pijamanız yoksa, gecelik de giyebilirsiniz; ama sizi sarmalayan, sıcak bir şey olmalı –yumuşacık, rahat ve sizin gibi kokan bir şey.

Pijama giyemeyecek kadar büyüdüğünüzü düşünüyorsanız, yanlış yolda olduğunuz ve düş gücünüzü köreltmeye başladığınız anlaşılıyor. Düş gücünüzü serbest bırakın! Pijama yatakta sıcacık ve rahat hissetmenizi sağlayan bir şeydir; her şeyin yolunda olduğunu, kimsenin size zarar veremeyeceğini hissettirir. İster yedi, ister kırk sekiz yaşında olun, bu böyledir. Cicianne seksen üç yıllık ömründe pijamalara olan inancını hiç kaybetmedi. İşte, bu kadar!

Pijamanızın yanında en sevdiğiniz battaniye, yorgan ya da örtünüz de bulunmalı. Böyle bir şeyiniz yoksa, edinmelisiniz. Rahat bir yastığınız olmalı, belki de iki tane. İstedığınız gibi şekil verebileceğiniz türden. Ve eğer masal öyle gerektiriyorsa, sıcak çikolatanız da olmalı. Fincan ya da kupada olabilir, seçim size kalmış. Bizce üstünde biraz rendelenmiş çikolata da yüzmeli, ama bazıları çikolata rendesinden hoşlanmaz –onlar köpürtülmüş krema sever. Bu da sizin keyfinize kalmış. Ama kesinlikle sıcak çikolatanız olmalı. Çayı tercih etmiyorsanız tabii. Çay da bu masal için kabul edilebilir bir sıcak içecektir.

Varsayalım ki, bu masalda nine torunlarına okurken, torunların sıcak çikolatalarından höpürtülü bir yudum alıp dudaklarını şaplata şaplata, “Ohhhh!” dedikleri yere geldiniz.

Sizce ne yapmalısınız? Köfte gibi orada oturacak mısınız? Ağaç gövdesindeki budak deliği, kurbağanın üstündeki siğil gibi? Hııı?

Masaldaki çocuklar ne yapıyorsa, siz de aynı-sını yapmalısınız. Onlar höpürtülü bir yudum içtiklerinde, siz de höpürtülü bir yudum içmelisiniz. Onlar ağızlarını şapırdattıklarında, siz de ağızınızı şapırdatmalısınız. Niye masaldaki çocukların yaptıklarının aynısını yapmanız gerektiğini biliyor musunuz? Çünkü *siz de* masaldaki çocuklardan birisiniz de ondan.

Şimdi, eğer siz bir çocuk *değil* de, bu kitabı yüksek sesle okuyan bir büyükseniz; ister torunuza, ister kızınıza ya da oğlunuza, ister yeğeninize ya da kuzenize, ister küçük kız ya da erkek kardeşinize ya da bakıcılığını yaptığınız çocuğa okuyor olun, etkili olması için, mutlaka sevdiğiniz bir çocuğa okumalısınız. Ancak o zaman, gerekli yerlerdeki canlandırmalarla bütün o farklı ses ve aksanları, gürültü, horultu, homurtu, burun çekme, aksırık ve tıksırıkları yaparken kendinizi aptal gibi hissetmezsiniz.

Bu, bütün gününüzün en eğlenceli zamanı olacaktır. Üstelik, ömrünüzün sonuna kadar da anımsarsınız bunu –şimdi size beklenti dolu, mahmurlaşmış kocaman gözlerle bakan çocuk sizden daha büyük ve güçlü olduktan çok sonra bile. Her ikinizin de belleğinde yer edeceğine emin olun...

Çicianne

Cicianne hafta sonu için geliyordu. Yoni, Adam ve o yaz iki haftalığına onlarda kalan kuzenleri Danielle için bu, Cicianne'den armağanlar demekti. Cicianne asla eli boş gelmezdi. Bunlar küçük şeyler olurdu, yalnızca yaşlı ninelerin fark edip torunlarına aldıkları türden ufak tefek armağanlar. Örneğin, Danielle'in koleksiyonu için bir oyuncak at, Yoni'nin birlikte maceralar yaşayabileceği bir kahraman figürü ve Adam için her zaman tuhaf bir şeyler; çünkü, eh... Adam tuhaftı işte.

Adam dört, Yoni sekiz ve kuzenleri Daniel'sa neredeyse on yaşındaydı. Bir gece annesiyle babası Adam'ı yatağa yatırırken, çok geçmeden tuvalete

gideceğini bile bile, özel bir ikram olarak ona bir fincan buharı tüten sıcak çikolata vermişlerdi. O da sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum almıştı.★

Sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum almıştı. Ardından da dudaklarını şaplatıp, “Ohhhh!” demişti büyük bir keyifle.

Sonra annesiyle babası onu öperek, iyi geceler, tatlı rüyalar dileyip, “Tahtakurularına yem olma,” dediklerinde, Adam, “Mars’ta tahtakurusu yok,” diye karşılık vermişti.

Adam’ın annesiyle babası önce birbirlerine, sonra da Adam’a bakmışlardı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sormuştu babası.

★ *Yazarların Notu*

Girişte belirttiğimiz gibi, bu size bir işaret. “Sıcak çikolatasını soğutmak için üç kez üfledikten sonra kocaman, höpürtülü bir yudum aldı.” Yani, şimdi, sizin de kendi sıcak çikolatanızı üfleyip höpürdeterek yudumlamanız için uygun bir zaman. Bu yalnızca bir öneri tabii... Kimse sizin bu kitapla nasıl bir etkileşim kurmanız gerektiğini söylemeye çalışmıyor. Olay şu ki, eğer benim bir fincan sıcak çikolatam olsaydı, şimdi onu yudumlamamanın tam zamanı demektir.

“Hangi konuda?” demişti Adam masum masum.

“Mars’ta tahtakurusu yok da ne demek?”

“Yok işte,” demişti Adam gayet mantıklı bir biçimde.

“Peki, ama bunun bizim sana iyi geceler dilememizle ne ilgisi var?” diye sormuştu annesi.

“Eh,” demişti Adam, “ben orada yaşıyorum.”

“Nerede?” demişti babası.

“Mars’ta,” demişti Adam. Ardından açıklamıştı. “Siz her gece iyi geceler öpücüğü verip, ışığı kapadıktan sonra ben Mars’a gidiyorum.”

“Vay vay,” demişti babası. “Peki, oraya nasıl gidiyorsun?”

“Yatağımın içinde,” demişti Adam, sanki babası çok aptalca bir soru soruyormuşçasına.

“Peki, orada ne yapıyorsun?” diye sormuştu annesi.

“Bir işim var,” demişti Adam büyük bir gururla.

“Sahi mi?” demişti annesi. “İşin nedir?”

“Kilitliyorum,” demişti Adam. “Anahtarım var, kilitliyorum.”

Adam’ın annesiyle babası gülüşmüşlerdi. Bu öyküyü birçok kişiye defalarca anlattılar ve herkes de güldü. Ancak, Adam buna hiç aldırmadı.

Onunla, işiyle ve anahtarıyla dalga geçtikleri-

ni düşündü. Oysa, bundan kısa bir süre sonra Cicianne ziyarete geldiğinde, o buna gülmedi. Hatta, bir armağan bile getirmişti.

“Nedir bu?” dedi Adam.

“Aç, görürsün,” dedi Cicianne.

Adam paketin kâğıdını yırtınca içinden küçük bir kutu çıktı. Kutuyu açınca içinde bir pamuk parçası olduğunu gördü. Pamuk parçasını çıkarınca da bir anahtarlık buldu. Anahtarlığın ucuna küçük bir künye takılıydı. Yapay deriden, hatta belki de plastikten yapılmıştı ve üstünde beyaz bir yazı vardı.

“Ne yazıyor?” diye sordu Adam heyecanla.

“Şöyle yazıyor,” dedi Cicianne, Adam’a sarılıp yatakta yanına otururken, “Mars’ın Anahtarı”.

Adam Cicianne’ye baktı ve, “Çok şık,” dedi.

Cicianne’nin her ziyarete gelişinde Yoni, Adam ve Danielle’in bekledikleri iki şey daha vardı: Çimdik kurabiyeleri ve masallar.

Çimdik kurabiyeleri, içine çikolata parçacıkları katılmış çörek hamurundan yapılıyordu. Yuvarlanan hamur toplarına iki parmakla çimdikler gibi bastırılarak halka şekilleri elde ediliyor, bunları pişirdiniz mi de şahane oluyorlardı.

Masallar, Cicianne’in yatma vaktinde okuduklarıydı.

Cicianne'nin yatak masalları, üstünde rendelenmiş çikolata yüzen, dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata ve mümkünse bir iki çimdik kurabiyesiyle birlikte, pijamalar içinde, en sevilen battaniyenin altına, yatağa girilmeden asla başlayamazdı.

Danielle'in en sevdiği battaniye, damlalı olardı. Üstüne damla dediği bir şeyler dikiliydi. Bunları ayak parmaklarınızın arasına sıkıştırabiliyordunuz; bu da, gece yatakta uykuya dalarken çok iyi geliyordu insana. Aslında bu bir bebek battaniyesiydi ve Danielle da artık küçük bir kız olmuştu, ama hâlâ ona bayılıyordu. Evde onu yorganının altına sokuyor, kuzeninin evine yatıya geldiği her seferinde de yanında getiriyordu.

Yoni'nin de kendi battaniyesi vardı; bazen bir süper kahramanmış gibi onu boynuna dolardı. Adam'ınki bir Dallas Kovboyları battaniyesiydi; ama onun için çok daha önemlisi, her gece birlikte uyuduğu Mars anahtarıydı.

Her üçünün de sıcak çikolatası kendi özel kupasındaydı. Adam'ınkinin adı, "istiridye kadar mutlu" ydu. Bu yeşil kupanın dibinde, ancak içindekilerin hepsini içip bitirdikten sonra görebildiğiniz, gülümseyen bir istiridye vardı. Danielle'ınki "midilli kupası" ydı. Parlak sarı, üstünde at resimleri olan bir kupaydı. Yoni'ninkiyse "canavar kupası" ydı. Üstünde bir canavar vardı. Bir tabak içine

dört çimdik kurabiyesi konmuştu; birer tanesi çocuklara, biri Cicianne'ye.

“Ne okuyacaksın, Cicianne?” diye sabırsızlık içinde sordu Adam.

“Dur hele, oğlum,” dedi Cicianne, Adam'ın odasındaki küçük sandalyelerden birine yerleşirken. “Fessatalya!”

Fessatalya, Cicianne'nin, başkalarının “Vay canına!” demesi türünden söylediği bir şeydi. Ne anlama geldiğini bilen yoktu.

Cicianne bile ne demek olduğunu bilmiyordu. Ne Yoni biliyordu bunun anlamını, ne de Cicianne'nin oğlu olduğu halde Adam'ın babası.

En yakın tahminleri, “Fessatalya”nın aslında “Fesat İtalya” olduğuydu. Ancak, Cicianne'nin İtalya'yı niye fesat bulduğu ve bu yargısını torunlarıyla niye paylaştığı genel bir merak konusuydu. Bilindiği kadarıyla, Cicianne hiç İtalya'ya gitmemişti ve İtalyan yemeklerinden de yalnızca pizzayı ve spagettiye seviyordu. Dolayısıyla bu, kullandığı bir sözcükten ibaretti ve sanki bir anlamı varmış gibi geliyordu.

“Fessatalya!” dedi Cicianne, “Ben yaşlı bir bayanım, bırakın da şöyle bir oturayım önce.”

Daha önce hiçbirinin görmediği bir kitap çikardı. Bu eski yüzlü, yıpranmış kitabın adı *Davin. Ayının Sırları* 'ydı.

Cicianne, sanki okumaya başlayacakmış gibi kitabı açtı; ama sonra başını kaldırdı ve çok yumuşak, kısık bir sesle, “Bilemiyorum,” dedi, “bunu size okumam doğru olur mu? Belki size... korkutucu gelebilir.”

“Korkutucu gelmez, Cicianne,” dedi Adam. Sıcak çikolatasından höpürtülü bir yudum daha alıp, korkulu gözlerle ninesine bakarak sordu, “Yoksa, gelir mi?”

“Bir fikrim var,” dedi Yoni. “Haydi, ışıkların birazını kapatalım.”

Bunu hemen uyguladılar. Kitaplığın üstündeki lamba söndürülünce, oda biraz karanlık oldu. Köşede duran abajur kapanınca daha da karanlıklaştı. Bunun üzerine, Cicianne iskemlesini Adam’ın yatağının yanındaki başucu lambasına yaklaştırdı. Kitabı açıp okumaya başladı...

2

İyi ve Kötü Güçlerin Son Savaşı

“Tuvalete gitmek zorundayım,” dedi Adam.

“Fessatalya,” dedi Yoni, küçük kardeşinden duyduğu rahatsızlıkla.

İyi ve Kötü Güçlerin Son Savaşı 2. Perde

“Başka var mı tuvalete gitmesi gereken?” diye sordu Cicianne.

“Yok,” dedi Adam, “daha yeni gittim.”

“Hayır,” dedi Danielle, “benim ihtiyacım yok.”

“Haydi, Nine,” dedi Yoni, “masala başla.”

“Pekâlâ,” dedi Cicianne, “madem korkmayaçağınıza söz veriyorsunuz.”

Ve okumaya başladı.

“Gözünüzün önüne bir çörten getirin...”

“Çöven mi?” diye sordu Danielle.

“Çöven değil,” dedi Cicianne, Disneyland’deki perili evde, “Burada hiçbir kapı, hiçbir pen-

cere bulunmadığını fark ettiniz mi..? Hiçbir çıkış yok...” diyen ses gibi kısık ve korkutucu bir sesle.

“Çöven değil,” dedi Cicianne, neredeyse hortlaklarınkı gibi alçak ve korkunç bir sesle. “Çöven, sabunotuna denir... Kökleri, suyu sabun gibi köpürten bir bitkidir o. Yok yok... bu çörten, taştan bir canavar.”

“Tabii, çörten; çöven olur mu?” dedi Yoni, Cicianne ne olduğunu açıklayana değin, o da çörtenin anlamını bilmese de.

Zavallı Danielle çövenle çörteni birbirinden ayırt edemediği için azıcık utandı. Ama Adam onun elini tutup teskin ederek, “Biz de Mars’ta ona çöven deriz,” dedi.

“Ama bu masalda,” dedi Cicianne, “ona çörten diyoruz. Granitten oyulmuş, yarı kuş, yarı şeytan bir canavar. Dehşet verici, korkutucu, hırlayan suratlı, dev pençelerini üstünde oturduğu binanın tuğla örgüsüne geçirmiş bir yaratık. Avrupa’nın her tarafında, binaların cephelerinde bu taş oyma canavarları görebilirsiniz. Bunları ya süs olsun, ya da kötülükleri kaçırsın diye koyuyorlar. Bizim bu çörten bir binanın tepesindeymiş. Onu gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Hayalinizde canlandırabiliyor musunuz?”

“Arka ayaklarının üstünde oturmuş, pençelerini tepesine tünediği binanın tuğla örgüsüne ge-

çirmiş, taştan oyma bir figür. Ama korkacak bir şey yok kesinlikle. Ne de olsa, taştan yapılmış... Bu nesneden korkmak için hiçbir neden yok elbette, çünkü ne de olsa canlı değil –yoksa öyle mi?”

Cicianne onlara doğru uzanınca, arka duvara vuran gölgesi kıpırdandı. “Yoksa öyle mi?” diye yineledi.

“Yakından bakın, iyice yaklaşın... Karanlığın içinde gözleri parlamaya başlıyor. Önce belli belirsiz olan pembemsi bir pırıltı parlaklaşıyor ve giderek kızgın bir kızıla dönüşüyor. Pençelerine bakın şimdi de: Tuğlalara daha sıkı tutunmaya başlamış olabilirler mi? Canavar o kor gibi yanan kırmızı gözlerini size dikmişken, arka ayakları üstündeki ağırlığını öne verdikçe mengene gibi sıkışan pençelerinin altındaki kırmızı tuğlalar ufalanıyor mu?”

Cicianne bakışlarını tek tek her birinin yüzünde gezdirdikten sonra arkasına yaslandı ve normal sesiyle, “Çok korkunç olmadığından emin misiniz?” diye sordu.

Hiçbiri ağzını açmayınca da devam etti.

“Şimdi de başka bir şeyi canlandırın hayalinizde,” dedi. “Tanyeri ağarırken tepeler. Onları görebilirsiniz... şafak vaktinin puslu, mavimsi ışığında bir çocuk battaniyesi gibi tüylenmiş ve mavi görünüyorlar. Dinleyin şimdi... Ne duyuyorsunuz? İlerleyen bir ordunun uğultusu... uygun adımların

çıkardığı rap rap rap sesleri,” diyen Cicianne ayaklarını yere vura vura rap rap rap yapınca, çocuklar kafalarının içinde o sesi, ilerleyen ordunun sesini duydular.

“İyice dinleyin,” dedi nineleri. “Ordu ilerlerken trampetler çalınıyor. Tam-tara-tam... Tam-tara-tam... Tam-tara-tam-tam-tam... Tam-tara-tam... Tam-tara-tam... Tam-tara-tam-tam-tam...”

“Ordu giderek yaklaşıyor. Şimdi yük arabalarının gıcirtısını, atların nal seslerini ve sürücülerin dehdehlerini duyabilirsiniz. Ve ordu, tanyerinin mavi ışığında tüylenmiş gibi duran dağların ve tepelerin ardından, trampet gümbürtüleri eşliğinde sert adımlarla yaklaşırken, deri koşum takımlarının, at arabalarının teker, yay ve boyunduruklarıyla demir tekerleklerin gacırtılı, takırtılı seslerini de duyabilirsiniz. Ve şimdi iyice kulak vererseniz, bakın başka sesler de var. Birbirine çarpan metal nesnelere; güçlü küheylanlar kişneyip ayaklarını yere vurarak dizginleri çekiştirdikçe, üstlerindeki şövalyelerin parlak zırhlarına vuran kılıç kınlarının sesleri.”

“Durun bir dakika,” dedi Yoni kızgınlıkla. “Bu ne biçim ordu böyle?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Danielle.

“Bütün bunların hepsi aynı orduda olamaz,” diye açıklamaya çalıştı Yoni.

“Elbette olur,” dedi Danielle. “Bir masalda

istediğın her türden ordu olabilir.”

Kız olduğu için Danielle’ın orduların inceliklerini kavramasını beklemeyen Yoni, bu konuda biraz daha bilgili olacağını düşündüğü Cicianne’ye dönerek bir açıklama istedi. “Nine, hem trampetleri, hem atları, hem piyadeleri, hem de zırhlı şövalyeleri olan ordu olur mu?”

“Bekle bakalım,” dedi Cicianne. “Bekle bakalım,” diye yineledikten sonra kendi kendine mırıldandı, “Eee.. nerede kalmıştım...”

Kaldığı yeri bulmaya çalışarak kitaba döndü, “Fessatalya,” dedi ve okumaya devam etti.

“... şövalyelerin parlak zırhlarına vuran kılıç kınlarının sesleri. Derken, tepenin ardında belirtiler; işte artık onları görebilirdiniz. Daha önce görülmuş orduların hiçbirine benzemeyen bir ordu. Çelik başlıklı, süngülü uzun tüfekli, gaz maskeli, mataraları bedenlerine çarpan, Birinci Dünya Savaşı piyadeleri de vardı; parıldayan miğferlerden ve deri koşum takımlarından yükselerek rüzgârda sallanan muhteşem sorguçlarıyla görkemli atlara binmiş, parlak gümüş göğüslüklü Kraliçe nin Atlı Muhafız Alayı da. Deri pantolonlu, şapkalı kovboyarla; çıplak ata binen, kartal tüylü savaş başlıkları takmış, deri püsküllü, boncuklu deri çarıklı, ok, yay ve mızraklı Yerliler de.

“Kalkanlarını taşıyarak önlerinde yürüyen si-

lahtarlarıyla Yuvarlak Masa Şövalyeleri vardı. Hepsinin liderliğini ise üniformalı bir İngiliz Alay Komutanı yapıyordu. Arkasından uzun palabıyıklı, yaygaracı başçavuşu geliyor; onun yanı sıra da Amerikan İç Savaşı'ndaki Kuzey Ordusu'nun küçük bir borazancısı yürüyordu.”

“Cicianne,” dedi Yoni çileden çıkmış bir sesle, “bu deli saçması! Mantık dışı! Şövalyeler, Birinci Dünya Savaşı askerleri, kovboylar, Yerliler ve bir de küçük borazancı, ha? Bunların hepsi aynı orduda, öyle mi?”

“Evet,” dedi Cicianne. “Hatta, Borazancı Çocuk tıpkı bizim Adam'a benziyor, Danielle da tıpkı Prenses Helen'a.”

“Prenses Helen da kim?” diye sordu Danielle.

“Prenses Helen,” dedi Cicianne, “hep birlikte kurtarmaya gittikleri kişi; çünkü korkunç Kara Şövalye onu esir almış. Onu kaçırmış ve ünlü Davin'in yerini öğrenmek için elinde tutuyor. Prenses Helen, Davin'in yerinin sırrını kısmen biliyor ve eğer Davin olmazsa hepsi,” dedi Cicianne, “bütün Kovboylar ve Yerliler, bütün Şövalyeler ve Kraliçe'nin Atlı Muhafız Alayı, beyaz sakallı Alay Komutanı ve palabıyıklı Yaygaracı Başçavuş, İç Savaş Borazancısı, Prenses Helen ve Kara Şövalye, hatta bütün dünya ve içindeki herkes yok olup gidecek –eğer Davin olmazsa...”

Kara Şövalye'nin Ordusu

“Cicianne,” dedi Yoni sıcak çikolatasını üflerken. Sonra da öylesine höpürtülü bir yudum aldı ki, üst dudağında çikolatadan bir bıyığı oldu.

“Evet,” dedi Cicianne.

“Bana benzeyen biri yok mu?” Yoni, sanki masalda ona benzer biri bulunup bulunmamasına aldırmıyormuş gibi, gene burnunu sıcak çikolata kupasının içine sokup bakışlarını aşağı indirdi. “Bo-razancı Çocuk'un Adam'a, Prenses Helen'in Danielle'a benzediğini söyledin...” Düşüncelere daldı.

Cicianne, Yoni'nin bakışlarını yerden kaldırmasını bekledi; bu üç çocuğun arasında en koca-

man, en güzel gözlere sahip olanı Yoni'ydi. Onunla göz göze gelinceye kadar durdu ve, "Perseus," dedi.

"Kim?" dedi Yoni.

"Kahraman," dedi Cicianne. "Ancak onun masala girmesini beklemen gerek."

"Fessatalya," dedi Yoni.

"Evet," dedi Cicianne, "amma da sinir bozucu bir gelişme."

"Amma da sinir bozucu bir gelişme" de Cicianne'nin sıklıkla yinelediği bir deyişti.

"Cicianne," dedi Adam, "masal ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Cicianne. "Okumak üzereyim."

Ve öyle de yaptı.

Bu toplama ordu, tepeleri dolanıp vadiye doğru ilerlerken, farkında değildiler, ama izleniyorlardı. İnmekte oldukları vadiye tepeden bakan çok yüksek bir kayanın üstünde o korkunç... zalim... insafsız Kara Şövalye duruyordu. Bütün bedenini kaplayan kapkara bir zırhı, omuzundan aşağı sarkan kan kırmızı bir pelerini vardı. Arkasında, cesur ve güzel Prenses Helen, sımsıkı bağlanmış, ağzı tıkaçlanmış bir halde ayaklarının dibinde yatıyordu. Prenses el ve ayak bileklerini birbirine bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyordu; ama düğümler o kadar sıkıydı ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları çözemiyordu. Bütün arkadaşlarından oluşan top-

lama ordunun aşağıdaki vadiye inişini izleyen Kara şövalye'ye bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Kara şövalye, önünde ilerleyen askerleri birazdan düşüreceğı pusuyu düşünerek zalimce güldü ve Prens Helen'a döndü. Sesi tehdit edici ve alçak bir tondaydı.

"Bakın, Ekselansları," dedi, aşağıdaki vadiyi göstererek, "aptallar benim tuzağıma doğru ilerliyorlar. Ben işaret verince, süvarilerim tepelerinden saldıracak."

Elini uzattı ve Prens Helen'ın bakışları şövalyenin parmağının işaret ettiği yöne çevrildi. Hemen altlarındaki tepede, bir elleriyle kılıçlarını, öbür elleriyle atlarının dizginlerini tutan, bir başsız süvari bölüğü duruyordu. Dehşet verici bir görünüşleri vardı. Herhalde, şu ünlü efsaneyi duymuşsunuzdur. Orada zavallı öğretmen tek bir başsız süvariyle baş etmek zorundaydı; oysa bu, aşağıdaki vadiye saldırmayı bekleyen koca bir başsız süvari ordusuydu.

"Bunun çok korkunç olmadığından emin misiniz?" diye sordu Cicianne.

Çocukların üçü de, hayır anlamında başlarını salladı, ama aslında konuşamayacak kadar korku içindeydiler. Cicianne, Kara şövalye sesini takınarak okumaya devam etti.

"Bir de şu tarafa bak," dedi Kara şövalye.

Öbür yandaki kayayı işaret ederken, pelerini kolunun altında dalgalandı. “Şu kayaların arkasında bütün okçularım gizli; dünyanın en iyi nişancıları. Gelmiş geçmiş en iyiler.”

“En iyisi Robin Hood’dur,” dedi Adam.

Cicianne başıyla onaylayarak, Kara Şövalye sesiyle devam etti, “Gelmiş geçmiş en iyiler –Robin Hood dışında. O iyi biri, onun için benimle bir işi olamaz. Ama benim okçularım ve başsız süvarilerim, Robin Hood olmadan da senin aptal arkadaşlarının işini çabucak bitirecekler. Huahahaha-haha...” diye zalimce güldü. “Hahahahahaha...” diye gülmeyi sürdürdü.

“Niye bu kadar çok gülüyor ki, Nine?” diye sordu Adam.

“Çünkü,” dedi Cicianne, “o mutlu bir kötü adam.”

“Şşşşt,” dedi Yoni, küçük kardeşini susturmak için. “Devam et, Nine; kötü adamlar tepede, iyi adamlar aşağıda vadide...”

“Bilmem ki,” dedi Cicianne, “yorulmuş görünüyorsunuz. Belki, bu gecelik bu kadar yeter.”

“Hayır,” dedi Yoni, “yorulmadık.”

“Hiç yorgun değiliz,” dedi Danielle.

“Mars’ta vakit hâlâ erken, Nine,” dedi Adam.

“Pekâlâ,” dedi Cicianne, “azıcık daha.”

“Birinin onları uyarması gerek,” diye aklın-

dan geçiren Prens Helen, ağzındaki tıkaçı yerinden oynatmak için başını öne arkaya salladı ve bir uyarı çığılığı atacak kadar gevşetmeyi başardı. “Dikkat!” diye bağırdı. “Tuzak var!”

Sözleri bütün yamaçlarda yankılandı. “Tuzak var-var-var-var...” diyen sesi vadi boyunca gitti geldi.

“Tuzak mı?” dedi Alay Komutanı. “Birisi, ‘Dikkat, tuzak var!’ diye mi bağırdı?”

Alay Komutanı’nın ordusunu savunma pozisyonuna sokmak için emirler yağdırmasını izleyen Kara Şövalye çılgına dönmüştü.

“Seni aptal,” dedi Prens Helen’a, “beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?” Elini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırıp işaret verince, tepedeki kayaların içine gizlenmiş olan okçular bir ok yağmuru başlattı.

Toplama ordunun üstüne alevli oklar yağarken, başsız bir süvari bölüğü de yamaçtan aşağı sel gibi inmeye başlayınca, askerler dehşet içinde kalakaldılar. Başsız Süvariler atlarını Prens Helen’ı kurtarmaya gelen toplama ordunun askerleri arasına sürünce, çok sert bir savaşa girildi. Küçük Borazancı Çocuk’la Yaygaracı Başçavuş baş başa verdiler.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye bağırdı Borazancı Çocuk.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, küçük şaş-

kın,” diye homurdandı Yaygaracı Başçavuş, korkudan dizleri birbirine çarparak. Çünkü gerçek şu ki, yapabilecekleri bir şey olsaydı bile, Başçavuş bunu uygulamazdı. Bırakın bir başsız süvariler ordusunu, kendi gölgesinden bile korkuyordu o.

“Ama... ama mutlaka bir şeyler yapmalıyız,” dedi Küçük Borazancı Çocuk. “Prensesi kurtarmak ve kötü güçleri alt etmek zorundayız. Mecburuz buna!”

“Mecbur olduğumuz tek şey,” dedi ödlek Başçavuş, “buradan sıvışmak! Başımızı eğmeli, silahlarımızı da, burnumuzu da yerden kaldırmamalıyız. Öhö... öhö... iyi bir asker davanın ne zaman kaybedildiğini bilir ve korkarım, şimdi içinde bulunduğumuz durum aynen öyle. Bizi ancak tanrılar kurtarabilir artık.”

Ve tam bu sözcükler ağzından çıktığı anda –bizi ancak tanrılar kurtarabilir artık, dediğinde güçlü bir depremle yeryüzü sallanıp titremeye, gümbürdeyip dalgalanmaya başladı. Tepeler yarıldı. Kara Şövalye'nin ordusunun tepesine dağlardan kopan dev kaya parçaları düştü. Dağlar birbiri üstüne devrildi ve aşağı inen heyelan dizileri Başsız Süvariler'in yolunu kesip, Kara Şövalye'nin okçularını gömdü.

Küçük Borazancı Çocuk kafasını kaldırıp olanları görünce, toplama ordunun bayrağını yukarı kaldırıp, herkesin duyabileceği şekilde bağır-

dı: “Hücum! Prens Helen ve Davin için!”

Kafalarını kaldırdıklarında, saldırıya küçük bir çocuğun önderlik ettiğini gören askerler teker teker cesaret kazanıp, Küçük Borazancı Çocuk’un peşinden Kara Şövalye’nin adamlarına karşı vahşi bir saldırıya giriştiler.

Başsız Süvariler korkuyla geri çekildi. Okçular yaylarını bırakıp kaçtı. Ödlek Başçavuş bile düşmanın kaçtığını anlar anlamaz saldırıya katıldı.

“Peşlerini bırakmayın, aslanlarım!” diye haykırdı. “Kaçmalarına izin vermeyin!”

Artık zaferi kazanıp Prens Helen’ı kurtaracakları kesinleşmişken, birden bir kapının açıldığı ve ayak seslerinin yaklaştığı duyuldu. Tok tok tok tok... önce ahşap döşemeyi döven kapalı potinlerin, ardından da bir İngiliz dadının, “Kaaaçç kere,” diye azarlayan, tiz sesi geldi: “Kaaaçççç kere söyledim sana, hasta yatağında şu pis oyuncaklarla oynama diye?”

Göz kamaştıran bir ışık huzmesi altında, iyi ve kötü bütün savaşçılar oldukları yerde donup, çocuk oyuncaklarına –kurşun askerlere, ufacık kılıç ve tüfekleri ellerine yapışmış tahta ve plastik figürlere– dönüştüler. Büyük savaş alanı ise küçük bir çocuğun tekerlekli yatağının üstündeki mavi battaniyenin kıvrımları oluverdi.

Bunun üzerine, Cicianne başını kaldırıp, ku-

cağındaki kitabı yavaşça kapattı ve iyi geceler diledi.

“İyi geceler mi?” dedi Adam.

“Cicianne!” diye yakındı Danielle.

“Tam da burada bırakamazsın, Nine!” dedi Yoni.

“Elbette bırakırım,” dedi Cicianne ve her birini alnından öpüp, dişlerini fırçalamaya yolladı. Sonra teker teker üstlerini örttü, bir daha öptü ve ışığı kapadı.

Dadı

Ertesi gün boyunca Yoni, Adam ve Danielle, Cicianne'ye bir sonraki bölümü okutmaya çalıştılar.

"Ama bu bir yatma vakti masalı," dedi Cicianne.

"Öyle olması *gerekmez*," dedi Yoni.

"Öyle olması *gerekmez*, ama öyle," dedi Cicianne.

"Mars'ta yatma vak—" diye başladı Adam.

"Mars'ta yatma vakti olduğunu biliyorum," diye sözünü kesti Cicianne, "ama biz Mars'ta değiliz."

"Ama *o* orada," dedi Yoni küçük kardeşini kastederek.

“Öyleyse, bize bir gündüz masalı oku,” dedi Danielle mantık yürüterek.

Ama ne yaptılar, ne dedilerse de fark etmedi. Cicianne’ye göre, bu bir yatma vakti masalıydı ve yatma vakti masaları yatma vaktinde okunurdu. Çaresiz, onlar da kurabiye pişirdiler. Böylece, masalı dinlerken yiyecekleri bir şey olacaktı.

Daha sonra Monopoli, İpucu, Risk ve Hayalet Şatosu gibi oyunlar oynadılar.

Sonunda gece oldu. Yemekten sonra, hafta sonu olması nedeniyle her zamankinden geç yatmalarına izin verilmesine karşın, çocuklar esnemeğe başladılar.

“Uykum geldi,” dedi Yoni esneyerek.

“Benim de. Öyle uykum geldi ki,” dedi Danielle. Ağzını kapatıp kollarını gere gere, Yoni’den de kocaman esnedi.

Adam, bunlar aklını mı kaçırmış, diye baktı ikisine. “Benim uykum gelmedi. Daha saat sekiz bile değil. Siz ikiniz–”

Ama tam o sırada Yoni ona bir dirsek attı. “*Hepimizin* uykusu geldi; yatağa gitmek istiyoruz, tamam mı?”

Adam hiçbir şey anlamadan ona baktı. “Benim uykum *yok*,” dedi. Ama sonra, yemekten önce yapmış oldukları planı anımsadı ve Cicianne’ye bakarak, “Ah, evet var. Çok uykum var. Yatağıma

gideceğim artık. Masal vakti geldi, Nine,” dedi.

Adam, divanda oturan Cicianne’yi elinden tutup çekmeye başladı. Hep birlikte sıcak çikolatalarını yapıp, çimdik kurabiyeleriyle birlikte odalarına yollandılar. Pijamalarını giyip, en sevgili battaniyelerine sarıldılar; yastıklarını kabarttıktan sonra, sıcak içeceklerinden höpürtülü bir yudum alıp, dudaklarını şaplatarak, “Ohhhh!” dediler. Artık hazırdılar.

Cicianne okuma gözlüklerini takıp kitabı açtı. “Bakalım, nerde kalmışım...”

“İyi adamlarla kötü adamların hepsi birden oyuncığa dönüştüler,” dedi Yoni.

“Bir de, Küçük Oğlan’ı azarlayan bir Cadı vardı,” dedi Danielle.

“O bir cadı mıydı?” diye sordu Adam. “İyi adamlarla kötü adamları oyuncığa dönüştürmeyi nasıl becerdi?”

“O onları oyuncığa dönüştürmedi,” dedi Yoni, höpürtülü bir yudum sıcak çikolata alarak. “Onlar zaten oyuncaktı. Masaldaki çocuk canlıymışlar gibi yapıyordu. Gerçek değildi.”

“Gerçektir,” diye diretti Danielle. “Oğlanın hayalinde gerçektir. O oyuncakların gerçek olduklarını hayal ediyordu; demek ki, ona göre gerçektiler.”

“Doğru,” diye kabul etti Yoni. “Kahraman figürleriyle oynadığımız zamanki gibi.”

“Haa,” dedi Adam. “Niye böyle demiyor ki?”

“Devam et, Nine,” dedi Yoni, “oku masalı.”

Cicianne boğazını temizledi ve okumaya başladı. “Şimdi, bütün bunlar uzun zaman önce, Londra diye uzak bir yerde oluyordu. İyi ve kötü güçler arasında fazlasıyla gerçek bir savaş sürmekteydi. Kötü güçler kendilerine Nazi diyorlardı. Bunların korkunç silahları, uçakları ve bombaları vardı. Küçük Oğlan, geceleri uzaktan gelen patırtı ve güm-bürtüleri duyuyor; bazen de karanlık gökyüzünün, ışık patlamaları ve ışıldaklarla ya da uzaklarda yanıp sönen ve bir binanın yanmakta olduğunu gösteren bir turunculukla aydınlandığını görüyordu. Küçük Oğlan'ın babası İngilizdi, ama uzun yıllar Amerika'da yaşamış ve Küçük Oğlan da orada doğmuştu. Savaş başlamadan hemen önce, annesiyle babası Londra'daki aile evine geri dönmüş ve babası, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne katılmıştı. Pilotu ve uçakları kullanıyordu...”

“Vay canına, amma havalı,” dedi Yoni.

“Acayip havalı,” dedi Cicianne.

Babası, Küçük Oğlan için neredeyse efsanevi bir figür olmuştu. Londra'nın karanlık göklerinde uçan bir savaşçı; bazen gecenin bir yarısında ortaya çıkıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra, sonsuz gibi gelen haftalar ve haftalar boyunca gene kayboluyordu. Küçük Oğlan babasını fena halde öz-

lüyordu, çünkü onunla birlikteyken hayal kurma oyunları oynuyorlardı hep.

Küçük Oğlan'ın en sevdiği, yatağının altındaki bir ayakkabı kutusunda sakladığı kurşun askerler ve ufak oyuncak figürlerle oynadıklarıydı. Karmakarışık figürlerdi bunlar. Kimisi eski, kimisi yeni, kimisi Küçük Oğlan'a ait, kimisi ise babasından kalma, her türden oyuncak savaşı. Kırık olanları da vardı; Küçük Oğlan'ın annesi onları atmayı önermişti. Ama Küçük Oğlan izin vermemişti.

“Onlar yaralı,” demişti.

“Peki, ya kafası kopuk olanlar?” diye sormuştu annesi. “Bence onlar *ciddi* biçimde yaralı.”

“Onlar,” demişti Küçük Oğlan, “Başsız Süvariler. Böyle başsız olmaları gerekiyor.”

İşte, babası çoğu zaman uzakta olan Küçük Oğlan, oyuncaklarla oynadığında kendini ona daha yakın, hatta sanki o yanındaymış gibi hissettiğini fark etti. Babası uzun süre gelemeyeceği zamanlarda, komik çizimli mektuplar, bazen de sicimle bağlanmış küçücük kutular yollardı. Bunları görünce, içinde oyuncak olduğunu bildiği için Küçük Oğlan'ın kalbi daha hızlı çarpmaya başlardı. Bu, kurşundan ufak bir oyuncak figür, belki bir asker ya da bir Amerikan kovboyu veya Yerlisi, hatta küçük İç Savaş Borazancısı gibi bir şey olurdu. Babası bu sonuncusunu Küçük Oğlan'a çok benzediği için

aldığını söylemişti.

Derken, Küçük Oğlan hummaya yakalandı. Büyükler böyle diyordu. Başlangıçta, bu onu hiç rahatsız etmedi. Hasta olmaktan şikâyet etmezdi. Okula gitmeyip, evde oyun oynayabiliyordu.

Yatağının altındaki ayakkabı kutusunu çıkarıyor ve yatak örtüsünden tepeler, vadiler, kanyonlar ve mağaralar yapıp; oyuncakları, ordunun biri bir tarafa, öteki öbür tarafa gelecek şekilde tepelerin arkasına yerleştiriyordu. Tuzaklar kurup, pusular hazırlıyordu. Ejderhalarla canileri kılıçtan geçiriyor ve iyiler her zaman kötülerini yeniyordu. Ancak, bu kez hastalığı farklıydı.

Annesi alnını tutup, “Ateşler içinde yanıyor,” diyerek Doktor’u çağırırdı.

Doktor gelip ateşini ölçtü. Kendini sersem gibi hisseden Küçük Oğlan bir uyudu, bir uyandı, bir üşüdü, bir pişti, sonra gene üşüdü. Ve Doktor’un, “Evet, bu humma,” dediğini duydu.

Doktor ateşler içinde yandığını söyleyince, Küçük Oğlan’ın gözünde yatağının altında onu yutmaya hazırlanan alevler canlandı. İşte, o anda aklına Davin geldi. Bir keresinde, babası ona ünlü Davin’den söz etmişti. Davin, babasının oyuncak ayısıydı ve küçükken ne zaman hasta olsa, Davin’e sıkı sıkı sarıldığını anlatmıştı.

“Ve ne olurdu biliyor musun?” demişti babası.

“Ne?” diye sormuştu Küçük Oğlan.

“Davin kulağıma masallar fısıldar ve ben ona ne kadar sıkı sarılırsam, kendimi o kadar iyi hisse-derdim; çünkü Davin küçük oğlanları iyileştirme gücüne sahipti. Böylece, göz açıp kapayıncaya ka-dar turp gibi oluverirdim.”

Davin, çok zaman önce tavan arası denen ye-re tıklılıp kaybolmuştu. Küçük Oğlan’la babası bir keresinde onu aramış, ama bir türlü bulamamış-lardı.

Zaten, Londra’ya geri taşındıklarında tuttuk-ları sert Dadı, çocuğun ortalığı dağıtan yeterince oyuncağı olduğunu söylemişti.

“Doğrusu,” demişti Dadı, “astımlı bir çocu-ğun yatağında eski püskü, tozlu şeylere ihtiyacı ol-duğunu sanmıyorum.”

İşte, Küçük Oğlan büyüklerden ateşler içinde yandığını duyunca, ölmek üzere olduğunu ve onu bir tek Davin’in kurtarabileceğini anladı. Hasta ya-tağında, tepe penceresinden dışarı baktığında, so-kağın karşı tarafındaki binanın üstünden ona ba-kan, o korkunç taş çörtene görüyordu. Ve biliyordu ki, bütün suç, babasını uzakta tutan Naziler’de, Dadı’da ve çörtendeydi. Artık, onu bir tek Davin kurtarabilirdi.

Ayakkabı Kutusu

Dadı, odanın içinde öfkeli öfkeli, bir o yana bir bu yana seğirterek kirli çamaşırları, tersyüz olmuş çorapları, ayakkabıları, pantolonu, dertop edilmiş gömleği, iki çizgi roman kitabıyla içi boşalmış bir şekerleme kutusunu topladı. Bunların hiçbiri Küçük Oğlan'ın umurunda değildi aslında. Onu rahatsız eden, Dadı'nın, ben sana başına gelecekleri söylemiştim, diyerek oyuncakları kaldırmaya başlaması oldu.

“Ben sana başına gelecekleri söylemiştim, öyle değil mi, delikanlı?” dedi, o hindi gibi tiz sesiyle.

“Evet, Dadı. Ama—”

“Aması maması yok. Hiç itiraz istemiyorum, oğlum,” dedi. “Bir daha yatağını bu pis şeylerle dolduracak olursan, başına neler geleceğini söylemişim ben sana.”

Böyle diyerek, Kraliçe'nin Atlı Muhafız Alayı'ndan bir avuç dolusuyla iki Yerli ve bir Şövalye'yi kaptı.

“Sen hasta bir çocuksun, böyle demediler mi sana? Demediler mi? Demediler mi? Demediler mi?” diye hindi gibi öttü.

“Galiba,” dedi Küçük Oğlan.

“Peki, ‘sağlıklı’ sözcüğünün anlamını biliyor musun sen?” diye cırladı Dadı.

Dadı her zaman çocuğun annesine karşı çok tatlı, ama çocuğa karşı çok acımasızdı. Küçük Oğlan'ın annesi, Dadı'nın aslında nasıl biri olduğundan habersizdi.

Küçük Oğlan, Dadı'ya baktıkça, uçuşan etekli, beyaz önlüklü, siyah potinli, gulu gulu gulu sesleri çıkararak oyuncaklarını kapan dev bir hindi geldi gözünün önüne.

“Sağlıklı,” dedi Dadı odayı fır dönerken, “temiz, mikroplardan arınmış demektir. Şunlara bak!” diye öttü, kurşun askerlerle dolu kırmızı yumruğunu havaya kaldırarak.

“Pislik içinde,” dedi, “mikrop dolu. Hastalık taşıyıcı, bulaşıcı mikroplar ve küçük çocuk amip-

leriyle kaynıyorlar. Vebaya yakalanmamış olman mucize.”

Atları, silahları, mızrak, ok ve yayları, balta ve tüfekleri kapıldığı gibi, dudaklarını büzüp cık cık yaparak, hindi gibi öte öte, ayakkabı kutusuna fırlatıyordu. Sonra Küçük Oğlan'a doğru eğildi.

“Peki, ne demiştin seni uyarırken? Hıı?” dedi.

Küçük Oğlan, ilk defa, Dadı'nın çenesinde domuz kılı gibi, yabandomuzlarını anlatan kitabındaki resimlerde gördüklerine benzeyen sakallar uzadığını fark etti. Aniden başı döndü.

“Ha... hatırlamıyorum, Dadı,” dedi. Yatağı sanki fırlıdak gibi dönüyordu. Onu durdurmak için sıkı sıkı çarşafıara yapıştı.

“Tavan arasına!” dedi Dadı. “Bu oyuncakların ortalığa yayılıp, zavallı Dadı'nın başına daha çok iş çıkarmasına izin vermeyeceğimi ve eğer ortalığa yayılıp, zavallı Dadı'nın başına daha çok iş çıkaracak olurlarsa da, onları ayakkabı kutusuna tıkip tavan arasına kaldıracığımı söylemişim sana!”

“Hayır!” diye bağırdı Küçük Oğlan. “Bunu yapacak olursan—”

“Tam da bunu yapacağım,” dedi Dadı, onun sözünü keserek. Kürek gibi kullandığı elinin tek bir hareketiyle Küçük Oğlan'ın yatağındaki oyuncakların geri kalanını kepçeleyip kenara sürdü ve oradan da ayakkabı kutusunun içine döktü.

Oduncunun Çocukları ndaki kötü kalpli cadının, “Fırına!” demesi gibi, “Tavan arasına!” diye gıdıkladı.

Küçük Oğlan dehşete kapılmıştı.

“Hayır, Dadı, lütfen!” diye bağırdı. “Kara Şövalye’yle Prenses Helen’ı aynı kutuya koyamazsın!”

Dadı durdu. Ayakkabı kutusunu göğsüne bastırdı. Küçük Oğlan’a tıpkı karşı binanın üstündeki çörten gibi baktı. Dadı’nın gözlerinin bir an için kor gibi kızarmaya başladığını gördüğünden emindi Küçük Oğlan.

“Ne dedin sen, delikanlı?” diye en tehdit edici sesiyle sordu Dadı.

“Kara Şövalye yle Prenses Helen’ı aynı kutuya koyamazsın, dedim!” dedi Küçük Oğlan perişan bir halde. Şimdi gerçekten de çok hasta hissediyordu kendisini.

“Koyamaz mıyım?” dedi Dadı. “Bu yaşlı kullaklarım doğru mu işitti? Şimdi *sen bana... koyamazsın mı* dedin?”

“Evet, öyle dedim,” diye diretti Küçük Oğlan.

Dadı, yüzüne üç santim kalana kadar ona doğru eğilince, Küçük Oğlan kan bürümüş küçük domuz gözlerini ve çenesinde uzayan domuz kılı sakallarını görüp, pis soluğunun, çürük meyve kabuğunu andıran, ekşi ve bayat kokusunu duydu.

“Peki, sorabilir miyim acaba,” diye fısıldadı

Dadı, “niye koyamazmışım?”

“Çünkü,” dedi Küçük Oğlan, “Kara Şövalye’yi Prenses Helen’la aynı kutuya koyacak olursan, o... o... elbette ki, Davin’in yerini öğrenmek için Prenses’e işkence yapacaktır. Prenses, Davin’in yerinin sırrını kısmen biliyor!” diye inledi.

Yalnızca aklından geçirip de söylemediği şeyse, artık onu bir tek Davin’in kurtarabileceğiydi.

“Saçma,” dedi Dadı, sözcükleri onun suratına tükürerek. “Saçmalık bu.” Ona sanki mikroskop altındaki bir böcekmiş gibi bakıyordu. “O kadar da hasta değilsin sen,” dedi. “Bence sen hiç de o kadar hasta değilsin.”

Doğrulup gulu gulu sesini çıkardı ve yerleri gümbürdeterek kapıya yöneldi. Güm... güm... güm... güm... güm...

Küçük Oğlan, “Lütfen, Dadı, yapma!” diye ardından seslendiyse de, o dışarı çıkıp kapıyı kapamıştı bile. Küçük Oğlan anahtarı deliğe sokup, peşi sıra gelmemesi için kilidi çevirdiğini duydu.

Ayakkabı kutusunun içinde büyük bir karmaşa ve kaos hüküm sürmekteydi. Neredeyse zifiri karanlıktı ve içeri sızan tek ışık, kapakla kartonun arasındaki küçük bir yarıktan geliyordu. Dadı, onu koltuğunun altında taşıyarak, paytak paytak koridoru geçip merdivenleri tırmanırken, kutunun içindeki her şey karman çorman olmuştu.

O karmaşa arasında, Küçük Borazancı Çocuk, bir köşede ağzı tıkalı, sıkıca bağlanmış olarak yattığını gördüğü Prenses Helen'a doğru sessizce yaklaşmayı başardı.

"Ekselansları," dedi, "siz misiniz?"

"Mımmahımmahamm," dedi Prenses Helen.

"Ne diyor?" diye sordu Danielle.

Cicianne başını kitaptan kaldırıp, okuma gözlüklerinin üstünden, battaniyesine sarınmış, yatağında dimdik oturan Danielle'a baktı.

"Mımmahımmahamm," dedi Cicianne.

"O ne demek?" diye sordu Adam.

"Ağzında tıkaç var demek," dedi Yoni bıkkınlıkla iç geçirerek. "Masala devam et, Nine."

"Mımmahımmahamm," dedi Prenses Helen.

"Bana bak," dedi Yaygaracı Başçavuş. Doğruyu söylemek gerekirse, Prenses Helen'a yardım etmekten çok, tek başına kalmaktan korktuğu için sürünerek yanlarına gelmişti. "Ne diyor o, Tanrı aşkına?"

Küçük Borazancı Çocuk ileri doğru uzanıp, Prenses Helen'ın ağzındaki bağı gevşetti.

"Teşekkür ederim," dedi Prenses Helen gülümseyerek. "Çok cesursun, biliyor musun!"

Küçük Borazancı Çocuk, Prenses Helen'ın el ve ayaklarını bağlayan düğümleri çözmeye çalıştıysa da, başaramadı.

“Ben... ben bunları çözemiyorum,” dedi ve çaresizlikten gözleri dolmaya başladı.

“Önemli değil,” dedi Prens Helen onu temin edercesine. “Şimdi, beni dinle. Yardım edecek birilerini getirmen gerek, o zaman her şey yoluna girecektir. Ben Davin’in bulunduğu yerin sırrının bir parçasını biliyorum. O, Şeytan’ın gölgesindeki bir mağarada.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Borazancı Çocuk.

“Hiçbir fikrim yok...” dedi Prens Helen. “Zoro’yu, İspanyol’u bulmanız gerek. Tavan arasında bir yerde yaşıyor. Oradaki en eski oyuncak Zoro; o mutlaka biliyordur. Cesaretini korumalısın, tamam mı?”

Ancak Küçük Borazancı Çocuk daha yanıt veremeden, başını kaldırdığında Kara Şövalye’nin adamlarından birinin onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Çabuk git,” diye fısıldadı Prens Helen. Başsız Süvari’nin geldiğini fark etmişti.

Cesur Küçük Borazancı Çocuk, Yaygaracı Başçavuş’a döndü ve, “Haydi, gidelim!” diye fısıldadı.

Ne var ki, Yaygaracı Başçavuş korkuyordu. Gitmekten de korkuyordu, kalmaktan da. Aslında, herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu.

“Bak bak bak bak,” dedi, eski bir deniz motoru gibi tekleyerek, “Öyle yapmamız doğru olmaz bence—”

Küçük Borazancı Çocuk ayağa kalktı ve, “Sen istiyorsan kal. Ben gidiyorum!” dedi.

Yaygaracı Başçavuş perişan biçimde onu izledi ve ikisi karton kutunun kapağıyla üst kenarı arasındaki yarıktan süzülen ışık huzmesine doğru tırmandılar. Kutunun kenarına tutunup, kendilerini yukarı çektiler. Tam o sırada, Dadı kutuyu öteki eline geçirmiş olmalı ki, bu hareket dengelerini yitirmelerine neden oldu ve kutunun kenarından aşağı yuvarlandılar. Boşlukta düştüler, düştüler, düştüler, düştüler ve güm diye koridorun halısına yapıştılar.

Dadı onları düşürdüğünü fark etmeden, koridor boyunca tavan arasına giden merdivenlere doğru hindi yürüyüşüne devam etti.

Küçük Borazancı Çocuk dönüp, Başçavuş iyi mi diye baktı. Hiç iyi görünmüyordu. Suratında, Küçük Borazancı Çocuk’un hayatında gördüğü en dehşete kapılmış ifade vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Küçük Borazancı Çocuk.

Yaygaracı Başçavuş’un korkudan dili tutulmuştu. Tek yapabildiği yukarısını işaret etmekte.

Küçük Borazancı Çocuk, onun işaret ettiği

yere, yukarıya, dosdoğru ölümün pençesine baktı... Tam ikisinin üstüne iki dizi kocaman diş yaklaşıyor, sonuna kadar açılmış bir çeneden devasa yapışkan bir madde damlıyordu; üstleri başları yıvış yıvış, sümüksü bir bulamaca bulandığında, çene iyice açılıp ikisini zifiri karanlığın içine yuttu.

Perseus

Bu Aldo'ydu –ailenin çoban köpeği. Ayı gibi hantal hantal koridordan aşağı yürüyüp, tam Küçük Oğlan'ın annesi Doktor'u içeri alırken, dumpf dumpf dumpf diye uçarcasına merdivenlerden aşağı, Küçük Oğlan'ın odasının önündeki merdiven sahanlığına indi. Aldo, beyaz üstüne gri benekli, uzun kabarık tüylü, kocaman bir hayvandı. Tüyleri gözlerini kapatıyor; bir tek burnunun yuvarlak, nemli yuvarlağıyla, hı-ha hı-ha hı-ha hı-ha sesleriyle solurken ağzından dışarı sarkan kırmızı dili açıkta kalıyordu. Aldo, Doktor'u itekleyerek geçti. “Bu da nesi?” dedi Doktor.

Aldo, Küçük Oğlan'ın annesini de itekleyerek ilerledi. Kadıncağız ellerini havaya kaldırıp, "Üf, Aldo," dedi. Aldo ise, Küçük Oğlan'ın yatağına sıçradı.

Küçük Oğlan'ın annesi onu kışkışlayana kadar, Aldo eğilip ağzını açtı ve Küçük Oğlan'ın yatağına, sıırıslıklam birer Küçük Borazancı Çocuk ile Yaygaracı Başçavuş oyuncağı yuvarlanıverdi. Örtünün kıvrımlarından birinin arasına düştükleri için kimse onları göremezdi. Aldo, Küçük Oğlan'a doğru eğildi.

"Ha-hıı ha-hıı ha-hıı ha-hıı," diyerek Küçük Oğlan'a kocaman, ıslak, şapırtılı ve tüylü bir çoban köpeği öpücüğü verdi.

"Aldo, çık dışarı!" dedi Küçük Oğlan'ın annesi. "Dışarı!" dedi bir kez daha, ayağını yere vurup, kapıyı göstererek.

Zavallı çoban köpeği Aldo, kuzu gibi başını öne eğip, kuyruğu arka ayaklarının arasında, burnu yerde ve artık mutlu ha-hıı ha-hıı ha-hıı ha-hıı seslerini çıkarmaksızın, dumpf diye yataktan aşağı atladı.

Aldo'nun mutsuzluğunun nedeni, dışarı kovulması ya da o sırada Doktor tarafından koca iğerenç yaratık diye tanımlanmış olması değildi. İnsanlar her zaman ona böyle şeyler söylerler ve o bunlara hiç aldırmazdı; çünkü kim ne derse desin,

Küçük Oğlan'ın onu sevdiğini bilirdi ve o da Küçük Oğlanı seviyordu. Onlar çok iyi arkadaştı; birlikte bir sürü oyun oynar, çeşitli maceralar yaşarlardı. Aldo bazen at, bazen deve, bazen aynı takımdan bir Kovboy, bazen de gururlu bir Şövalye'nin azgın atı olurdu. Ama en çok, Küçük Oğlan'ın en yakın arkadaşı, sade bir çoban köpeği olduğu zamanları seviyordu. Birbirlerine sarılır, güreşirler, Küçük Oğlan kulaklarını kaşır ya da göbeğini sıvazlar ve Aldo da ona kocaman, ıslak, şapırtılı çoban köpeği öpücükleri verirdi. Bunlar, Küçük Oğlan'ı kıkır kıkır güldürür; annesinin ise, "Üf, Aldo, çok iğrençsin!" demesine neden olurdu.

"Hiç de iğrenç değil, anne," derdi Küçük Oğlan. "Öpücük bu."

Bunun üzerine Aldo, genellikle onu bir daha öpüp, mutlu mutlu kuyruğunu sallayarak Küçük Oğlan'ın annesine bakar ve ha-hı ha-hı ha-hı ha-hı derdi. Küçük Oğlan buna bayılır, Aldo'ya bakarak o da ağzını açıp dilini dışarı çıkarır ve ona haa-hı haa-hı haa-hı haa-hı yapardı. Belki de Aldo'yla Küçük Oğlan'ın bu kadar iyi arkadaş olmalarının nedenlerinden biri buydu; çünkü Küçük Oğlan Aldo'nun yarı insan olduğunu bildiği gibi, Aldo da en iyi arkadaşı olan Küçük Oğlan'ın yarı köpek yavrusu olduğunu bilirdi.

Bu yüzden Doktor, "Üüüff, koca iğrenç ya-

ratık!” dediğinde Aldo aldırmadı. Kuyruğunu sallamaktan vazgeçmesinin ve böylesine korku içinde dışarı çıkmasının nedeni bu değildi.

Hayır, asıl neden şuydu ki; Aldo kocaman, ıslak, şapırtılı öpücüğünü kondurduğunda, tıpkı Küçük Oğlan’ın annesi gibi, o da, arkadaşının alnının ne kadar sıcak, cildinin ne kadar ateşli olduğunu ve Küçük Oğlan’ın kıkırdayacağı yerde, orada öylece yatıp, belli belirsiz gülümsediğini fark etmişti.

“Ateşi çok yüksek,” dedi Doktor, dereceye bakıp başını sallayarak. “Korkarım, tehlikeli biçimde yüksek.”

Küçük Oğlan’ın annesi çocuğuna bakarken gözyaşlarını tutmaya çalışarak, parmaklarını onun alnında gezdirdi.

“Durun, durun,” dedi Doktor nazikçe elini annenin omuzuna koyarak.

“Yoksa... yoksa onu hastaneye mi götürmeliyiz acaba?” diye sordu Küçük Oğlan’ın annesi.

“Evet,” dedi Doktor, “belki de.” Bir an için pencereden dışarı baktı. Uzakta, geçen geceki bombardıman nedeniyle ırmağın yakınından hâlâ dummanlar yükselmekte olduğunu gördü. “Ancak, son zamanlarda hastanelerin nasıl hedef alındığını düşünürsek, herhalde burada daha güvende olur.”

“Evet,” dedi Küçük Oğlan’ın annesi, “ama hastanede, onun için burada yapabileceğimizden

daha fazlasını yapamazlar mı?”

“Korkarım ki, hayır, hanımefendi,” dedi Doktor üzgün üzgün. “Yapılacak tek şey ateşi düşürmek için soğuk kompresler uygulamak ve...” Sesi duyulmaz oldu.

“Ve ne?” dedi Küçük Oğlan’ın annesi.

“Ve dua etmek, hanımefendi,” dedi Doktor. Ardından hemen ekledi, “Oğlanın babası göreve yollanmış, yanılmıyorsam?”

Küçük Oğlan’ın annesi başıyla onaylayıp, mendilini gözlerine bastırdı.

“Evet,” dedi, “Acil izin ayarlamak için yerini bulmaya çalışıyorlar.”

Küçük Oğlan kıpırdadı. Başını yastığın üstünde bir o yana bir bu yana çevirip gözlerini açtı ve deli gibi çevresine bakınıp, tekrar kapadıktan sonra, “Davin,” dedi.

“O ne demek?” diye sordu Doktor. “Demin ne dedi?”

Küçük Oğlan’ın annesi yorgunluk ve üzüntüden bitkindi.

“Davin,” dedi. “Bunu daha önce de söyledi. Ne demek olduğunu bilmiyorum. Babasıyla oynadığı oyunlardan biriyle ilgili bir şey sanırım.”

“Davin nerede?” diye bağırdı Küçük Oğlan acılar içinde.

Yatağının kenarına oturan annesi, komodi-

nin üstündeki tasın içinden soğuk bir bez alıp sık-tı ve çocuğun alnına koydu.

“Tatlım,” dedi, “Davin’in kim olduğunu bil-miyorum.” Uzanıp, odaya girdiği sırada komodinin üstüne bırakmış olduğu küçük paketi aldı. “Bak,” dedi, “bu bugünkü postadan çıktı. Babandan gel-miş. Neredeyse bir hafta önce yollamış. Açayım bakalım.”

Annesi küçük paketi açıp, içinden ufacık bir kurşun figür çıkarırken, Küçük Oğlan dönüp dik-katini toplamaya çalıştı.

“Bu Perseus,” dedi annesi, “Eski bir Yunan kahraman... gördün mü?”

Oyuncağı, Küçük Oğlan’ın görebileceği bi-çimde tuttu. Kurşun figürün üstünde kısa etekli bir giysiyle kemerine takılı bir kılıç vardı. Küçük Oğlan elini uzattı ve, “Perseus,” diye fısıldadı.

“Bana benzeyen bu mu?” diye sordu Yoni, birden doğrulup yatağında dimdik oturarak.

“Evet,” dedi Cicianne, “tıpkı sana benzeyen bu işte.”

“Bırak da Cicianne okusun!” dedi Danielle.

“Şşşşt,” dedi Adam ve ekledi, “haydi devam et, Nine.”

Cicianne okuma gözlüklerini düzeltilti, önün-deki kitaba dönüp kaldığı yeri buldu ve devam etti.

“Tam o sırada,” diye okudu, “Prenses Helen

kendini, tavan arasının arka duvarındaki en üst rafa konmuş olan ayakkabı kutusundan dışarı çekmeye çalışmaktaydı. Prenses Helen'in şansına bakın ki, Dadı ayakkabı kutusunu koyacak bundan daha kötü bir yer bulamazdı. Herhalde o anda, oyuncak dolu ayakkabı kutusunu, atılmış bir başka eski oyuncuğun yanına koymak mantıklı gelmişti ona. Ne yazık ki bu... Korsan Gemisi'ydi –ve herhangi bir korsan gemisi de değildi üstelik. Karasakal'ın gemisiydi bu. Karasakal oyuncakların en korkuncuydu. Adamları korkudan onun her dediğini yapardı ve ne oyuncak sandığında, ne de tavan arasında herhangi bir dostu vardı. Bir tek... Kara Şövalye dışında. Prenses Helen sonunda ayakkabı kutusunun kapağını araladığında, o ana kadar gördüğü en korkunç suratlı Korsan'la karşı karşıya geldi. Tek gözünün üstü bir bantla kapatılmıştı ve suratının ortasında boylu boyunca uzanan iğrenç bir yara izi vardı.

"Aarrgh! Yavrum," dedi Karasakal ve karar-mış, çürük dişlerini göstererek sırttı, "seni bekliyorduk."

Prenses'le Korsan'ın üstüne uzun kara bir gölge düştü. Prenses Helen başını kaldırdığında, miğferinin ardında gözleri kor gibi yanan Kara Şövalye'nin tepelerinde durduğunu gördü. "Yakalayın onları," diye gürledi Şövalye.

Korsanlar her yönden ayakkabı kutusunun içine akın etmeye başladılar. Yıllardır sabun yüzü görmemiş, ter, kir ve deniz kokan Korsanlar. Hayatlarında hiç dişlerini fırçalamamış, “Aaarrrgh!” diye bağırarak için ağızlarını her açtıklarında nefesleri leş gibi kokan Korsanlar. Göz açıp kapayınca kadar, karmakarışık kahramanlar takımı kollarını bile kıpırdatamayacak şekilde elleri kolları bağlanmış, tek bir ses çıkaramayacak halde ağızları tıkaçlanmış buldular kendilerini. Ve Prenses Helen ne kadar kaçmaya çalıştıysa da, iki Başsız Süvari tarafından Korsan Gemisi’nin güvertesine, Kara Şövalye’yle Karasakal’ın yanına götürüldü. Prenses bileklerini birbirine bağlayan ipten kurtulmaya çalışıyordu.

“Gücünüzü boşa harcıyorsunuz, Ekselansları,” diye alay etti Kara Şövalye. “Kaçmanız olanaksız. Yarın, ya bize Davin’in yerini söyleyecek ya da öleceksiniz.”

“Aaarrrgh!” diye ona katıldı Karasakal.

“Sizden de, konuşmaktan âciz arkadaşınızdandan da korkmuyorum,” dedi Prenses Helen.

Oysa aslında, fena halde korkuyordu.

İz Sürüş

Cicianne kitabı kapattı.

“Nine, ne yapıyorsun?” diye sordu Yoni öfkeyle.

“Kitabı kapatıyorum,” dedi Cicianne. “Önce kendime bir fincan çay yapacağım, sonra da yatacağım.”

“Peki, ama Prenses Helen’a ne oldu?” diye sordu Yoni.

“Ya Küçük Oğlan’a ne oldu?” diye sordu Danielle.

“Ya Aldo’ya ne oldu?” dedi Adam, çünkü köpekleri her şeyden çok seviyordu.

“Hepsi tam oldukları yerde duracaklar,” dedi Cicianne. “Kitapların en hoş tarafı budur. Masallar onların içinde durur; siz ne zaman isterseniz hazır vaziyette, aynen bıraktığınız gibi sizi beklerler.” Sonra da, “İyi geceler. Hepinizi çok seviyorum,” diyerek üçünün de küçük alnını öptü.

“Fessatalya,” dedi Yoni.

“Amma da sinir bozucu bir gelişme,” dedi Danielle.

Adam sesini çıkarmadı. O çoktan Mars’a doğru yola çıkmıştı bile.

Ertesi gün, üç çocuğun istediği kadar hızlı geçmek bilmedi bir türlü.

Nihayet... *nihayet* akşam yemeği zamanı geldi. Yoni, Adam ve Danielle yemek boyunca birbirleriyle yarıştılar. Cicianne ünlü Cicianne köfteleriyle havuç halkalarını yapmıştı. Ayrıca, pilav ve öğleden sonra birlikte ayıklamış oldukları taze bezelye vardı.

Yemekten sonra, Yoni’yle Adam’ın babası, “Biraz televizyon izlemek isteyen var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Yok.”

“Yok,” diye üç yanıt geldi.

Adam’la Yoni’nin babası annelerine döndü.

“Kızma Birader filan oynamak isteyen var mı?” diye sordu anneleri.

“Yok.”

“Gece erken bastırđı.”

“Yatağımıza gidiyoruz,” diye yanıtladı üçü.

“İyi o zaman,” dedi oğlanların babası Cicianne’ye, “sinemaya gitmemizin sizin için bir sakıncası var mı?”

“Çocuklarla yalnız başa çıkmak çok sorun yaratmayacaksa,” diye ekledi oğlanların annesi.

“Siz beni ne sandınız?” diye sordu Cicianne.
“Bunak mı?”

Böylece, Yoni’yle Adam’ın annesi ve babası, hiçbir olayın yer almadığı, insanların yalnızca konuşup, salyangoz ya da balık yumurtası yedikleri Avrupa filmlerinden birine gittiler. Cicianne, Yoni, Adam ve Danielle’sa sofrayı kaldırdılar, bulaşıkları sudan geçirip makineye yerleştirdiler ve artan yemekleri plastik saklama kaplarına koyup, buzdolabına kaldırdılar. Sonra kurabiyeler çıkarıldı, sıcak çikolatalar hazırlandı ve aynen Cicianne’nin dediği gibi, bütün karakterler kitapta bıraktıkları yerde onları bekliyordu.

Yoni, Adam ve Danielle pijamalarını giyip battaniyelerinin altına girdiler. Yastıklarını kabartıp sıcak çikolatalarını höpürdettiler. Sesli sesli dudaklarını şapırdatıp, “Ooohhh!” diyerek çikolata bıyıklarını yaladılar.

Cicianne okuma gözlüklerini taktı ve kitabı

açıp okumaya başladı.

O gece Küçük Oğlan bir uyudu, bir uyandı. Doktor gittikten sonra, gün boyunca annesi ona buzlu su ve alkolde ıslatılmış bezlerle kompres yapmıştı. Küçük Oğlan titremeler geçirip, bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Hezeyanlar içinde, dedikleri haldeydi.

“O ne demek?” diye sordu Adam.

“Yani,” dedi Cicianne, “aklını toparlayamıyordu, demek.”

“Aptallaşmıştı, demek,” dedi Yoni.

“Evet,” dedi Cicianne, “öyle bir şey. Çok hasta olduğu için biraz aptallaşmıştı. Gördüğü şeylerin gerçek mi hayal mi olduğunu ayırt edemiyordu. Hezeyanlar içindeydi.”

Parmağını sayfanın üstünde gezdirerek kaldığı yeri aradı ve bulunca devam etti.

Sonunda o gece Küçük Oğlan kesintili bir uykuya daldı. Gözleri kapanıyor, uyuklamaya başlıyor, derken uyanıyor ve sonra yine dalıyordu. Öyle ki, giderek uyur mu uyanık mı olduğunu ayırt edemez oldu ve rüyaları, uyanırken gerçekten olup biten herhangi bir şey kadar gerçek gözükmeye başladı. Ve uyanırken olanlar da rüyalarındaki kadar tuhaf ve gerçekdışı gibiydi.

Zavallı annesi uyumayıp, onu gözlemek istiyordu, ama çok yorulmuştu. Dadi'dan bir fayda

yoktu. Çoktan yatıp uyumuştı; hatta döşeme tahtaları arasından horultuları duyulmaktaydı. Küçük Oğlan'ın annesi onun daldığını görünce, sandalyesinin arkasına yaslandı. "Azıcık şekerleme yapayım," diye aklından geçirirken uyuyakalıverdi.

Tam o sırada, Küçük Borazancı Çocuk ile Yaygaracı Başçavuş mavi battaniyenin derin kıvrımından dışarı tırmanıp, yastığın üstüne, Küçük Oğlan'ın başının yanında yatmakta olan oyuncak Perseus figürüne doğru ilerlediler. Perseus onlara kurşuni bir bakış attı –ne de olsa kurşundan yapılmıştı.

"Durgun bir arkadaş," dedi Yaygaracı Başçavuş, "çok durgun bir arkadaş gerçekten."

O sırada Küçük Oğlan gözlerini açıp, "Prenses Helen... Prenses... Helen'a... yardım... etmek... gerek," dedi.

"Evet, tabii," dedi Yaygaracı Başçavuş. "Onun için Prenses Helen'a yardım etmek gerek, demesi kolay... Tek işi burada yatmak. Deneyecek kadar aklımızı yitirecek olsak, başını derde sokacak olan bizleriz!"

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi cesur Borazancı Çocuk.

"Söz konusu bile olamaz," dedi Başçavuş. "Onlar bizden çok fazla. Alan araştırması yapmadık. Bir planımız yok. Taktiklerimiz tamamen güvensiz, oğlum. Tamamen geçersiz!" dedi ve üstü-

ne bir de homurdadı, öhöledi ve bir daha homurdadı.

“Evet ama, belki o yardım edebilir,” dedi Borazancı Çocuk, taş gibi kaskatı yatıp gözlerini gökyüzüne dikmiş olan Perseus’a bakarak.

“O mu?” dedi Başçavuş. “O mu? Şu donuna kadar kurşundan olan mı? Hiç sanmam. Ölü bir balık kadar kaskatı o. Bir kurukafa kadar kaskatı. Korkarım gerçek bile değil.”

“Niye değil?” diye sordu Borazancı Çocuk.

“Çünkü Perseus’la hiç oynanmadı. Oyuncaklar ancak bir çocuk onlarla oynar ya da hayal kurarsa gerçek olurlar. Eğer bir çocuk ona inanmazsa, o oyuncak canlanamaz. Bizi gerçek kılan Küçük Oğlan.”

Ancak, Başçavuş daha sözünü bitirmeden, gerçekten çok ilginç bir şey oldu. Küçük Oğlan yastığın üstünde başını çevirdi ve, “Perseus... bana yardım et...” diye fısıldadı. Daha o “Perseus” der demez, küçük kurşun figürün rengi düzelmeye, donuk tersane grisi teni açılıp, hemen hemen... gerçek gibi olmaya başladı. Gözlerini açtı kapadı, açtı kapadı; koca kahverengi gözleri bir sağa bir sola bakındı. Sağ serçeparmağıyla bir... iki... üç kez bacağını yokladı. El ve ayak parmaklarını kıpırdattı. Burnunu kırıştırdı. Kısa eteğinin altında kasları oynadı ve önce bir kolunu, sonra ötekini

kaldırdı. Ardından her ikisini de indirdi ve dudakları kımıldayıp gülümsedi. Büyük kahraman güçlü dizini kıvırdı, ayağını öne uzattı ve sonra... sırtüstü yere düştü. Ama yavaşça ayağa kalkıp, bir kez daha yürümeyi denedi. Tökezlemekle birlikte, dengesini buldu ve alışıncaya kadar bir adım daha, bir adım daha atmaya başardı. Perseus üçüncü adımını attığında, hayretler içinde onu izlemekte olan Başçavuş ile Borazancı Çocuk alkışlamaya başladılar. Perseus gülümsedi ve onlara dönüp, "Geeçeeo," dedi. Henüz konuşma yetisini kazanmamıştı; istediğini söyleyemediğini fark edince, yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. Bir daha denedi: "Geeçeeo."

"Yavaş yavaş, oğlum," dedi Yaygaracı Başçavuş.

Perseus iyice dikkatini topladı ve, "Gee... çee... o," dedi.

"Sevgili çocuğum," diye iç geçirdi Başçavuş, öfkesini tutamayarak, "tane tane söyle."

"Yeni doğmuş biri olarak çok iyi beceriyor, bence," dedi Borazancı Çocuk. "Bebek diliyle konuşuyor."

Ama Perseus bebek diliyle konuşmak istemiyordu. Gerçek bir kahraman gibi konuşmak istiyordu. Onun için, son bir kez daha denedi ve, "Gerçek oldum!" deyiverdi.

"Eh, bravo sana," dedi Başçavuş.

Borazancı Çocuk, Perseus'un koluna yapıştı ve, "Haydi. Ne bekliyoruz? Küçük Oğlan'ı kurtarmak için tavan arasına gidip, Davin'i bulmamız lazım. Haydi, gidelim!" diyerek çekiştirmeye başladı.

"Oof, saçma, zırva, boş laf bunlar," dedi Yayaracı Başçavuş. "Kara Şövalye'nin karşısına çıkmak, 'Geeçeeo'dan çok daha fazlasını gerektirir! Siz ikiniz de defolu malsınız, bence. Tavan arasına, ha? Biz daha tavan arasının nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Bu son derece güvensiz bir sefer."

"Bu bir sefer değil," dedi Borazancı Çocuk. "Bu bir iz sürme, bir macera."

"Bir macera!" diye yineledi Perseus, çünkü o birçok macera yaşamak istiyordu. Ama sonra koşulları gözden geçirmeye başladı ve, "Tavan arası gitmek istiyor ve Kara Şövalye karşılaşmak, Küçük Çocuk kurtarmak ve maceralar yaşamak; ama daha yeni gerçek oldum. Henüz koşmayı bile denemedim," dedi.

"Ama hiç kaybedecek vaktimiz yok," dedi Borazancı Çocuk ısrarla. "Zoro'yu bulmalı, Prenses'i kurtarmalı ve Davin'i alıp—"

"Prenses mi dedin?" diye sordu Perseus, Küçük Borazancı Çocuk'un sözünü keserek.

"Evet, Prenses Helen," dedi Borazancı Çocuk sabırsızlıkla. "Davin'i nerede bulabileceğimizi bilen tek kişi o."

“O... güzel mi?” diye sordu Perseus.

“Ayakkabı kutusundakilerin içinde en güzel kız o,” dedi Borazancı Çocuk, “ama bunun ne ilgisi var, anlamadım.”

Perseus’un ilgisi artmıştı. “İyi bir kişiliği ve şefkatli bir kalbi var mı?”

Başçavuş başını sallayıp iç geçirdi. “Tatlı bir kişiliği var. Mükemmel bir kişilik; ama—”

Perseus istediği her şeyi duymuştu. “Tavan arasına!” diye haykırdı.

“Tavan arasına!” diye bağırdı Borazancı Çocuk.

“Hey, hey, durun bir dakika!” diye püfledi Başçavuş. “Maceralardan ve prenseslerden söz etmek iyi güzel de, biz yalnızca üç kişiyiz; Kara Şövalye’ninse koca bir ordusu var. Ben şahsen bu felaket yolculuğuna çıkmaktan yana değilim.”

“Bak,” dedi Küçük Borazancı Çocuk, “gelmek istemiyorsan, burada kal. Ama ben gidiyorum. Bir şeyler yapmamız gerek!”

“Haydi,” dedi Yaygaracı Başçavuş. “Haydi, gidin de kaybolun, onarılamaz hale gelin de görün. Bana ne!”

“Güzel,” dedi Borazancı Çocuk.

“Güzel, öyleyse,” dedi Başçavuş.

“Çok cesursun,” dedi Perseus, Başçavuş’a.

“Elbette öyleyim,” dedi Başçavuş. Daha önce

hiç kimse ona cesur olduğunu söylememişti. ‘Öyleyim, değil mi?’

“Aa evet, gerçekten,” dedi Perseus. “Ne de olsa, çocuk odasında kalan tek oyuncak sen olacaksın.”

“Ben mi olacağım?” dedi Başçavuş. Çevresine bakındı. Doğruydu. Dadı öteki figürlerin hepsini ayakkabı kutusuna doldurmuştu. Yalnızca Başçavuş ile Borazancı Çocuk kurtulabilmişlerdi tavan arasına atılmaktan.

“Evet,” dedi Borazancı Çocuk, “karanlıkta tek başına... çatının kenarındaki o korkunç çörtten tepeden sana bakarken.”

“Evet...” dedi Başçavuş, daha şimdiden kendini yalnız ve korkmuş hissederek.

“Pekâlâ,” dedi Borazancı Çocuk, “hoşça kal.”

“Ee... öhöm...” diye yüksekte atmaya başladı Yaygaracı Başçavuş, “bir daha düşündüm de, siz ikiniz daha çocuksunuz. Sizi koruyacak, yeteri olunlukta, doğruları gören birine ihtiyacınız var. Yılların askeri disiplini ve deneyimi de cabası.”

Böylece, Borazancı Çocuk, Yaygaracı Başçavuş ve genç Yunan kahraman Perseus o garip ve uzak yere –tavan arasına doğru yola koyuldular.

Koridor

“Bu da nedir?” diye sordu Yaygaracı Başçavuş.

“Ne nedir?” diye sordu Perseus.

Daha Küçük Oğlan’ın odasından dışarı çıkıp koridorda birkaç adım atmışlardı ki, Başçavuş olduğu yerde donakaldı ve karanlığın içinde çevresine bakınarak, “Bu da nedir?” dedi.

“Ben bir şey duymuyorum,” dedi Borazancı Çocuk. Altın kordonunu, borazanı tam omuzunun altından sarkacak şekilde yerleştirdi. Hayatında ilk kez gerçek bir maceraya atılıyordu. Daha öncekiler hep Küçük Oğlan’ın yatağında olmuştu. Ama bu farklıydı ve tam bir asker gibi görüldüğünden

emin olmak istiyordu. Kovboylar'dan gördüğü gibi, başparmaklarını kemerinin içine sokup, çevresine bakındı.

“İşte, bu!” dedi Yaygaracı Başçavuş. “Dinleyin!”

Üçü de durup, kulaklarını dört açarak dinlediler. Elbette, her türden ses vardı ortalıkta. Uzaktan, hava akını bekçisinin karartma perdelerini kapatmaları ya da ışıklarını kısımları için halkı uyaran düdük seslerini duyuyorlardı. Arada sırada geçen bir motosiklet sesi, gacırtı ve gıcırtilar, eski evin gacırtı ve gucurtuları, bir yerlerde damlayan bozuk bir musluğun tıp tıpları ve...

“İşte, gene o,” dedi Yaygaracı Başçavuş.

Bu kez hepsi duydular onu. Karanlığın içinde rırrrrrrrrrr yapan alçak bir sestti. Bir saniye kadar sanki soluk almış gibi duraklıyor, sonra gene rırrrrrrrrrr yapıyordu.

“Eh işte,” dedi Küçük Borazancı Çocuk, “bu olsa olsa bir...”

“Olsa olsa bir, ne?” diye sıkıştırdı onu Başçavuş.

“Olsa olsa bizimle hiç ilgisi bulunmayan bir şey,” dedi Perseus. Kendinden çok da emin olmadığı açıktı, ama cesur olmaya çalışıyordu.

“Hah, konuşana da bakın,” dedi Başçavuş. “Tüm yaşam deneyimi yaklaşık ne kadar... yanıl-

mıyorsam on beş dakika mı ne olan birinin uzman görüşü.”

“Haydi, gidelim,” dedi Borazancı Çocuk.

“Gidelim, ha?” diye hiddetle söylendi Yaygaracı Başçavuş. Gerdanını sallayıp, al al olmuş yanaklarını şişirdi, “Püüüüüüüüffff,” dedi, “sorabilir miyim acaba, nereye gitmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“Tavan arasına,” dedi Perseus kahramanca.

“Tavan arasına, ha! Harika. Peki, söyleyin bakalım kuş beyinliler, *nerede* bu tavan arası?” diye onları sıkıştırdı. “Haaaa?”

“Ee,” dedi Küçük Borazancı Çocuk, “Dadı bizi oraya götürürken şeye gideceğini söylüyordu...” Duraklayıp kafasını kaşdı ve sonra gururla ilan etti: “Yukarıya!”

“Yukarıya,” dedi Başçavuş.

“Yukarıya,” dedi Borazancı Çocuk.

Uzun bir sessizliğin ardından Başçavuş, “Tamam... peki... en azından bir başlangıç noktası bu,” dedi.

Perseus, Borazancı Çocuk ve Başçavuş ikinci merdiven sahanlığına çıkan ilk basamaklara varana değin koridorun sonuna kadar yürüdüler.

Basamakların her biri rahat rahat Borazancı Çocuk’un üç katı yükseklikteydi. Perseus’un boyu bile ilk basamağın tepesine yetişecek kadar uzun

değildi. Başçavuş'un kendisine omuz vermesini önerdi.

"Tamam," dedi Başçavuş. "Bana uyar."

Sırtını basamağa verdi ve biraz çömelerek daha da sağlam bir dayanak oluşturdu. Parmaklarını birbirine geçirip, Perseus'un ayağını basması için öne uzattı.

"Tamam," dedi. "Haydi yukarı, oğlum."

"Ben çevreyi gözlerim," dedi Küçük Borazan-
cı Çocuk gururla ve sanki bir silahmış gibi borazanına sarıldı.

"Eh," dedi Başçavuş, "şimdi kendimi çok daha güvende hissediyorum."

Perseus sağ ayağını kaldırıp, Başçavuş'un avuçlarıyla oluşturduğu basamağa koydu. Ellerini de Başçavuş'un omuzlarına dayadı.

Başçavuş saymaya başladı: "Bir... iki... üüüç!"

Onu yukarıya doğru kaldırınca, genç Yunan kahraman Perseus uzanabildiği kadar yukarı uzandı, ama yine de parmakları basamağın üstüne ulaşamadı.

"Haydi, bir daha deneyelim," dedi.

Başçavuş'un yanakları körük gibi şişip inerken, suratı da pancar, elma ya da kor gibi kıpkırmızı kesilmişti.

"Tamam," dedi sıkılı dişlerinin arasından, "tamam. Bir daha deneyeceğiz. Ama bu sefer, biraz

daha gayret et! Oldu mu, oğlum? İyice güç al ayağından!”

“Tamam,” dedi Perseus.

“Tamam,” dedi Başçavuş. “Ve bir... iki... üüüç!” diyerek var gücüyle onu yukarıya doğru fırlattı.

Başçavuş onu fırlatınca, Perseus uzanabildiği kadar yukarı uzandığı gibi, aynen Başçavuş’un yapmasını söylediklerini de yaptı. Ayağından iyice güç almaya çalıştı. Sağ ayağını kaldırıp, Başçavuş’un kafasına sıkıca bastı.

“Kafaya dikkat, kuş beyinli, kafaya dikkat!” dedi Başçavuş. Perseus, Başçavuş’un şapkasının üstünde parmak ucuna kalktı; şapkası öne kayıp Başçavuş’un gözlerini örttü.

“Üüüff,” dedi Başçavuş.

Perseus öteki ayağını da kaldırdı ve Yaygaracı Başçavuş’un başının tepesinde iki ayağının üstünde dengesizce durdu.

“Uhhçç!” dedi Yaygaracı Başçavuş.

“Neredeyse ulaşıyorum,” dedi Perseus.

Ne var ki, Yaygaracı Başçavuş Perseus’un ağırlığı altında aşağı kaymaya başlamıştı. Bunun üzerine, Küçük Borazancı Çocuk ona destek olmak için omuzunu hemen Yaygaracı Başçavuş’un karnına bastırdı.

“Üüüff!” dedi Başçavuş, içindeki bütün hava dışarı boşalırken.

“Yakaladım!” diye bağırdı Perseus.

Perseus parmaklarıyla basamağın üstünü kavradı ve kendini Başçavuş’un kafasından ilk basamağın üstüne çekti.

Başçavuş daha sonra da Küçük Borazancı Çocuk’u yukarı itti.

“Bir... iki... üç,” dedi ve Küçük Borazancı Çocuk’u o kadar rahatça itti ki, Çocuk ilk basamağın üstünden uçup, tam Perseus’un tepesine inerek, onu sinek gibi yere yapıştırdı.

Son aşama biraz daha güçlü. Perseus ile Borazancı Çocuk önce Başçavuş’u yukarı çekmeyi denediler.

Başçavuş parmaklarının ucuna kalktı.

Perseus ile Küçük Borazancı Çocuk aşağı uzandılar.

Başçavuş yukarı uzandı.

İkisi çavuşun birer elinden tuttu ve sonra üflediler, püflediler, çektiler, çekiştirdiler, yapıştılar, zorlandılar ve var güçleriyle asıldılar.

Onlar Başçavuş’u yukarı çekecekleri yerde, neredeyse o her ikisini de basamaktan tepe aşağı, başladıkları yere geri çekmeyi başaracaktı.

“Halatın,” dedi Borazancı Çocuk, Perseus’a.

“Neyim?” dedi Perseus.

“Halatın,” dedi Borazancı Çocuk. “Şu kemerindeki şey halat değil mi?”

Perseus eğilip baktı; gerçekten de, kılıç kını-
nın yanında halka şeklinde sarılıp kemerine ilmek-
lenmiş gümüş bir kordon vardı. Perseus bunun bir
ucunu merdiven korkuluğuna bağladı. Başçavuş
halata tutunarak, Perseus ve Borazancı Çocuk uza-
nıp bir kolunu yakalayacak kadar yukarı tırmandı.
Ayaklarıyla basamağı tekmeleme tekmeleme var gü-
cüyle kendini yukarı çekerken, Perseus ile Borazan-
cı Çocuk da bütün *güçleriyle* onu yukarı çektiler
ve sonunda ilk basamağı aşmayı başardı.

Bu yöntemle merdiven sahanlığına kadar de-
vam ettiler. Başçavuş önce Perseus'a, sonra Borazan-
cı Çocuk'a destek veriyor; sonra öbür ikisi halatı
çözüp aşağı sarkıtarak, Başçavuş'un basamakları
çıkmasına yardım ediyorlardı. Sonunda üçü de
merdiven sahanlığına varıp, ne kadar yol geldikle-
rini görmek için aşağıya baktıklarında, birdenbire
gene o sesi duydular.

“Rırrrrrrrrrrr.”

“Bu da ne?” dedi Başçavuş.

“Bilmiyorum,” dedi Perseus.

“Ben biliyorum!” dedi Borazancı Çocuk. “Ba-
kın!”

Başlarını kaldırıncaya merdiven sahanlığının
öbür yanında Dadı'nın şişko tekir kedisini gördü-
ler. Rırrrrrrrrrrr... rırrrrrrrrrrr sesi giderek artıyor-
du. Bu tatmin olmuş değil... aç bir mırlama sesiy-

di! Hatta, kedi dilinde “yemek” anlamına gelen sestisi bu!

Şişko kedi yalandı, dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve sanki avlanmak için denemek ya da bilemek için pençelerini halıya batırdı. Bu üç figür Dadi'nin kedisine, oyuncak olarak değil; mideye indirilmeye hazır, besili, kanlı canlı üç küçük fare olarak görünmüştü!

Dadı'nın Kedisi

“Tamam,” dedi Cicianne, kitabı kapatarak. “Bu gecelik bu kadar yeter.”

“Ama Cicianne—” dedi Danielle.

“İyi geceler, sevgili yavrularım,” dedi Cicianne. Ayağa kalktı, lambaya doğru yürüyüp, kapatmak için uzandı.

“Cicianne, bu haksızlık,” dedi Yoni. Yatak vakti masalları söz konusu olduğunda çok gelişmiş bir adalet duygusu vardı onun.

“Neresi haksızlık?”

“Tam yutulmak üzereler!” diye açıkladı Yoni. “Kedi mamasına dönüşmeleri an meselesi! Böyle

indirilmeye hazır, besili, kanlı canlı, üç küçük fare olarak görünmüştü!

“Kaçın, canınızı kurtarın!” diye bağırdı Başçavuş, kaçacak bir yer bulmak için deli gibi çevresine bakınarak.

Köşede, gölgenin içinde, tam prizinin altında, küçük küçük bir tünel girişine benzeyen bir şey gördüler.

“Bu bir fare deliği!” diye bağırdı Perseus.

“Fare deliği, mare deliği!” dedi Başçavuş. “Ne olursa olsun, şu canavardan kurtulalım yeter. İleri... marş!”

Başçavuş böyle diyerek, kalın güdük bacaklarının elverdiği kadar hızla koşmaya başladı.

Koridorun öteki ucunda, Dadı'nın şişko kedisi keyif içinde gülümsüyordu sanki. Kuyruğunu ileri geri salladı, sırtını kamburlaştırdı ve kıcını iyice yere yapıştırdı. Derken, inanılmaz güçlü ve ani tek bir hareketle oturduğu yerden fırlayıp, havada uçtu ve dört ayağının üstüne kondu.

Hayatın gerçeklerinden biri de şudur ki, hiçbir insanoğlu bir kedinin aklından neler geçtiğini tam anlayamaz. Kediler insan değildir; zaten bu yüzden onlara kedi denir. Ancak, bir kedinin ne düşündüğünü *bilmek* olanaksızsa da, bir kedigilin beynine girdiğimizi farz edebiliriz pekâlâ. Bunun için, kendinizi şişko kedinin yerine koyun. Kori-

dordan aşağı bakıyor ve ağız sulandıran göbeği, tıpkı fare bıyığına benzeyen palabıyıklarıyla kısa ve güdük bir Şey görüyorsunuz. Ne olduğunu düşünürdünüz?

“Fare!” dedi Adam kesinlikle.

“Adam,” dedi Yoni, “sana soran olmadı, masalı okuyordu ninem.”

“Ya,” dedi Adam.

“Zıyanı yok,” dedi Cicianne. “Birilerine bir masal okuduğunuzda, o onların da masalı olur. Onun için, biri soru sorduğunda, yanıtlamak istiyorsanız, niye olmasın?” Sonra sayfaya geri dönüp kaldığı yeri buldu gene.

“... ağız sulandıran göbeği, tıpkı fare bıyığına benzeyen palabıyıklarıyla kısa ve güdük bir Şey görüyorsunuz. Ne olduğunu düşünürdünüz?”

“Fare!” diye bağırdılar Yoni, Danielle ve Adam hep bir ağızdan.

“Fare,” dedi Cicianne. “Hele de bu ağız sulandıran göbekli, tıpkı fare bıyığına benzeyen palabıyıklı, kısa ve güdük Şey, Şimdi fare deliği olduğunu gayet iyi bildiğiniz bir yere doğru koşuyorsa.”

Her ne kadar, tam olarak ne düşündüğü bilinemese de, Dadi’nın tekirinin, Yaygaracı Başçavuş’un peşinden koridordan deli gibi aşağı hamle yaparken aklından geçenin, iyi bir tahminle, çerez çerez çerez olduğu söylenbilir.

Oysa, aynı anda Yaygaracı Başçavuş'un ne düşündüğünü kestirmek hiç de o kadar zor değil.

"*Imdaaaaaaaaaaaaaat!*" diye haykırdı Yaygaracı Başçavuş.

O anda fare deliğine neredeyse iki adım uzaklıkta olması belki onu cesaretlendirebilirdi; ne var ki, Dadi'nın aç kedisi *ona* iki adımdan daha *yakındı!*

Kedi yaklaşırken, Perseus onu izledi. Bir sıçrayışta Başçavuş'un tepesine inecek kadar yaklaşmıştı hayvan. İşte bu, Perseus için ilk savaş fırsatı, ilk kahramanlık macerasıydı. Kılıcını çekip kedinin önünü keserek, hücumu geçen kahramanlar böyle yapar diye düşündüğü için, tiz bir savaş çıkılgılığı koyverdi. Kılıcı havada, savaşmaya hazırды.

Oysa kedi, ağız sulandıran Başçavuş'la kıyaslandığında ona hiç iştah açıcı gözükmeyen bu şeyle oyalanmamaya karar vererek, üstünden atladı. Perseus kılıç elinde, durumu kavrayamadan, şaşkın kalakaldı.

Yaygaracı Başçavuş son hızla koştu, ama Dadi'nın kedisi birden sıçrayıverdi. Havada uçtu ve Başçavuş'un tepesine inip pençeleriyle onu dümdüz yere yapıştırdı.

Kedi şimdi, Başçavuş'u pençesiyle haliya mıhlamış, arka ayaklarının üstünde oturuyordu.

"Mırrrrrrrrrrr..," dedi kedi. Dilini dişlerinde

gezdirdi, ağzını sonuna kadar açtı ve Başçavuş'tan ilk lokmasını almak üzere başını öne eğdi.

Küçük Borazancı Çocuk dehşetle izliyordu. Bir şey yapmazsa arkadaşşı kediye yem olacaktı. Ama ne yapabiliirdi ki? Ne kılıcı, ne de tüfeği vardı. Elindeki tek şey borazanıydı.

“Dat dara dat dat dara dat dat dara dat dat dara dat dat dara daaaaaaaat...” Bütün gücüyle süvarilerin hücum borusunu öttürdü ve sonuna da çıkarabildiği kadar yüksek sesle uzun bir nota daha ekledi. İnanılmaz derecede yüksek perdeden bir savaş çağrısıydı bu; pineklemekte olan her askeri birliği kendine getirtip, şevkle düşmana saldırtabiliirdi. Ancak ne var ki... Borazancı Çocuk'un ordusu yoktu.

Kedi dönüp ona baktı ve daha önce hiç kulağının dibinde öten bir hücum borusu duymadığı için, çok kısa bir an gerçekten ürktü.

Küçük Borazancı Çocuk korkulu bakışı görüp, “İşe yarıyor!” diye düşündü. Ve hücum borusunu tekrar öttürdü. Bu kez, “Dat dara dat dat dara dat dat dara dat dat dara daaaaaaa-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaat..” diye son notayı daha da uzun ve daha da yüksek perdeden tutarak.

Ancak ne yazık ki, bu ikinci hücum borusu Dadı'nın şişko tekirini korkutamadı. Hatta tersine,

ritmi yakaladı ve bundan hoşlandı. Müzikle uyumlu olarak kafasını oynatmaya ve mırıldanarak ona eşlik etmeye başladı! "Hımm hı hı hımm hımm hı hı hımm hımm hı hı hımm hımm hı hı hımm hımm hı hı hımm hımm hı hı hımm hımm hı hı hımmmmmmmmmmmm..."

"Aaaaa," diye düşünüyordu kedi, "yemek müziği."

Ve patisiyle Başçavuş'u açık ağzına doğru itti. Ancak, Küçük Borazancı Çocuk'un yüksek perdeden imdat çağrısını duyan bir tek kedi değildi.

Aldo'nun, basamakları çıkıp, merdiven sahanlığını dumf dumpf dumpf dumpf diye geçen pencerelerinin sesi duyuldu.

Kediyi görür görmez, "Gırrrrrrrrr..," diye hırlayarak gözdağı verdi.

Tekir ödü patlamış bir ifadeyle kafasını kaldırdı ve yalvarırcasına cırladı, "Miyav?"

"Vaf vaf vaf, seni gidi pis kokulu tekir!" diye havladı Aldo, dosdoğru onun üstüne atılırken.

Keskin bir bağırıtı koparan kedi, olduğu yerde havaya sıçrayınca korkuluğa çarptı; iki koca sıçrayışta merdivenden aşağı fırladı; tüylü koca köpek de peşinden koşturdu. Kedi yok olur olmaz, Küçük Borazancı Çocuk'la Perseus, Başçavuş'u koltuk altlarından tutup kaldırdılar ve hep birlikte son hızla koşarak fare deliğinin güvenliğine sığındılar.

Tavan Arası

“İyi geceler,” dedi Cicianne.

Yoni’yi alnından öptü, “İyi geceler,” diye fısıldadı ve, “Kocaman bir oğlan oluyorsun artık, farkında mısın?” diye ekledi.

“İh-hıh,” dedi Yoni.

Cicianne, her çocuğa bir tek onun duyacağı şekilde fısıldayarak bir şey söylerdi hep. Bu, ne kadar büyüdüklerine ya da ne güzel yazdıklarına ilişkin; iyi davranışlarına ya da o gün birine yaptıkları bir hoşluk üzerine; spor ya da Danielle’in dansı konusunda olabilir. Her ne olursa olsun, bu her zaman, yalnızca onlara ilişkin olurdu ve kendilerinin önem

verdikleri her şeyin Cicianne için de önemli olduğunu belirtirdi.

"İyi geceler," dedi Cicianne, Danielle'a ve kulağına gizli bir şeyler fısıldayıp alnından öptü. Kulağına fısıldadığı şey her neyse, Danielle'ın kıkırdayıp, "Ay ne iyi!" demesine neden oldu.

Cicianne, Adam'a da, "İyi geceler," dedi ve onun da kulağına gizli bir şeyler fısıldayıp, alnından öptü.

Ertesi gün Adam, Danielle ve Yoni sıkıldıklarını söyleyip, yapacak hiçbir şey olmadığından şikâyet ettiler. Plaja gitmek istiyorlardı, ama onları götürecek kimse yoktu. Sinemalarda güzel bir film yoktu; onları eğlendirecek biri de bulunmadığı için fena halde sıkılıyorlardı. Cicianne de yoktu, arkadaşlarına misafirlğe gitmişti o gün. Sonunda Adam'ın aklına bir fikir geldi. Resim yapmaya başladı. Derken, onun ne resmi yaptığını gören Danielle da ona katıldı.

Borazancı Çocuk, Yaygaracı Başçavuş ve Perseus'un maceralarını çiziyorlardı. Yoni de aynı maceraları kahraman figürleriyle oynuyordu. Sonra, Yoni bu maceraların filmini yapmanın eğlenceli olacağını düşündü. Kahraman figürlerini basamaklara yerleştirip, Perseus'un halatı yerine ip kullandı. Tek sorun çocukların bir kedisi olmamasıydı.

Ama Kırpık adında kabarık tüylü, küçük be-

yaz bir köpekleri vardı; Danielle ona kedi kulakları bağıladı. Videoya çekmek için, Kırpık'ı kahraman figürlerine saldırtmanın her yolunu denedilerse de, onun saldırdığı tek şey Danielle'in kafasına bağıladığı kedi kulakları oldu. Yerlerde yuvarlanıp patileriyle onları tırmalayıp durdu. Sonunda sökünce de, önce deli gibi havladığı kulakları ağzına alıp, kaçtı gitti.

"Kes!" dedi Yoni öfkeyle. Koşup mutfaktaki dolaptan köpek bisküvisi kapıp getirdi. Kahraman figürlerini bisküvilerin üstüne yerleştirdi. Böylece, Kırpık bisküviyi yemek için eğildiğinde Perseus'u, Borazancı Çocuk'u ve Başçavuş'u yemeğe çalışıyor gibi görünecekti. Adam'la Danielle çeşitli karakterleri konuşturup, her türlü sesi canlandırdılar. Yoni'yle Adam'ın annesi eve döndüğünde neredeyse sahneyi tamamlamak üzereydiler.

"Gününüz nasıl geçti?" diye sordu Yoni'yle Adam'ın annesi. Ne kadar sıkıldıklarından dem vuran üç şikâyetçi ses duymayı bekliyordu.

Onun yerine, "Müthiş!" dediklerini duydu.

"En iyi günümüzdü!"

"Bir film çevirdik!"

"Harika!" dedi Yoni'yle Adam'ın annesi. "Görebilir miyim? Hatta biraz mısır da patlatabiliriz ve—"

"Şey," dedi Yoni, "daha montajını yapmadım."

“Ziyanı yok,” dedi annesi. “Ne çektiyseniz onu gösterin.”

Yoni çok ciddi bir ifadeyle ayağa dikildi. Filmler onun hafife alacağı şeyler değildi. “Kusura bakma,” dedi, “ama günlük çalışmalarımı asla göstermem.”

O gece yemekten sonra, çocuklar sofranın toplanmasına yardım edip, Cicianne’yi dinlemek üzere Yoni’nin odasında toplandılar.

Fare deliğinin içi kapkaranlıktı. Küçük Borazancı Çocuk, Yaygaracı Başçavuş ve Perseus orada durup soluklarının yatışmasını beklediler. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı.

“Bakın,” dedi Küçük Borazancı Çocuk, yukarıyı göstererek.

Yaygaracı Başçavuş’la Perseus, Borazancı Çocuk’un gösterdiği yere doğru yukarı baktılar. Tepede, çok uzaklarda bir yerden incecik bir ışık sızıyordu.

“İddiaya varım ki, tavan arası denen yer orasıdır!” dedi Borazancı Çocuk. “Eminim, ışık oradan geliyor!”

“Bunu *bilmiyorsun*,” dedi Yaygaracı Başçavuş. “Aslında hiçbir şey *bildiğin* yok!”

“Aa, evet, bir şeyi *çok iyi* biliyorum,” dedi Küçük Borazancı Çocuk.

Yaygaracı Başçavuş küçümseyen bir ifadeyle,

“Öyle mi, neymiş o?” dedi.

“Dadı'nın kedisinin dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum!” dedi Borazancı Çocuk, fare deliğinin dışındaki koridoru işaret ederek.

“Evet,” dedi Yaygaracı Başçavuş, “yani belki de, en doğrusu bu ışığın kaynağını araştırmak gene de. Doğruya doğru, arkadaşlar, haydi gidelim.”

Duvarın iç yüzünde, merdiven gibi yukarı çıkan bir dizi tahta çıta vardı. Ayrıca, duvarlar boyunca dolanıp yükselen, Perseus'un maymun gibi tırmandığı elektrik kabloları da vardı. Küçük Borazancı Çocuk'la Başçavuş, Perseus'un kablolarla tutuna tutuna yukarı tırmanırken, her engeli aşmanın yolunu bulmasını hayranlıkla izlediler. Onlara ayaklarını basacakları yerleri, nasıl tırmanacaklarını, nerede dinlenip soluk alacaklarını gösteriyordu. Üçü, yavaş ama emin hamlelerle ışığa yaklaştıkça yaklaştılar.

Yakınına gittikçe, ışık büyüdü ve sonunda bunun koridordakine çok benzeyen bir delik olduğunu gördüler. Ancak bu, yalnız adını duydukları, kocaman, karanlık ve gizemli bir yere açılıyordu: Tavan arasına.

Delikten kendini yukarı ilk çeken Perseus oldu. Onu Küçük Borazancı Çocuk izledi, sonra ikisi birlikte Başçavuş'u çekip tavan arasına çıkardılar. Gördükleri ışık, fare deliğinin yanındaki prizlerden

birine takılı bir gece lambasından geliyordu. Ama tavan arasının içine doğru birkaç adım attıklarında, ışık geride kaldı ve hiç işe yaramaz oldu.

Tavan arası kapkaranlıktı! Küçük Oğlan'ın macera kitaplarındaki sonsuz uzay resimleri gibi, git git bitmez bir izlenim veriyordu. Gene de, ilerledikçe, esrarengiz bir biçimde yalnız olmadıkları ve izlendikleri duygusuna kapıldılar. Bir yanda, şapkasız, eski ve kırık bir lamba ayağı vardı.

Ayağın üstünde, başında kocaman bir su testisi taşıyan bir kadın figürü bulunuyordu. O anda çok garip bir şey oldu. Testili kadının gözleri, üç adım sola gittiklerinde, onları sola doğru, sağa gittiklerinde de sağa doğru izledi. Okul kütüphanecilerinin gürültücü çocukları gözleriyle izlemesi gibi izliyordu onları. Üstelik, yalnızca testili kadın değil, porselen bir tabaktaki suratla kırık kulplu kupadaki al yanaklı Belediye Başkanı da. O da onları gözleriyle izliyordu. Kullanılmaz olmuş servis çanağını süsleyen gümüş kertenkelenin bakışları da. Gerçek şu ki, tavan arasındaki her şey canlıydı ve onları izlemekteydi. Küçük Borazancı Çocuk, Başçavuş ve Perseus davetsiz misafirdiler ve tavan arası onların varlığını hemen fark etmişti. Örümcekler ağlarının içinde durakaldı, fareler kemirmeyi bırakıp havayı kokladı, tozlu çerçevelerin çatlak camları ardındaki çoktan unutulmuş fotoğraflarda yüzler dö-

nüp onlara baktılar.

Derken, karanlığın içinde, onları izleyen başka bir şey daha fark ettiler. Karanlıkta, önce iki, sonra dört, sonra da altı tane parıldayan kırmızı nokta belirdi. Bunlar çiftler halindeydi. Bir çift burada, sonra birden bir çift orada ve sonra da üçüncüsü; hepsi birlikte sanki onların çevresini sarmak için yerlerini alıyorlarmış gibiydi.

“Bu, Belediye Başkanı kupası filan değil,” dedi Küçük Borazancı Çocuk.

“Porselen tabaktaki surat da değil,” dedi Başçavuş titreyerek.

“Her neyseler,” dedi Perseus, “bunlar canlı ve tehlikeli.” Kılıcını kınından çekti.

Küçük Borazancı Çocuk borazanına yapıştı, Başçavuş da çaktırmadan saklanacak bir yer aramaya başladı.

Derken, yaratıklar karanlığın içinden üstlerine saldırdı: Tırnaklarını çıkarmış, kocaman keskin dişlerini gösteren, ağızlarından beyaz köpükler damlarken yılan gibi kalın kuyruklarıyla yerleri döven, hain bakışlı üç dev sıçan. Her biri Dadı'nın tekir kedisi kadar büyük, ama çok çok daha yırtıcı görünüşlüydü. Öndeki sıçan arka ayaklarının üstüne kalktı ve kesici bıçaklar gibi uzayan pençeleriyle yaptığı keskin bir hamle, havayı yarararak Perseus'un suratını ıskaladı. Perseus kılıcını savurdu; onu

iki eliyle tutup bütün gücüyle sıçanın pençesinin gerisindeki yumuşak noktaya sapladı. Acıyla ciyaklayan sıçan bir hamle daha yaptı ve pençesi Perseus'un ellerine isabet ederek kılıcını bir yana uçurdu. Öbür iki sıçanın biri bir yandan, öteki öbür yandan yanaşırken, Perseus'un, arkasında duran Borazancı Çocuk'la Başçavuş'u koruyacak bir silahı kalmamıştı. Artık kaçamazlardı ve, adım... adım üstlerine gelirken birbirlerine sırttan, kana susamış bu dev, canavar sıçanlara karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Tam o sırada Perseus sanki tinnng diye ses çıkaran bir şey duydu. Çok gergin bir şeyin salıverilmesi gibiydi.

Derken, Küçük Borazancı Çocuk da benzer bir ses duydu; ama bu başka bir yönden geliyordu. Tinnng! Sonra yanından vızıldayarak uçup geçen, havayı yaran bir şeyin sesi geldi.

Sonra bir vııpp ve bir vııpp daha ve karanlığın içinden çıkıp gelen iki ok, dev sıçanın tam omuzuna saplandı.

Yeni Dostlar

Sıçan, pençeleri havada, kafası savrularak arka ayakları ve kuyruğunun üstüne geri sıçradı. Ağzından alev püskürtmek üzere olan bir ejderha ifadesiyle canhıraş, tiz bir çığlık koyverdi. Sonra dev pençelerinden biriyle oklardan kurtulup, dosdoğru Perseus'un üstüne yürüdü. Sıçanın salyalar akan ağzı Perseus'a birkaç santim kalmıştı ki, gene o ses duyuldu.

Tinnng! Zzzzzıt! Ve bu kez ok vıpp diye sıçanın çirkin burnunun tam üstüne saplandı. Sıçan, burnunun yumuşak kısmına gömülü ok sallanırken, acıyla geri çekildi. Dönüp, ciyaklaya ciyaklaya gölgelerin arasına sıvıştı.

Perseus sol omuzunun üstünden geriye baktı. Karanlığın içinden, orman yeşili giysiler giymiş, başındaki kepi hafifçe yana yatırmış, uzun boylu bir adam onlara doğru geliyordu. Elinde bir İngiliz yayı vardı. Arkasına uzanıp, bir ok daha çıkardı, yayına yerleştirdi, gerdi ve... tinnng!

Zzzzzıt! Ok Perseus'un yanından geçti.

Zınk! İkincisi sıçanın burnuna saplandı.

Sıçan geriye sıçradı; iki pençesiyle oku çekip kafasını yere sürterek, ondan kurtulmaya çalıştı.

Bu arada, üçüncü sıçan iyice yere yapıştı ve gerisin geri karanlığın içine kaçtı.

Küçük Borazancı Çocuk onları kimin kurtardığını görmek için arkasını döndü.

Bir dizi üstüne çömelmiş, elinde huş ağacından yayı olan bir okçu daha vardı; ayağa kalkınca yeşil kepli olandan en az bir baş daha uzun olduğu ortaya çıktı. Bu ikinci okçunun ayağında deri çarıklar, belinde kalça çevresiyle bacak arasına sarılmış bir kumaş parçası, önünde kemiklerden yapılmış bir göğüslük, başında da deri bir bant vardı. Güçlü yayından kartal tüyleriyle renkli boncuklar sarkıyordu. Teni yanık, suratı savaş boyalarıyla bezeliydi.

"Ki – Kim..," diye kekeledi Perseus birinci okçuya. "Kimsiniz siz?"

"Biz mi kimiz?" dedi birinci okçu. "Siz üçünüzün kim olduğunu sormak daha doğru olur bence

ve asıl, burada ne arıyorsunuz?”

“Benim adım Perseus,” dedi genç Yunan, “ben ve arkadaşlarım çok önemli bir görev peşindeyiz.” Kılıcını çıkarıp, kolunu bandajlamak için eteğinden bir parça kumaş kesti.

“Önemli bir görev, ha?” dedi yatık kepli okçu. “Çoktandır buraya önemli bir görevle gelen hiç kimse olmamıştı. Benim adım Robin.”

Küçük Borazancı Çocuk hayranlık içinde ona baktı. “Robin,” dedi. “Robin Hood mu?”

“Aynen,” dedi Robin, kepiyle selam vererek.

“Yok yaa,” diye burun kıvırdı Başçavuş. “Herhalde, bu yabaninin de Robin Hood’un sadık keşiş dostu olduğunu söyleyeceksin şimdi!”

Küçük Borazancı Çocuk, Başçavuş’un böğrüne bir dirsek attı.

“Ben olsam ona yabani demezdim,” dedi Borazancı Çocuk. “Kafa derimizi yüzebilir,” diye fısıldadı, uzun boylu Yerli’nin kemerindeki savaş bal-tasına bakarak.

“Arkadaşımın adı Çingaçuk’tur. Mohikanlar diye bilinen çok soylu bir halkın son temsilcisi,” diye açıkladı Robin.

“Aa,” dedi Başçavuş, hemen öne çıkarak. Çingaçuk’a döndü ve Kızılderili’nin bir biçimde sözlerini anlayacağını umarak, yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Öhö,” dedi, ciddi ciddi boğazını temizle-

yerek. “Biz... çok üzgün. Siz... hayatımızı var kurtarmak... Biz... çok müteşekkir.”

Çingaçuk gözlerini Başçavuş’a dikti. Başçavuş, Yerli’nin, söylediklerinin tek kelimesini bile anladığından emin değildi.

“Siz... anlamak var? Siz... konuşmak... İngilizce?” diye sordu Başçavuş.

Çingaçuk gözlerini Yaygaracı Başçavuş’tan ayırıp, Robin’e döndü. “Bana bak,” dedi tam bir İngiliz aksanıyla, “bu irikıyımın dilbilgisi kesinlikle korkunç.” Sonra Başçavuş’a dönüp, tane tane ve ağır ağır konuşmaya başladı. “Evet,” dedi, “ben konuşmak... İngilizce. Siz de konuşmak İngilizce?”

Başçavuş ofladı pufladı, öfke ve mahcubiyetini bastırmaya çalışarak homurdanıp mırıldandı. “İngilizce konuşmak,” dedi kendi kendine. “Eh, ben elbette İngilizce konuşmak!”

“Aa, çok iyi o zaman,” dedi Çingaçuk. Başçavuş’a elini uzattı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Eh,” dedi, tek tek hepsine bakarak, “sizleri bilmem, ama ben biraz çay içsem iyi olurdu.”

“Haklısın,” dedi Robin.

Çingaçuk deri torbasından bir çaydanlık çıkarırken, Robin de yere çömelip küçük bir ateş yaktı. İki adam, suyun kaynamasını beklerlerken, Perseus, Borazancı Çocuk ve Başçavuş’a unutulmuş iki kahraman olduklarını söylediler.

“Oyuncak aslında,” dedi Çingaçuk sanki öz-lemle. Robin Hood’la Çingaçuk yeni dostlarına, bir zamanlar Küçük Oğlan’ın babasına ait olduklarını, onun öbür çocukluk oyuncaklarıyla birlikte çok uzun zaman önce tavan arasına kaldırıldıklarını anlattılar. Robin, Neşeli Adamlar çetesinden, Çingaçuk da en yakın arkadaşı Şahingöz’den ayrı düşmüşlerdi. Şimdi ikisi birlikte tavan arasında dolaşarak, yaşamlarını zar zor sürdürmekteydiler. Yıllarca yalnızlık çekmişlerdi; ama hiç olmazsa Çingaçuk, tavan arasını dolduran, gözden düşmüş tabak takımlarının üstündeki yazıları okuyup, eski lambalı radyodan her gece haberleri dinleyerek bu zamanı iyi değerlendirmiş, İngilizce’sini iyice ilerlettiği gibi, son derece kusursuz bir aksan edinmişti.

Müzik beğenisi Mozart’tan yanaydı ki, bu konuda Robin Hood’la aralarında ufak bir anlaşmazlık vardı; çünkü Robin, Çingaçuk’un neredeyse barbarca bulduğu Amerikan caz müziğini tercih ediyordu.

Çingaçuk çayları koyduktan sonra, Borazancı Çocuk, Perseus ve Başçavuş’a dönerek, “Bir şeker mi, iki mi?” diye sordu.

“Bir buçuk, lütfen,” dedi Borazancı Çocuk.

“Ha, geri kalanı ziyan olmasın,” diyen Çingaçuk, göz açıp kapayıncaya kadar baltasını çıkardı ve kesmeşekeri düzgünce ikiye bölüverdi.

Robin, Çingaçuk, Borazancı Çocuk, Başçavuş ve Perseus keyifle çaylarını içtiler. Çingaçuk ne tür bir görevleri olduğunu sordu. Onlar oturup dinlerken, öbür üçü, Küçük Oğlan'ın hastalığını ve Prenses Helen'i kurtarıp bir biçimde Davin'i bulmaları için nasıl fısıltıyla yalvardığını anlattılar.

"Ve," dedi Borazancı Çocuk, "Prenses Helen, bize bir tek Zoro'nun yardım edebileceğini söylemişti."

"Zoro mu?" dedi Çingaçuk, Robin'e bakıp gülmemeye çalışarak. "Onun pek işe yarayacağını sanmam."

"Neredeyse olanaksız," diye onayladı Robin Hood.

Çingaçuk'la birlikte, Kara Şövalye'yle Prenses Helen'dan zaten haberdar olduklarını söylediler onlara. Dadi'nin kendi kendine, ayakkabı kutusunu Raflar'a tutkallayacağını homurdanarak, tavan arası boyunca paytak paytak yürümesini izlemişlerdi.

"Raflar mı?" diye sordu Perseus. "Nerede onlar?"

"İşte, işin orası biraz şanssız, maalesef," dedi Çingaçuk.

Bir zamanlar tavan arasında kötü oyuncaklar kadar çok iyi oyuncaklar da bulunduğunu açıkladı. Kötülerin büyük bölümü, bizzat Karasakal'ın lider-

lik ettiği Korsanlar'dı.

"Son derece berbat tipler," diye ekledi Robin.

"Evet, çok," dedi Çingaçuk. "Ve tabii sorun, Korsan Gemisi'nin de Raflar'da olması, anladınız mı?"

"Yani, şimdi Kara Şövalye, Karasakal ve Korsanlar'ıyla güçlerini birleştirdiyse," dedi Robin Hood, "her türden kurtarma girişimi çok riskli olabilir."

Davin'e gelince; Robin de, Çingaçuk da ondan söz edildiğini duymuşlardı elbette.

"Ancak tavan arasında hiç kimse onun yerini bilmiyor," dedi Robin. "Şu titrek, yaşlı İspanyol Zoro dışında hiç kimse belki de. O bilebilir. Hatta o, Raflar'a ulaşmanın yolunu da bilebilir."

"*Titrek*, yaşlı İspanyol mu?" diye sordu Perseus. "Zoro mu, titrek, yaşlı İspanyol?"

"Ee, evet... ve sorun da bu işte. Öyle değil mi?" dedi Çingaçuk. "Korkarım, Zoro zamanını çoktan tamamladı."

Zoro

Robin; Perseus, Borazancı Çocuk ve Başçavuş'a tavandan arasında kötü bir dönemin egemen olduğunu anlattı. Eski günlerde, hatta çok çok eskiden, her şey çok hoşmuş. Ancak birden, oyuncakların hiçbirinin akıl sır erdiremediği bir nedenle her şey, bir tür... –işte... nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Sanki hep birlikte çok çok derin bir uykuya dalmışlardı, sanki onlara masallardaki gibi bir büyü yapılmıştı; sanki... aaa, hani şu Dadı'nın hep geveleyip durduğu masaldaki gibi... "Uyuyan Güzel." Aynen öyle! O peri masalındakine benzer bir büyü yapılmış gibiydi hepsine. Yeniden uyandırıldıkla-

rında, aradan çok uzun bir süre geçmiş olmalıydı. Önce her şey oldukça yolunda gitmişti; ama şimdi Kara Şövalye'yle adamları, Karasakal ve Korsanlar'ıyla güçlerini birleştirenince, durum kötüleşmiş, hatta ciddi biçimde bozulmuştu. Geceleri çok uzaklardan gelen sarhoş naraları ve içki âlemi gürültülerinden, genellikle son derece kaba davranışlar içinde oldukları anlaşılıyor; kötü olmayan oyuncaklar artık Kale'nin dışına adımlarını bile atmaya asla denemiyorlardı.

“Hangi Kale?” diye sordu Perseus.

“Şu işe bak yahu,” dedi Çingaçuk, “siz gerçekten de çok yenisiniz bu ormanda... ya da bu durumda, tavan arasında yani.”

“Kale,” diye açıkladı Robin, “ne anlama geliyorsa tam öyle bir yer ve yanılmıyorsam, Zoro da kesinlikle orada bulunabilir ancak. Sence de öyle değil mi?” diye sordu Çingaçuk'a.

“Eh, herhalde,” diye yanıtladı Mohikanlar'ın sonuncusu.

“Bizi oraya götürebilir misiniz?” diye sordu Borazancı Çocuk.

“Nereye?” dedi Robin sevimli bir biçimde.

“Nereye olacak, Kale'ye, elbette,” diye yanıtladı Borazancı Çocuk.

“Ne? Biz mi?” dedi Çingaçuk.

“Sizi götürelim mi?” dedi Robin.

“Kale’ye mi?” dedi Çingaçuk, arkadaşının düşüncesini tamamlayarak.

“Evet,” dedi Perseus.

“Niye ki?” diye sordu Robin, çayını yudumlayarak.

“Son derece iğrenç bir yer,” diye ekleyen Çingaçuk, çaydanlığı alıp, fincanına tam bir kesmeşeker daha gerektirecek kadar çay koydu, sonra da Başçavuş’a dönüp, “Zahmet olmazsa şekeri uzatabilir misin, ahbap?” dedi.

“Ne demek,” diye yanıtlayan Başçavuş, Borazancı Çocuk’a dönüp yavaşça, “İnanılmaz kibar adamlar bu Mohikanlar,” dedi.

“Kale’den söz ediyorduk. Son derece iğrenç bir yer bence,” dedi Robin.

“Niye?” diye sordu Borazancı Çocuk. Robin’le Çingaçuk’tan rahatsız olmaya başlamıştı. Bu ikisiyle gereğinden fazla çay içiliyor, ama yeteri kadar macera yaşanamıyordu.

“Eh,” dedi Robin, “bir kere karanlık, nemli ve küf kokulu bir yer.”

“Feci küf kokulu,” diye vurguladı Çingaçuk.

“Çingaçuk’un da alerjisi var.”

Çingaçuk, “Bu mevsimde dayanılmaz oluyor,” deyince, Başçavuş anlayışla cık cık yaptı.

“Hele dekorasyonu,” dedi Robin, tiksintiyle ellerini havaya kaldırarak. “İnanılacak gibi değil.

Ve her taraf korkunç dağınık, tabii.”

“Temizlik yapmak akıllarına gelmez hiç,” dedi Çingaçuk hoşnutsuzlukla.

“Hiç gerçekten,” dedi Robin, “Kale’den çok daha güzel yerler biliyorum.”

“Evet,” dedi Çingaçuk, “pencere saksıları pek keyifli olabilir bu mevsimde, bir de bahçe tabii!”

“Ah, bahçe nefistir,” dedi Robin ve ikisi birlikte en sevimli halleriyle konuklarına gülümsediler.

“Sahi mi?” dedi Başçavuş. “Sanırım orada ke-di yoktur herhalde, ha?” dedi umutla.

“Bahçede mi?” diye sordu Robin inanamayarak.

“Saçmalama,” dedi Çingaçuk, hiç böyle bir şey duyulmamış gibi.

“Eh,” dedi Başçavuş, “ben kendi adıma bahçeye ısınlanmaktan yanayım, o halde.”

Borazancı Çocuk’la Perseus sinirden patlayacak gibydiler.

“Size inanamıyorum arkadaşlar!” diye şaşkınlığını belirtti Borazancı Çocuk.

“Bahçe pek keyifli olabilir!” diye hoşnutsuzlukla alay etti Perseus.

“Ee, olabilir,” dedi Robin savunurcasına.

“Çingaçuk’un alerjisi var!” dedi Borazancı Çocuk, Yerli kabile reisinin taklidini yaparak.

“Çok rahatsız edici olabiliyor!” diye yanıtladı

Çingaçuk. "Aslında, çok çok rahatsız edici."

Perseus'la Borazancı Çocuk şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Siz ne biçim kahramanlarsınız, yahu?" diye kendini tutamayarak söylendi Borazancı Çocuk.

Robin Hood bu soru karşısında şoke olmuş gibiydi. Kendini toparlayarak dimdik durdu ve, "Niye? İngiliz kahramanlarıyız, elbette!" diye yanıtladı gururlu bir tavırla.

"Yaşa! Bravo!" dedi Başçavuş onaylayarak.

"İyi söyledin, Hood," dedi Çingaçuk arkadaşına.

"Burada tehlikede olan ne, anlamıyor musunuz hiçbiriniz?" diye sordu Perseus şaşkınlıkla.

"Neymiş?" diye sordu Robin meydan okuyan bir ses tonuyla.

"Küçük Oğlan!" dedi Borazancı Çocuk.

"Küçük Oğlan mı?" dedi Robin, çevresine bakınarak.

"Küçük Oğlan mı?" diye yineledi Çingaçuk aynı ses tonuyla.

"Sevgili dostum," dedi Robin, "burası tavan arası. Tavan arasında küçük oğlanlar olmaz!"

"Çocuk odasında bir küçük oğlan var," dedi Perseus.

"Eh, onun olması gereken yer de orası," dedi Robin.

“Bu adam çok mantıklı konuşuyor,” diye bildirdi Başçavuş.

Küçük Borazancı Çocuk’un başı dönmeye başlamıştı resmen. Bu adamların kafası basmıyordu bir türlü.

Perseus’la Borazancı Çocuk birbirlerine baktılar ve birden Perseus her şeyi apaçık görüverdi.

“Bakın,” dedi, “tuhaf bir şey olduğunu söylemiştiniz ya, Uyuyan Güzel masalındaki gibi bir büyü yapılmışçasına hani?”

“Ee?” dedi Robin.

“İşte, o Küçük Oğlan’ın büyüyüp adam olduğu ve artık size inanmadığı dönemdi. Bize... herhangi birimize inanan bir çocuk olmadıkça... hiçbirimiz gerçek olamayız. Büyü yapılmış olduğunu sandığınız dönem o zamandı işte. Sonra *bizim* Küçük Oğlan çıkageldi ve o, oyuncaklara *inanıyor*.”

“Kesinlikle!” dedi Borazancı Çocuk.

“İşte, bu bizi yine gerçek kıldı! Sizi de gerçeğe dönüştürdü; çünkü babası ona sizi anlatmış olmalı. Ama şimdi Küçük Oğlan hasta ve ölecek olursa... bize inanan kimse kalmayacak. Bize inanan bir çocuk olmayınca, bizler de hepimiz öleceğiz.”

“Vay canına!” dedi Robin.

“Vay canına, gerçekten,” dedi Çingaçuk.

“İşte, bu yüzden Davin’i bulmak zorundayız; çünkü Küçük Oğlan, Davin’in hasta çocukları iyi-

leştirme gücüne sahip olduğuna inanıyor,” dedi Borazancı Çocuk.

“Sahi,” dedi Robin, “sanki Davin üzerine bir masal anımsıyor gibiyim... şey gücü olduğuna...”

“Hood,” dedi Çingaçuk, “eğer onlar haklıysa...”

“Evet, eh,” dedi Robin, “eğer onlar haklıysa bu işleri değiştirir. Ne dersin, Çing, yola koyulalım mı, öyleyse?” Çingaçuk’a kısaca Çing demek gibi bir huyu vardı Robin’in.

“Şahane bir fikir, Hood!” dedi Mohikanlar’ın sonuncusu.

Böylece, bahçeye tatile gitmeyi düşünmeleri için onlara yalvaran Başçavuş’un homurdanmaları bir yana, daha fazla tartışmaksızın, Perseus, Borazancı Çocuk, Robin Hood ile arkadaşı Çingaçuk –uzun ikna ve gönül alma çabalarından sonra Başçavuş da– tavan arasının geniş, karanlık açıklıklarından geçerek, Kale’ye doğru yola koyuldular.

Karanlığın İçine Doğru

“Simsiyah karanlık burası,” dedi Küçük Borazancı Çocuk.

“Evet, siyah bir bira şahane olurdu,” dedi Başçavuş.

“Hayır hayır,” dedi Perseus, “simsiyah karanlık burası, dedi.”

“Kim dedi?” diye sordu Başçavuş.

“Küçük Borazancı Çocuk,” dedi Perseus.

“Ne *olmuş* ona?” diye sordu Başçavuş, bu konuşmadan giderek daha çok sıkılarak.

“Simsiyah burası” diye bağırdı Perseus sonunda, “dedi ki... ‘simsiyah karanlık burası.’”

“Küçük Borazancı Çocuk böyle mi dedi?” diye sordu Başçavuş.

“Evet,” dedi Perseus.

“Ne münasebet!” diye burnundan soludu Başçavuş.

“Ne ne münasebet?” diye sordu Borazancı Çocuk.

“Siyah bira içmek için çok küçüksün sen; bu konuda daha fazla laf istemiyorum.”

Borazancı Çocuk’la Perseus, Başçavuş’a tavan arasının simsiyah karanlık olduğunu anlatmaya çalışmaktan vazgeçtiler. Gerçek şu ki, Başçavuş yalnızca ağır işitmiyordu. Evet, biraz sağırdı kendisi, ama aslında bu hiç sorun değildi. O anda sorun, çok ama çok korkuyor olmasıydı. Hatta öyle korkuyordu ki, adım atmaktan başka herhangi bir şeye dikkatini toplamakta bayağı güçlük çekiyordu. Ve bu kadar korkmasının bir nedeni de böylesine karanlık olmasıydı.

“Burası *gerçekten* dehşetli karanlık,” diye düşündü Küçük Borazancı Çocuk. Tavan arası Küçük Oğlan’ın odasından çok daha karanlıktı. Ayakkabı kutusunun içinden de karanlıktı. Küçük Oğlan’ın mavi battaniesinin kıvrımları arasında yatar kenden de karanlıktı. Hatta, çoban köpeği Aldo, onunla Başçavuş’u halının üstünden alıp koridordan geriye Küçük Oğlan’ın odasına taşıırken, onun

ağzının içinde hapiskenden bile. Tabii, Aldo'nun ağzındaki kadar yapış yapış, yivli yivli değildi hiç. Ama daha karanlıktı.

Ve bir ışık pırıltısı ya da karanlığın içinde parıldayan bir şeyin, zayıf görüş olanağı sağlayan ürkütücü ışması olduğunda ise, *görülebilenler* o kadar korkutucuydu ki, neredeyse *göremez* olmayı yeğliyordunuz. Sanki her şeyin, onların tavan arası boyunca ilerleyişini izleyen gözleri vardı. Karanlığın içinde kırmızı kırmızı parlayan sıçan gözleri bir peşlerinden geliyor, bir kayboluyordu.

Bir köşede iki eski kitap desteği yatıyordu; üstlerinde, arka ayakları üstüne oturmuş bodur canavarlar vardı. Küçük Borazancı Çocuk onları gösterdiğinde, Robin Hood, Paris'teki bir katedralin çatısında da bunların benzerlerinden bulunduğunu söyledi.

"Paris maris," diye aklından geçirdi Küçük Borazancı Çocuk, "bunlar yine de canavar işte."

Sonra bir de böcekler vardı.

Kocaman hamamböcekleri, antenlerini bir o yana bir bu yana oynatan sert kabuklu fareler gibi, tavan arasının döşemesi boyunca hızla gidip geliyorlardı. Bir tanesi Borazancı Çocuk'la çarpışınca, oğlan hayretle neredeyse yerinden sıçradı.

Gölgelerin arasından badi badi yürüyerek çıkan dev bir siyah su sineği Küçük Borazancı Çocu-

k'un yanından geçti ve geriye dönüp, "Tavan arasında ne işin var, küçük aptal?" dercesine baktı.

İşte, Küçük Borazancı Çocuk tam o sırada ağa çarptı.

O kadar karanlıktı ki, çarpana kadar onu fark etmemişti. Çarptıktan sonra da, ne olduğunu anlayıncaya kadar iş işten geçti. Önünde halat ya da ipe benzer, ince çizgiler uzanıyordu. İçlerine doğru yürüdüğünde, sanki ağırlığının baskısıyla kopacakmış gibi esniyorlardı, ama kopmadılar. Aslında ip-ler çok çok sağlam ve çok çok yapışkandı; o kadar yapışkandılar ki, saplanıp kaldı Borazancı Çocuk. Tutkallanmış gibiydi. Farelerin kapanda, sineklerin kurbağa dilinde ya da böceklerin—

Birden bir ağa takıldığı kafasına dank etti... bir örümcek ağına. Gözleri karanlığa odaklandı ve sağ omuzundan geriye bakınca, çok kısa sürmüş de olsa bütün yaşamı boyunca karşılaştığı en dehşet verici şeylerden birini gördü. Sol omuzunun tepesinde ağa takılmış, zavallı, çaresiz bir güve vardı. Çürümekte olan cesetlerle dolu, ipeksi, yapışkan bir mezarlıktaki ipeksi, yapışkan bir tabuttaymış gibi, ipeksi, yapışkan bir koza içine sarılmış, birinin yemeği planladığı bir şey olarak ağın içinde hapisti ve o biri şimdi ağdan aşağı doğru iniyordu.

Borazancı Çocuk daha görmeden onu hissetti. Ağın titreştiğini, ona doğru yaklaşan bilinmeyen

bir Şeyin ağırlığıyla titrediğini fark etti; onu yakalamaya gelen birinin. Başını kaldırınca örümceği gördü... *Onu yemeğe geliyordu!*

Örümcek

Borazancı Çocuk örümcekler üzerine bildiklerini anımsadı. Küçük Oğlan'ın ailesinin söylediği çocuk şarkılarında onların adı geçirdi.

“Ah, ırım tırım örümcek oluğun tepesine tırmanır,” diye şarkı söylerlerdi oğlan ve ana babası, sanki genellikle örümcekler –özellikle de bu örümcek– şarkısı söylenecek kadar sevimli bir şeymiş gibi.

Ama burada söz konusu olan örümcek pek öyle ırım tırım filan değil, daha çok irikiyım bir ucubeydi! Andre eğri bacaklarının tepesinde dans eder gibi ağdan aşağıya indi ve memeciklerinden

salgıladığı tek bir iplikçiğe asılı olarak Küçük Borazancı ocuk'un üstünde sallanmaya başladı. Örümcek, Borazancı ocuk'un tam tepesine gele- ne kadar, kayalardan aşağı iple sarkarak inen bir dağcı gibi, kendini iplikikle aşağı indirdi. Bora- zancı ocuk, örümceğin karnındaki memecikler- den salgılanan yapışkan telin bir boa yılanı gibi onu sarmaladığını hissetti. Andre, sanki Küçük Bora- zancı ocuk inatci bir dana, kendisi de usta bir kovboymuşçasına telini Borazancı ocuk'un vre- resine doluyordu. Ancak bu, bir sığırtmacın bir bo- đaya attığı tek bir kement halkası değildi. rm- ceğin salgılayıp Küçük Borazancı ocuk'un vre- sine doladığı bu teller, onu bir mumya gibi sarıyor; ellerini bedenine bastıran ipeksi, yapışkan iplerle hızla paketliyordu. Böylece, onun da, l güveyi örümcek ağında takılı tutan kozanın bir benzerine dnseceği garantileniyordu.

Küçük Borazancı ocuk bağırmak üzere ağ- zını açtı; ama daha dudaklarının arasından tek bir ses bile çıkmadan, örümcek, sanki onun arkadaş- larını çağıracağını anlamış gibi, ağzını bir tel, bir tel daha dolayarak tıkadı ve Küçük Borazancı o- cuk'un imdat çığlığını boğdu.

“Baksana, Hood,” dedi ingauk.

“Ne var?” diye yanıtladı Robin.

“Sen bir şey duydun mu?”

“Hayır,” dedi Robin, “ya sen?”

“Ya ben ne?” dedi Başçavuş, çok derin bir uykudan uyanırcasına.

“Bir şey duyan var mı?” diye yineledi Robin.

“Niye?” dedi Başçavuş, “Bir şey mi dedin?”

“*Evet!*” dedi Perseus.

“Sen mi bir şey dedin?” diye sordu Başçavuş.

“Hayır, ben bir şey *duydum*,” dedi Perseus, dönüp karanlığın içine doğru bakınarak.

“Aslında, ben de duyduğuma yemin edebilirim,” dedi Çingaçuk.

“Sahi mi?” dedi Robin. “Nasıl bir sestiyi?”

“Şey,” dedi Çingaçuk, “tam emin değilim tabii, ama sanki... *Mimmmmmmmmbbbbbaaaaaaaattt!* gibi bir şeydi.”

“Mimbat,” dedi Başçavuş. “Ben kimsenin ‘mimbat’ dediğini duymadım. Ne diye ‘mimbat’ desin ki biri?”

“‘Mimbat’ diyen olmadı, kuşbeyinli,” dedi Perseus.

“‘Kuşbeyinli’? Sen şimdi bana kuşbeyinli mi dedin, acemi çaylak?” diye tükürükler saçarak efelendi Yaygaracı Başçavuş.

“‘Mimbat’ demedi, şey dedi—”

O sırada Küçük Borazancı Çocuk ipeksi teli ağzından kaydırmayı başarıp, bir daha bağırdı: “*Iiimmdaaaaatttt!*”

“Baksana,” dedi Çingaçuk, “işte gene o. Ne kadar tuhaf.”

“Şuraya bakın!” dedi Perseus. Karanlığın içini işaret etti. Küçük Borazancı Çocuk’un tepesinde bir ileri bir geri, ağır ağır sallanarak, onu ipeksi kozasına mumyalayan koca örümcek hayal meyal seçiliyordu.

“Dayan, küçük *amigo*. Sana yardıma geliyorum,” diye, çok ağdalı bir İspanyol aksanıyla konuşan yabancı bir sesin bağırdığı duyuldu.

Perseus, karanlığın içinden baştan aşağı siyahlar giyinmiş, yaşlı bir adamın yaklaştığını gördü. Siyah çizmeler, siyah gömlek, siyah pantolon giymiş, yüzüne siyah bir maske takmış, başına da siyah bir bandana bağlamıştı. Bir elinde uzun bir boğa kırbacı, öteki elinde bir kılıç vardı.

“İşe bak,” dedi Çingaçuk şaşkınlıkla.

“Evet, mutlu bir rastlantı,” dedi Robin Hood. “Tam aradığımız adam.”

“Yani,” dedi Perseus, “bu—”

“Zoro!” dedi Robin.

Zoro ani bir hamle yaparak, kırbacının ucuyla tutsak Küçük Borazancı Çocuk’un tepesinden uzanan eski bir ağ telini yakaladı. Hiç öyle kendinden çok emin bir hali yoktu. Hatta, çok çok uzun zamandır boğa kırbacı sallamamış gibi görünüyordu. Ama işte, bu da bisiklet kullanmaya benzer, derler.

Bir kere öğrendin mi, bir daha asla unutmazsın.

Zoro boğa kırbacını çekiştirip, kendisini taşıyacağından emin olduktan sonra, sarsak bir trapezci gibi, bir elinde kırbaç, bir elinde kılıç, Küçük Borazancı Çocuk'a doğru kendini boşluğa bıraktı.

"Bence," dedi Robin, "biraz fazla hızlı sallanıyor."

"Hımmm... evet," dedi Çingaçuk, örümcek ağına doğru uçan Zoro'yu izleyerek. "Gereğinden biraz daha fazla hız aldı sanki, değil mi? Tabii," diye ekledi Mohikan reisi, "hepsi nasıl bir iniş yapacağına bağlı, sanırım."

"Evet, elbette," diye onayladı Robin.

Önce, "Vohaaa!" diye bağırdı Zoro kimseyi hedeflemeden, sonra da, "Vooooohhhhaaaaaaa *karamba!*"

Ünlü Zoro, böyle diyerek, daha doğrusu bağırarak, kolları ve bacakları iki yana açılmış durumda örümcek ağının içine doğru uçtu. Duvarda ezilmiş bir sinek gibi oraya yapışıp kaldı. Yalnızca bileğini oynatabiliyordu. Bu da ona, kılıcını on beş santimetreyi geçmeyen bir alan içinde ileri geri sallama olanağı veriyordu. Eğer örümcek, Zoro'nun daha sonra "on beş santimetrelük ölüm çemberi" dediği alana girecek kadar aptallık ederse, büyük tehlike içinde olacaktı. Öte yandan, Andre, yani örümcek, Zoro'nun ölümcül halkasına girmeyecek

olursa da, bu kez Küçük Borazancı Çocuk meze, Zoro ise ana yemek olacaktı.

Andre, önce ağa yapıştığı yerde, Zoro'nun tepesinde bir iki sallandıktan sonra yine Küçük Borazancı Çocuk'un tepesine geri döndü. Küçük Borazancı Çocuk'la başladığı kozayı mı bitirsin, yoksa Zoro'yla daha büyük bir kozaya mı başlasın; birini mi, ikisini mi yesin, yoksa biraz ondan biraz bundan mı yesin; şimdi mi, sonra mı yesin, karar veremiyordu. "Bıktım bu kararsızlıklardan," diye düşündü.

Ve Andre tek kişilik akşam yemeğinde hangi menüyü seçeceğini düşünüyorurken, iki ok tam üstüne doğru havalandı.

Küçük Borazancı Çocuk çevresine bakındı. "Tanrı'ya şükür, Robin ve Çingaçuk! Kurtuldum!"

Ancak, tam o anda, örümcek ona doğru gelen okları gördü ve bir örümcek kebabı gibi şişleneceği yerde, bir kayadan iple inen bir dağcı gibi hızla ipeksi telden aşağı kayıverdi. Oklar hedeflerini bulamadı ve Andre de, "Yemek hazır," diye düşündü. Tekrar yukarı çıktı ve artık günün avı olduğuna karar verdiği Küçük Borazancı Çocuk'la kendine bir ziyafet çekmeye hazırlandı.

Andre'yle Akşam Yemeği

Perseus ağın altına koğu ve kılıcını çıkarıp önce ilk, sonra ikinci ve sonra da üçüncü teli keserek Borazancı Çocuk'un ayağının altındaki ağ demetini del-di. Kendini yukarı, Borazancı Çocuk'un yanına çekti ve sol koluyla kalçasını ağa yasladı. Böylece serbest kalan sağ koluyla kılıcını kullanarak, küçük arkadaşını sarmalayan kozayı kesmeye başladı.

Örümcek, her ikisini de sokup zehirlemek üzere, tam tepelerine doğru inmeye koyuldu. Perseus sol kolu ve kalçası ağa yapışmış olduğu için, artık hiçbir şey yapamadığını fark etti. Örümcek tepesine konmak üzere aşağı kayarken, son anda, kılı-

cını, ucu örümceğin karnına degecek şekilde iyice yukarı kaldırdı.

Örümcek inişe ara verip, gözlerini Perseus'a dikti. Çok ince ve keskin bir örümcek çığlığı koy-verdi. Perseus, kılıcının ucunu örümceğin karnına sıkıca bastırmaya devam etti.

"Hımmmm," diye karar verdi örümcek, "belki İspanyol yemeğiyle başlasam daha iyi olur." Asılı olduğu telden hızla yukarı zıplayıp, Zoro'ya doğru salındı.

"*Venga!*" diye haykırdı Zoro. "Gel bakalım, *Senyör Örümcek!* Erkek gibi dövüşmek istiyorsan, sıkıysa on beş santimlik ölüm çemberime adımını at."

Andre erkek gibi dövüşmek değil, örümcek gibi beslenmek istediği için, Zoro'nun kılıcını salladığı on beş santimlik çemberden uzak durmaya dikkat etti.

Tinnnnnggg! etti Robin'in yayı.

Tinnnnnggg! etti Çingaçuk'un ki de.

Bu kez oklar, örümceği değil, Zoro'nun hap-solduğu ağı tutan iki ana teli nişan almışlardı. Oklar hedeflerini bularak, ağı taşıyan iki teli de kesti. Bu teller olmayınca, işin gerisini halletmeye Zoro'nun ağırlığı yetti.

"*Aaaaaaayyyyyyyyy!*" diye çığlık atarak yüzüstü yere düştü Zoro.

Böylece, gerekli zamanı kazanan Perseus, deli gibi kılıcına sarılıp örümcek ağına saldırdı. Örümcek Andre'nin Borazancı Çocuk sandviçi olarak düşünmeye başladığı şeyi tutan telleri yardı. Küçük Borazancı Çocuk kurtulmak üzereydi. Kozayı tutan tek bir tel kalmıştı. Perseus yukarı baktı ve örümceğin sekiz uzun, kara ayağını gerdiğini gördü. Andre onlarla bir kapma hareketi yapmaktaydı; belli ki, aşağı kayıp Küçük Borazancı Çocuk'u tutan kozayı kaptıktan sonra, geri yukarı, oğlanı rahatça tıkinabileceği, tehlikeden uzak bir yere sıçramayı planlıyordu. Andre aşağıya doğru inmeye başladı. Perseus kaybedecek bir saniyesi bile bulunmadığını biliyordu. İyice gerilip bütün gücüyle kılıcını kozayı tutan son tele savurdu. Güçlü tek bir hamleyle ipeksi hattı kesince, mumya gibi sarılmış olan Borazancı Çocuk yere yuvarlandı. Perseus bir zafer çılgılığı attı.

Derken, pençe gibi sekiz ayağın *onu* belinden kavradığını ve örümceğin midesine doğru çekmeye başladığını hissetti!

Dostunun çaresizliğini gören Robin, yayını gerdi ve Tinnngggg! Robin'in oku dosdoğru hedefine uçtu; örümceğin sarktığı hattı kopardı. Örümcekle Perseus karanlığın içinde, aşağıya, yere düştüler.

Önce Perseus yere çarptı, ardından örümcek

tam onun üstüne kondu. Perseus, onu kafes gibi hapseden inanılmaz güçlü sekiz ayaktan kurtulmak için bir sağına, bir soluna dönüp duruyor, ama bir türlü kaçış yolu bulamıyordu.

“Demek, yine karşılaştık, ha, *senyör?*” dedi Zoro. “Şimdi Zoro’nun kılıcının tadını alacaksın.” Kılıcını sallayarak dikildi ve ani tek bir hareketle örümcek Andre’ye saldırdı.

Andre kılıcın ucunun yaklaştığını görünce, Perseus’un altından kaymasına fırsat verecek biçimde sağına emekledi.

Örümcek, Zoro’yu ensesinden yakalayıp zehirli dişlerine doğru götürmek için iki ön ayağını uzattı.

“Bire karşı iki, ha!” dedi Zoro, iki ayak ona doğru uzanırken. İki silahşörle düello edercesine, kılıcını ileri geri savurarak örümceğin bütün ataklarını bertaraf etti. Gerçek şu ki, Zoro eskisi kadar iyi görmediği için, iki düşmanla karşılaştığını sanıyordu.

“Bana sorarsan, sen bir örümcek değil... hamamböceğinin tekisin! Duydun mu, *kukaraça?* Anan bokböceği, baban da çöp bitiydi herhalde. Şimdi sen de bir domuz gibi, Zoro’nun ellerinde öleceksin.”

Örümceğin hamlesini atlatıp, silahıyla ileri saldırdı. Robin’le Çingaçuk onun yanına koşular ve

yaylarına yeni oklar yerleştirip, dikkatle örümceğe nişan aldılar.

Zoro bunu görünce, hızla onlara döndü. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye hesap sordu Robin’le Çingaçuk’tan. “Bu bir onur meselesi,” dedi, “*mano o mano*,* Ya da... *mano a* örümcek. Bu sekiz ayaklı hamamböceğini Zoro’ya bırakın.”

Ne var ki, Çingaçuk’la Robin’e bunları söylerken arkasını döndüğü örümcek, o anda iki ön ayağıyla uzanıp maskeli İspanyolu belinden yakalayıp yere yatırmış ve zehirli dişlerine doğru çekmeye başlamıştı.

“Öyle orada durmasanıza!” diye bağırdı Zoro, Robin’le Çingaçuk’a. “Bir şeyler yapın!”

“Ama az önce bunun bir onur meselesi olduğunu söylüyordunuz,” dedi Robin soğukkanlılıkla.

“Eh, şimdi de bu bir hayat memmat meselesi diyorum!” diye haykırdı Zoro.

“Hem,” dedi Çingaçuk, “bu hamamböceğini Zoro’ya bırakmamızı özellikle söylemişsiniz.”

“Ah, lütfen beni Zoro’ya bırakın,” diye düşündü örümcek Andre ve dişlerini İspanyol’un ensesine yaklaştırdı.

“Pekâlâ, şimdi de size, örümceği Zoro’ya bırakmayın, çünkü Zoro, tüylü ayaklı, kocaman, çir-

* İspanyolca *mano o mano*, “teke tek” anlamında (ÇN).

kin örümcek tarafından yenmek üzere, diyorum!”

“Ha,” dedi Robin Hood, birden durumu kavrayarak.

“Eh,” dedi Çingaçuk, “o zaman durum farklı sanırım.”

Çingaçuk böyle diyerek, baltasını kemerinden çıkardı ve bütün gücüyle Andre’in sağ ön ayağına indirdi.

“Oof uuuf oof uuuf oooooof!” diye düşünerek, yedi ayağı üstünde hoplamaya başladı Andre.

Zakk! Mohikan’ın baltası Andre’nin uzantılarından birine daha indi.

“Uuuuuf uuuuuf uuuuuf uuuuf!” diye düşündü Andre, altı ayağı üstünde hoplayarak.

Çingaçuk otları biçen bir bahçıvan gibi, –oysa bu durumda o, ot biçen bir bahçıvan değil, diz-biçen bir Mohikan oluyordu– Zakk! Takk! Patt! diye amansızca işine devam etti.

Andre, İspanyol’u elinden bıraktı ve acıyla zonklamayan son dört ayağı üstünde hoplamaya başladı.

Çingaçuk, sanki yırtıcı bir Yerli savaş çığılığı atacakmış gibi derin bir soluk aldı. Ama onun yerine, bu koşullara çok daha uygun olarak, “Kışşşşt!” diye bağırdı tam bir İngiliz aksanıyla. “Kııışşşşşt, seni iğrenç şey!”

Bunun üzerine Andre, dört ayağı zonklaya

zonklaya, karanlığın içine doğru hoplayıp gitti; bir yandan da aklından, vejeteryen olsam daha akıllıca ve kesinlikle daha az acı verici mi olur acaba, diye geçiriyordu.

Zoro güçlükle ayağa kalktı ve Çingaçuk'la Robin'e bakarak, "Hayatımı kurtardınız. Emrinize amadeyim. Benden ne istiyorsanız söyleyin... geri çevirmem," dedi.

"Çok güzel," dedi, o ana kadar kırık bir porselen denizkızının içinde saklanmış olan Başçavuş. "Dostlarımla ben hayatını kurtardığımıza göre, sen de bize Raflar'a giden yolu göster, sonra da Davin'in yerini."

Raflar'a Doğru!

"Bu masal giderek daha çok şiddet içermeye başladı," dedi Cicianne ve kitabı kapattı.

"Hayır!" dedi Yoni.

"Ne hayır?" dedi Cicianne, okuma gözlüklerini çıkarıp kucağına koyarken.

Yoni, bir dakika düşündükten sonra kocaman, güzelim elâ gözleriyle ona baktı ve en sevimli haliyle, "Lütfen hayır?" dedi.

Cicianne, kendi kendine gülüp, "Demek istediğim bu değildi," dedi.

"Cicianne," dedi Adam, öne doğru eğilerek. "Çok şiddet içermiyor, ciddi söylüyorum. Yalnız-

ca biraz heyecan verici, o kadar,” dedi.

“Evet,” dedi Danielle. “Tek kusuru hiç kız olmaması.”

Cicianne bakışlarını bir çocuktan ötekine gezdirdi. “Çok şiddet içermediğinden emin misiniz?” diye sordu. “Saçma bir masal yüzünden kâbus görmeni istemem.”

“Kâbus görmeyiz,” diye itiraz etti Danielle.

“Bilemiyorum,” dedi Cicianne, başını sallayarak. “Örümcekler ve vınlayıp zaklayan oklar, bal-talar.”

“Hiç olmazsa örümcek onları yemedi,” dedi Adam, mantık yürüterek.

“Vınlayıp zaklamalar da Çingaçuk’un Andre’nin dizlerine vurmasıydı yalnızca,” dedi Yoni.

“Lütfen,” dedi Danielle.

Cicianne, Danielle’a bakıp, “Sana göre yeterince kız yoktu hani içinde?” dedi.

“Eh,” dedi Danielle, “yok, ama olacağından eminim... öyle değil mi?”

“Eh,” dedi Cicianne, “bakalım.” Okuma gözlüklerini takıp kitabı açtı ve okumaya başladı.

Zoro onları Kale’ye götürdü. Bakımsız ve dağınık bir yerdi: Her türden, kırık ve gözden çıkarılmış oyuncaklar dünyası. Kovboylar ve Yerliler ve timsahlar ve kurbağalar ve Trol’ler vardı –Şövalyeler ve askerler ve atlar ve domuzlar da; her çeşit

yaratık ve hatta bir iki canlı hamamböceği bile. Kütükten yapılmış Lincoln Kalesi'nin yarı yıkık kapısından geçerek, küflenmiş, yırtıcı aslan kurabiyeleriyle dolu hayvan bisküvileri kutusunun yanından ağır adımlarla yürüdüler. Kuyunun, eski İç Savaş topunun ve Roma mancınığının yanından geçip, meyhaneye doğru ilerlediler.

Meyhaneye girince, Başçavuş, Perseus, Robin, Çingaçuk ve Zoro bara geçtiler. Olabilecek en vahşi görünüşlü, gözü dönmüş birkaç haydutun yanına oturmuşlardı. Çevrede, kolları lastik bantlarla bedenlerine yapıştırılmış Kovboylar; taytlı sirk cambazları ve kendi boylarında tüfekleri olan, koyun postundan uzun yelekler giymiş, sert görünüşlü Rus avcılar vardı.

Zoro barın üstünde onlara, Raflar denilen o uzak yere giden yolun haritasını çizdi. Raflar'ın adı geçer geçmez, barın öteki devamlı müşterileri geri çekilip, Zoro ve arkadaşlarına daha saygı gösterir oldular. Daha önce Raflar'a hiç kimse gitmemişti –en azından hiç kimse oraya gittikten sonra geri dönüp, hikâyesini anlatmamıştı.

Onlar hangi yolu izlemenin daha iyi olacağını planlarken, ani bir ışık huzmesi yalnızca bütün tavan arası dünyasını değil, çatı penceresinden gördükleri, sokağın karşısındaki çörtene de bir an için aydınlatıverdi.

“*El Diablo*,” dedi Zoro.

“El Nelo?” diye sordu Yaygaracı Başçavuş.

“Bu, *El Diablo*’dur,” dedi Zoro, çatı penceresinden görünen çörtene işaret ederek. “Şeytan.”

“Saçmalama, ahbap,” dedi Yaygaracı Başçavuş. “O taş bir heykel, o kadar... Ne fazla ne eksik.”

Tam o anda, ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Küçük dünyalarının dışında, çok çok uzaklarda, karanlığın içinde patlamalar oluyordu.

“Ya buna ne diyorsunuz, *senyörler*?” diye sordu Zoro.

“Sen ne diyorsun?” diye sordu Perseus.

“Bu *El Diablo*.”

“Hayır, değil,” dedi Küçük Borazancı Çocuk. “Bu top atışı ya da hava saldırısı.” Küçük Oğlan bu konu hakkında her şeyi biliyordu. “Bu bir savaş.”

“Savaş ha..,” dedi Zoro. “Ama onlar insan. Daha iyisini biliyor olmalılar. O nedenle bunun bir tek... *El Diablo* olabileceğini düşünüyorum.”

“Evet,” dedi Robin, “pekâlâ, her neyse, bizim karşımızdaki sorun *El Diablo* değil, Raflar’ın tepesine nasıl varacağımız. Tırmanmak zorunda kalırsak, en az bir haftamızı alır bu.”

“Haklısın, Hood,” dedi Çingaçuk. “Üstelik, genç arkadaşımızın dediğine bakılırsa, o kadar uzun zamanımız yok; Küçük Oğlan çok hastaymış.”

“Ayrıca, açık konuşalım,” dedi Robin, Zoro’

ya, “bu yaşınızda, *senyör*, bunu başarabileceğinizden kuşkuluyum.”

“Bu yaşta mı?” dedi Zoro. “Şunlara bakın, bunlar kendi dişlerim, kendi saçlarım. Damarlarımda maceraya atılmaya hazır bir delikanlının ateşli kanı kaynıyor. *Tengo el fuego en mi sangre!** Ben, *Peligro* Prensi’yim. Zoro’yum ben!”

“İyi güzel de, Raflar’a tırmanmak için diş, saç ve unvanlar silsilesi yetmiyor, *senyör*,” diye yanıtladı Robin.

Zoro biraz düşündükten sonra yukarı baktı. Maskesinin ardından gözlerindeki parıltıyı seçebiliyorlardı. “Bir tek yolu var,” dedi.

“Dalga geçme,” dedi Robin.

“Evet,” dedi Yaygaracı Başçavuş, “bir yolu varsa, söyle... Dadi’nın kedisi olmasın da işin içinde.”

Zoro gülümsedi ve, “Uçak,” dedi.

Eski uçak, tuhaf görünümlü bir şeydi. Yusufçuk kanatlarının, örümcek ağlarından oluşan koca bir tülün altından çıktığını gördüler. İçinden damar gibi çizgiler geçen, kırılğan duran kanatlardı bunlar. Uzun ve gümüşsüydüler ve üstlerinden, balta girmemiş ormanların ağaçlarındaki gibi yosunlar sarkıyordu.

* Bu İspanyolca cümle, “Kanımda ateş var!” anlamında (ÇN).

“Örümcek ağları!” diye öfkeyle söylendi Yaygaracı Başçavuş. “Örümcek ağları genellikle şeyin iyi bir belirtisi değil midir... örümceklerin varlığının! Bugünlük yeterince örümcek görmedik mi, beyler?”

Maskeli İspanyol, bunlar çok eski ağlar oldukları için içlerinde artık örümcek yaşamadığını açıkladı. Perseus’la ikisi kılıçlarıyla bu masif ipek ağ dokusunu parçalarken, Çingaçuk alerjisi azdığı için aksırıp duruyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Çingaçuk, “muazzam bir toz kaldırdığınızın farkında mısınız?”

“Kusura bakmayın, *senyor*,” dedi Zoro. “Örümceklere söyleyin, bir dahaki sefere daha temiz olsunlar, ha?”

En sonunda, örümcek ağlarıyla tozları, sümüklüböcek izleriyle kemiricilerin pisliklerini bir kenara süpürdüklerinde, Birinci Dünya Savaşı öncesine ait, ejderha kanatlı, çift pilot kabinli, şahane bir çift-kanatlı uçak çıktı ortaya.

Pervanesi kurulan kurulan kurulan, lastiği fırlatılmaya hazır büyük bir burgu oluşturuncaya kadar biraz daha kurulan, lastik germeli bir motoru vardı. Arka pilot kabininde, pervaneyi sabit tutmak için öne doğru itilen bir manivela bulunuyordu. Manivela geri çekildiğinde, pervane hızla dönüyor ve uçak havalanıyordu.

“Bu yaşlı kurt size yeni bir numara gösterecek. Raflar’a bu yolla çıkacağız, *amigolar!*” diye bağırdı Zoro.

Korsan Gemisi

Kanatlılardan birini, Perseus, Zoro ve Yaygaracı Başçavuş, ötekini Robin, Çingaçuk ve Küçük Borazancı Çocuk itmeye başladılar ve yavaş yavaş çift ejderha kanatlı uçağı durduğu yerden tavan arasının ortasına ilerlettiler. Küçük Borazancı Çocuk yukarı bakınca, onları ilk kez gördü. Orada, çok uzakta, iyice iyice iyice yukarda, sonsuzluk kadar tepedeydi Raflar. Küçük Borazancı Çocuk en üst rafta Korsan Gemisi'nin silüetini ve uzun pelerini uçuşan, dev gibi bir adamla yanında genç bir kız olduğu anlaşılabilir birini zar zor seçebiliyordu... Kara Şövalye'yle Prenses Helen'ı bulmuşlardı!

“Nihayet,” dedi Danielle, “bir kız.”

“Şşşt,” dedi Yoni.

“Kuzenini susturma,” dedi Cicianne. Başını öne eğip, kaldığı yeri buldu ve Danielle’a göz kırpıp gülümseyerek, okumaya devam etti. “Nihayet masalda yine bir kızın ortaya çıkmasına ben de sevindim,” dedi.

Korsan Gemisi çok çok yüksekte, bütün tavan arasının en yüksek noktasındaki en üst raftaydı. Hemen yanında, Dadi’nın sersemce oraya koyduğu, oyuncak dolu ayakkabı kutusu duruyordu. Korsan Gemisi’nde çılgın bir kutlama sürmekteydi. Karasakal’ın adamları bağrışıp âlem yapıyor, kahkahalar atarak Kara Şövalye’nin emrindekilerle –Başsız Süvariler ve Kara Şövalye’nin okçuları, askerleri ve atlılarıyla– rom içiyorlardı.

Korsanlar, “Heh heh heeeeyt,” ve “Aaaaargh,” sonra, “Aaaaaaargh, yoldaşş!” diye haykırıyor; içlerinden biri, “Denizde hiç mi hiç midem bulanmaz benim,” diye şarkı söylüyordu.

“Ne, hiç mi?” diye şarkıyla karşılık veriyorlardı Karasakal’ın adamları.

“Hayır, hiç!” diye yanıtlıyorlardı, geminin güvertesinde dans edip tepinerek.

Gerçekten de son derece korkunç görünüşlü korsanlardı ve kuşkusuz hiçbiri yemekten önce asla ellerini yıkamıyordu. Dişlerine gelince; Korsan

Karasakal'ın adamlarının ağız sağlığının berbat olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Prenses Helen'in elleri arkasında bağlanmış, gözleri bir bezle kapatılmıştı. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye cesurca hesap sordu.

"Aaaaargh," dedi Karasakal. "Birazdan görürsün nereye götürdüğümüzü, yavrum."

"Bu gözbağı olmasa çok daha iyi görürdüm," dedi Prenses Helen.

"Aaaaargh," dedi Karasakal alay ederek. "Pek de küstah bir yavruymuşsun."

"Zamanı gelince, Ekselansları," dedi Kara Şövalye, kalın, bas sesiyle gürleyerek. "Zamanı gelince."

Prenses Helen, onu omuzundan yakalayan Kara Şövalye'nin elini ittirmeye çalıştı. "Bir adım daha atmıyorum!" dedi şiddetle meydan okuyarak.

"Aa, sanırım atacaksınız, Ekselansları," dedi Kara Şövalye, kılıcını onun sırtına dayayıp, "eğer... bunu hissediyorsanız."

"Aaaaargh," dedi Karasakal. "Sıkı bir adım atmayacak olursanız, onu hissedeceğiniz kesin," diye bir kahkaha savurdu.

Kara Şövalye, Prenses Helen'i kılıcının ucuyla itti.

"Bu Prenses mi?" diye sordu Perseus, Korsan Gemisi'ni işaret ederek. Sesi titriyordu.

Perseus, Zoro, Borazancı Çocuk, Yaygaracı

Başçavuş, Robin Hood ve Çingaçuk dehşetle, Korsan Gemisi'nin pruvasından –tepe direğinde kafatası ve çapraz kemikli bir bayrak sallanan korkunç teknenin kenarından dışarı doğru bir kalas uzatıldığını gördüler. Kara Şövalye kılıcını Prenses Helen'in sırtına dayadı ve onu kalasa çıkıp en ucuna kadar yürümeye zorladı.

Prenses Helen bir adım daha atacak olsa, kalastan aşağı düşecekti. Aşağıda ise, kahramanlar soluklarını tutmuş onu izliyorlardı.

“Onu asla aşağı itmeyecektir,” diye öne sürdü Yaygaracı Başçavuş. “Bu yalnızca bir blöf, o kadar –bir zorbanın blöfü.”

Ne yazık ki, Yaygaracı Başçavuş yanılıyordu; Kara Şövalye kılıcını Prenses Helen'in kürek kemiklerinin arasına bastırdı ve Prenses bir adım daha atmak zorunda kaldı. Bu adımla birlikte, kalastan aşağı düşerek, karanlığın içine, kesin bir sona doğru yuvarlandı.

“Cicianne!” dedi Danielle, büyük bir üzüntü içinde.

“Ne var, güzel kızım?” dedi Cicianne.

“Cicianne,” dedi Danielle yine, aynı üzüntülü sesle, “bu *doğru* olamaz!”

“Hangisi doğru olamaz?” diye sordu Cicianne.

“Şu bölüm... yani, Prenses Helen kalastan düşüp, kesin bir sona yuvarlanamaz! Mutlaka yan-

lış okumuş olmalısın.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Cicianne.

“Evet!” dedi Danielle.

“Hımmmm,” dedi Cicianne, parmağıyla sayfada geri giderek okuduğu satırı buldu. “Yoo,” dedi, “burada aynen öyle yazıyor... Kalastan aşağı düşerek, karanlığın içine, kesin bir sona doğru yuvarlandı.”

“Ama bu çok korkunç!” diye protesto etti Danielle.

“İyi öyleyse,” dedi Cicianne, “artık okumayayım.”

“Hayır!” dedi çocukların üçü de aynı anda.

“Pekâlâ,” dedi Cicianne, “eminseniz...”

“Eminiz,” dedi Adam.

Bunun üzerine Cicianne devam etti.

“...Kalastan aşağı düşerek, karanlığın içine, kesin bir sona doğru yuvarlandı. Prenses Helen boşluğa düşerken çığlık attı ve derken, göğüs çevresine ve koltuk altlarına bağlanmış olan halat şak diye gerilince, havada bir yerde düşmesi kesildi.”

“Oohhh,” dedi Danielle, “iple bağıymış neyse ki! Püffff! Yazarlar da amma numaracı oluyor.”

“Evet,” diye onayladı Cicianne, “gerçekten öyleler.”

Prenses Helen kalasın ucundan sarkan halata asılı olarak, karanlığın içinde öne arkaya sallanıp

duruyordu.

Gözbağı kayan Prenses Helen tavan arası döşemesinin çok yükseklerinde asılı halde aşağı bakınca dehşet verici bir manzarayla karşılaştı. Sanki Büyük Kanyon'un üstünde sallanıyordu ve onu ölüme düşmekten alıkoyan tek şey göğsündeki halattı.

"Onu yukarı çekin," dedi Kara Şövalye, Karasakal'ın adamlarına.

Korsanlar halata asıldılar ve yavaş yavaş Prenses Helen'ı kalasın üstüne geri çektiler.

"Onu aşağı indirip zincire vurun. Bırakın, bütün gece bu başına gelenleri düşünsün. Güzel rüyalar, Ekselansları," dedi Kara Şövalye. "Ve yarın, bunu tekrarlayacağız."

"Seni hain," dedi Prenses Helen.

"Ha ha ha ha ha," diye zalimce güldü Kara Şövalye. "Yarın ya bize Davin'in yerini söylersiniz, ya da ben sizi yalnızca kalastan bir kez daha itmekle kalmaz, üstelik halatı da keserim. Ve bu sefer, Ekselansları, emin olun düşüşünüzü durduracak hiçbir şey olmayacak. Ha ha ha ha ha," diye güldü.

"Çok eğleniyorsun," dedi Prenses Helen. "Ama ben korkmuyorum. Ne istersen yap, ancak asla kazanamayacaksın. Küçük Oğlan kurtarılacak!"

"Öyleyse, Haşmetlim, siz bir aptalsınız," dedi Kara Şövalye öfkeyle.

"Aaaaargh," yaptı Korsan Karasakal.

Havalanış

“Asılın!” dedi Yaygaracı Başçavuş.

“Haydi!” diye seslendi Robin Hood.

“Asılın!” dedi Yaygaracı Başçavuş bir daha. Perseus, Zoro ve Başçavuş, çift ejderha kanatlı, iki pilot kabinli uçağın iğreti pervanesini bir ucundan aşağı çekerken, Robin ile Çingaçuk da öbür ucundan yukarı itiyorlardı. Hep birlikte, pervaneye bir tam devir yaptırıp, lastik germeli motora bir dönüş daha attırmayı başardılar.

“Asılın!” dedi Yaygaracı Başçavuş.

“Haydi!” diye yanıtladı Robin Hood.

Başçavuş, Perseus ve Zoro çekti; Robin’le Çin-

gaçuk ittiler. Her çekiş ve itişte pervanenin bir tam devir yapmasıyla, arka pilot kabininde oturan Küçük Borazancı Çocuk manivela koluna asılıp, pervaneye onun lastik germeli motorunu bir dönüş daha attıracak biçimde, hızla geri çekiyordu. Ötekiler biraz soluk alıp pervaneyi yeniden döndürmek için güçlerini toplarken, Borazancı Çocuk bu kez de manivelayı öne doğru iterek pervanenin sabit kalmasını sağlıyordu.

Lastik bant kopma noktasına kadar kurulmuştu.

“Sanırım bu kadarı yeter,” dedi Yaygaracı Başçavuş.

“Haydi, yaşlı keçi,” dedi Çingaçuk, “bence fazladan bir tur daha attırmayı denemeliyiz, gerçekten. Pişman olmaktansa emin olmak daha iyidir... Biz Mohikanlar hep böyle deriz.”

“Eh, pekâlâ, ama sırt ağrısından ölüyorum ben,” diye sızlandı Başçavuş, “*ben de* böyle diyorum.”

“Aa, haydi haydi,” diye azarladı onu Robin. “Eski usul deneyelim bir, ha, Başçavuş?”

Zavallı Başçavuş ellerini dizlerine koyup, solğunun düzelmesini bekledi ve pervaneyi kavrayıp, “Asılın,” dedi.

“Haydi!” diye yanıtladı Robin Hood.

Kaldırıp bastırdılar, çekip ittiler, terleyip zor-

landılar ve sonunda pervaneye bir dönüş daha yaptırıldılar.

“Bravo!” dedi Çingaçuk.

“Eh, pekâlâ,” dedi Başçavuş, “*bon voyage*,* barutunuzu ıslatmayın, düşmanın göz akını görmeden ateş etmeyin! Haydi size iyi avlar! Biz buradan size alkış tutarız.”

Gördüğünüz gibi, zavallı Yaygaracı Başçavuş bir sürü şeyden korkuyordu, ama hiçbir şey onu uçmak kadar korkutamazdı. Uçmak ve yükseklik, yükseklik ve uçmak; bunlar ayrılmaz bir ikiliydi ve o, ikisinden de hiç hoşlanmıyordu.

“Ama sen de bizimle geleceksin, elbette,” dedi Robin Hood, Yaygaracı Başçavuş’a.

“Ne dersenez deyin, beni o şeytani mekanizmaya bindiremezsiniz,” dedi Yaygaracı Başçavuş.

“Gerçekten mi?” dedi Perseus.

“Evet, gerçekten,” dedi Başçavuş.

“Dadı’nın tekir kedisi geliyor,” dedi Perseus, tavan arasının kapısından süzülüp içeri giren ve onlara doğru ağır ağır yaklaşmakta olan tekiri göstererek.

“Ben önde otururum,” dedi Başçavuş.

Ve o yaşta ve kilodaki bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle, kanat altı desteğini yakaladı,

* Fransızca *bon voyage*, “iyi yolculuklar” anlamında (ÇN).

ayağını dümen köşküne bastı ve kendini yukarı çekerek uçağın ejderha biçimli, fantastik kanadının üstüne çıkıverdi. Oradan da, öndeki pilot kabinine balıklama atladı; geride havayı tekmeleyen iki güdük bacağı kalmıştı.

Robin'le Çingaçuk, Başçavuş'u hemen doğrulttular. Perseus öndeki pilot kabinine, onun yanına tırmandı; Borazancı Çocuk'la Zoro ise arka pilot kabinine yerleştiler, çünkü içlerinde uçak kullanmayı bilen tek kişi Zoro'ydu.

Dadı'nın kedisi gittikçe yaklaşır, mırılaması tavan arasında yankılanırken, Robin ve Çingaçuk, birer kanadın üstüne çıkıp desteklere tutundular.

"Kalkışa hazır mıyız?" diye sordu Zoro.

"Hazırdan da fazla," diye bağırdı Başçavuş, Dadı'nın kedisi korkusuyla omuzunun üstünden geriye bakarak.

"Sana sormadım," dedi Zoro. "İkinci pilotumla konuşuyordum," diyerek Küçük Borazancı Çocuk'u işaret etti.

Kedi yukarı baktı, Başçavuş'u tanıdı ve yalanmaya başladı.

"İyi, tamam da, ben seninle konuşuyorum!" diye bağırdı Başçavuş. "Kalkışa geç!"

"Pekâlâ, *amigolar*," dedi Zoro. Küçük Borazancı Çocuk'a döndü ve "Kontak!" dedi.

"Kontak!" diye yanıt verdi Küçük Borazancı

Çocuk. Manivela kolunu bütün gücüyle geri çekti ve tam Dadı'nın tekir kedisi karanlığın içinden üstlerine atladığı sırada da kolu serbest bıraktı.

Çiftkanatlı uçak titredi, pervanesi döndü ve tavan arası döşemesi boyunca ilerledi; Dadı'nın tekiri yere konduğunda bir bıyık mesafesiyle onları kaçırmış oldu.

"Haydi, yallah!" diye bağırdı Çingaçuk, uçak havaya fırlayınca.

Dadı'nın kedisi arka ayaklarının üstüne kalkmış, başının üstünde süzülen uçağı izleyerek havayı pençeliyordu. Başçavuş aşağıdaki kediye dik dik bakarak dilini çıkarıyor, yuh çekip gülüyordu ki, yukarı bakınca, yükseldikçe yükselen bir uçakta bulunduğunu fark etti.

"Heeeeeeeeeeeeeeeeeeyyyy!" diye ciğerlerini sökercesine haykırdı.

"Evet evet," diye bağırdı Robin gülümseyerek, "bunun keyfi burda! Çok eğlenceli, ha?"

Çiftkanatlı uçak tavan arası semalarında seyredererek Raflar'a yaklaştı. Plana göre; üstten ikinci rafa inecek, Prenses Helen'ı gemiden kurtaracak ve yine uçakla kaçacaklardı.

Zoro, bir geçiş alanı bulabilmek için uçağı raf hizasına getirdi, ama burasının paslanmış, eski püskü bahçe aletleriyle dolu olduğunu gördü.

Çapalar, sivri uçlu tırmık başları, kürekler, ma-

lalar ve saman tırmığı benzeri gereçler, inişi olanaksız kılacak biçimde raf boyunca yayılmıştı. Zoro, bir tırmık kafası tarafından biçilmekten kurtulayım derken, uçağı keskin biçimde yana yatırmak zorunda kalınca, Başçavuş neredeyse pilot kabinden dışarı fırlıyordu.

“Derhal şu uçağı indir, çılgın herif!” diye kükredi Başçavuş.

Ne yazık ki, inebilecek tek yer üstten üçüncü raftı. Uçak, toka ve düğme kutuları, kumaş parçaları ve dikiş iğneleri saplanmış dev iğnedenliklerin arasından ilerledi. Yana doğru, rafın en dibine kadar kayd ve sonunda, sarılı duran bir terzi metresine dayanıp durmasaydı, az daha aşağı düşecekti.

“Manyak!” diye bağırdı Başçavuş, şapkasıyla Zoro’nun kafasına vurarak.

Kurtarma ekibi çift-kanatlı uçaktan aşağı inip işe koyuldu.

Robin, Çingaçuk ve Zoro, Prenses Helen’i kurtarmak için Korsan Gemisi’ne tırmanırken, Perseus, Başçavuş ve Borazancı Çocuk uçağın başında nöbet tutacaklardı. Perseus, kurtarma ekibine alınmadığı için çok öfkelenmişti –özellikle de, Zoro, “Bu çocuk işi değil, erkek işi,” dediğinde.

“Ben de senin kadar kılıç kullanabilirim,” dedi Perseus ve bunu kanıtlamak için Zoro’ya kılıcını çekti.

“Dur hele,” dedi Robin, “senin yeteneklerinden kuşku duyan yok; yalnızca, yedekte birini tutmak akıllıca olacak, özellikle de senin gibi iyi kılıç kullandığı belli olan birini.”

“Tamamen öyle, tamamen öyle,” dedi Yaygaracı Başçavuş. “Taktik meselesi, son derece askeri falan, ha?”

Perseus, bu kadar yolu maceralar yaşamak ve Prensler’i kurtarmak için geldiğini homurdana homurdana surat astı. Ancak, grubun en deneyimlisinin Robin olduğunu anladı ve o yönetimi ele aldığına göre, plana uyup uçağı beklemeye karar verdi. Robin, Çingaçuk ve Zoro; Prensler Helen’i kurtarmak için iz sürmek üzere Başçavuş, Borazancı Çocuk ve Perseus’u geride bırakarak, Korsan Gemisi’nin yolunu tuttular.

Kara Şövalye ve adamlarının onları görmüş... ve beklemekte olduklarından hiç haberleri yoktu elbette.

Kurtarış

Robin, Çingaçuk ve Zoro, sessizce Korsan Gemi-si'ne doğru tırmanırlarken, Korsanlar'ın sarhoş sarhoş şarkı söylediklerini duyabiliyorlardı.

Korsanlar, ahenksiz bir biçimde, "Benim Küçük Papatyam, tatlı Küçük Papatyam..," şarkısını söylüyorlardı, ama doğrusu pek içli okuyorlardı.

"*Vahşi Korsanlar*"ı da biliyorlar mıdır, acaba?" diye bir düşüncedir aldı Robin'i.

Üç kahraman çıpa zincirine ulaştılar. Robin ve Çingaçuk yaylarını göğüslerine astı, Zoro da kılıcını tırmanmasına engel olmayacak biçimde yerleştirdi. Elleriyle kendilerini çeke çeke zincirden

yukarı tırmanan üç adam, filika küpeştesini aşır teknenin başındaki gölgelerin içine çömeldiler.

“Sanıyorum, onu güvertenin altında bir yere koymuşlardır,” dedi Robin Hood.

“Evet,” dedi Çingaçuk. “Yalnız sorun şu ki, bir Korsan Gemisi’ne tırmanan, yeşil taytlı bir adamın, hele hele, siyah-maskeli bir İspanyolla beline bez bağlamış bir Mohikan’ın görüntüsü istenmedik ölçüde dikkat çekebilir.”

“Bu aklıma gelmemiştii, Çing,” dedi Robin Hood, “ama haklısın galiba.”

“Şu üç adam tam istediğimiz ölçüde gibi, ne dersin, Hood?” dedi Çingaçuk.

“Doğru,” dedi Robin Hood.

Öndeki ambar kapaklarından birinin üstünde, heh heh heyt diye bağırıp rom içen üç Korsan oturuyordu. Pis, iğrenç herifler, şarkı söyleyip içmeye o kadar dalmışlardı ki, Robin, Çingaçuk ve Zoro’nun gölgelerin içinden gizli gizli onlara yaklaştığını fark etmediler.

“Aaaaaaargh,” dedi İlk Korsan.

“Ya ya,” dedi İkinci Korsan anlayışla.

“Öhö,” dedi Robin Hood, boğazını temizleyip Korsanlar’a doğru adım atarak.

“Aaaaaaargh,” dedi İlk Korsan.

“Baksanıza,” dedi Robin, “siz denizci tiplerin çok sınırlı bir sözcük bilgisi var galiba.”

“Sen kimsen be?” diye hesap sordu İlk Korsan.

“Ben..” dedi Robin, Korsanlar’ın üslubunu tutturmaya çalışarak, “ben... Hood’um be, Robin Hood. Peki, siz kimseniz be, sorabilir miyim? Ya da kimsindir siz.. ya da siz nasıl diyorsanız.”

İlk Korsan, Robin’i baştan aşağı süzdü. Gördüklerinden pek etkilenmemişe benzediği açıktı. Hançerini çekti ve gözdağı veren, alçak bir hırıltıyla, “Ben seni delip deşecek olanımdır!” dedi.

“Aman Tanrım,” dedi Robin, “peki, bu ne öyleyse?” Bunu derken, şoke olmuş bir suratla İlk Korsan’ın ayak parmaklarını işaret etti.

Korsan, Robin’in parmağını doğrulttuğu yere, aşağıya bakınca, tek gördüğü şey, Robin’in tam çenesine doğru, ustalıkla bir hamleyle dimdik gelen yumruğu oldu. Yumruk darbesi Korsan’ın ayaklarını yerden kesti ve adam bir halat yumağının üstüne devrildi.

İkinci Korsan kemerine takılı tabancasına davranıyordu ki, birisinin omuzuna vurduğunu hissetti. Başını çevirdi ve Çingaçuk’tan vahşi bir kafa darbesi yedi.

Üçüncü Korsan kılıcına davranıp çekti ve ucunu Robin’e doğrulttu.

“Kılıç oyunu mu?” diye sordu Robin. “Hayır,” dedi, “Olmaz. Ok ve yay söz konusu olunca, adamın benim. Ama kılıç olunca, bana kalırsa şu

adamlarla görüşmelisin.”

Korsan, ölümüne dövüşmeye hazır bir silahşör bulacağını sandığı yöne döndü, ama hiçbir şey göremedi. Zoro orada değildi. Maskeli İspanyol yelkenlerin arasına tırmanmış, elinde bir halatla serenlerden birine tünemişti. Korsan yukarı bakınca, Zoro halata asılarak serenden aşağı sallandı. O kadar eğleniyordu ki, romatizmasını da, fıtığını da, bütün ağrı ve sızılarını da unutmuş gitmişti. Topukları önde, havada uçtu ve işte o topuklar Üçüncü Korsan'ın tam çenesinin ortasına indi.

“Temiz iş,” dedi Robin Hood.

“Kılıcımla dövüşmeyi tercih ederdim,” dedi Zoro, “ama o zaman gömlek parçalanırdı.”

“Eh, doğru, bu çok yazık olurdu,” dedi Çingaçuk.

“Maskeli bir adamı yeniden genç hissettirmek için, bir Korsan Gemisi'ne çıkarmaktan iyisi olmaz,” dedi Zoro sevinç içinde.

Çingaçuk, Robin ve Zoro, Korsanlar'ın giysilerini üstlerine geçirip, adamları ağızları tıkalı vaziyette, iç çamaşırlarıyla ön direğe bağlayıp bıraktılar. Üç kahraman ön ambar kapağını açıp, Prenses Helen'ı aramak üzere ihtiyatla içeri süzıldüler.

Kurtarma ekibi gizlice merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Tahta bacaklı, korkunç görünüşlü bir Korsan onlara doğru yukarı çıkıyordu.

“Baksana...,” dedi Robin kibarca.

Çingaçuk, Robin’in böğrüne bir dirsek attı.

“Ay, evet,” diye fısıldadı Robin Hood, Çingaçuk’a. “Unuttum, tabii.” Tahta bacaklı Korsan’a bakıp, “Yani... şunu demek istedim... Aaaaaaaargh!” dedi.

“Aaaaaaargh!” diye hırladı korkunç görünüşlü, tahta bacaklı Korsan.

“Evet, gerçekten de aaaaaaargh,” dedi Robin Hood. “Acaba, bir iyilik yapıp bana Prensese’in ne-reye kapatıldığını söyler misin, Tahta Bacak?” Ve ardından düşünceli bir biçimde ekledi, “Sana Tahta Bacak diyebilir miyim?”

Korkunç görünüşlü, tahta bacaklı Korsan hızla çakaralmaz tüfeğine davrandı. Robin onu durdurmak için, var gücüyle Korsan’ın tek sağlam ayağına bastı hemen.

Şimdi, birisi ayağınıza bastığında ne yaparsınız? Öbür ayağınızın üstünde zıplamaya başlarsınız. İşte, korkunç görünüşlü, tahta bacaklı Korsan’ın da yapmak istediği aynen bu oldu.

Ancak ne yazık ki, tahta bacağına üstünde zıplamakta pek başarılı değildi. Hatta, o kadar kuvvetle zıpladı ki, bacağına ucu güvertedeki bir budak deliğine saplandı kaldı.

Tahta bacağına güverteden sökmek için öne eğilince, Zoro’nun kılıcının ucuyla yüz yüze geldi.

“Bize Prensese’in nerede olduğunu söylemek üzereydiniz, *senyör?*” dedi İspanyol silahşör.

Robin, Çingaçuk ve Zoro; bağlayıp ağzını tıkadıkları, zaten budak deliğine saplı olan tahta bacaklı Korsan’dan aldıkları gemi zindanının anahtarlarıyla karanlık koridordan aşağı, Prensese Helen’in hüccesine doğru yöneldiler. Prensese orada, arka duvara zincirlenmiş duruyordu.

Kelepçelerini çözdüklerinde, Prensese Helen meydan okurcasına başını kaldırıp, “Beni nereye götüreceğinizi sanıyorsunuz, iğrenç adamlar?” dedi.

“Sizi Borazancı Çocuk’a ve de Davin’e götürüyoruz. Bu arada, madam; adım Adam değil, Hood’dur.”

“Üstelik, *İğrenç Hood* da değil,” dedi Çingaçuk. “Onun adı Robin.”

Bir Tuzak

“Ben, Hood ya da Robin diye birini tanımiyorum,” dedi gözleri öfkeyle parlayan Prenses Helen sabırsızlıkla, bir an önce onu hücreden dışarı çıkarmak için huzursuzluk içinde çevreyi kollayan üç adama.

“*Senyörita*, lütfen,” diye yalvardı İspanyol.

“Size Hood adında birini tanımadığımı söyledim,” dedi Prenses Helen.

“Kırmızı Başlıklı Kızı da mı?” diye sordu Zoro.

“Lütfen, canım,” dedi Çingaçuk, “bize inanmak zorundasınız, gerçekten.”

“Nedenmiş?” dedi Prenses Helen, Çingaçu-

k'un kavradığı kolunu kurtarmaya çalışarak. "Bunun bir tuzak olmadığını nerden bileyim? Karasakal'ın beni kandırmaya çalışan adamları olmadığını nereden belli?"

"Samimi olarak söyleyin," dedi Robin, "Karasakal'ın adamlarına benziyor muyuz?"

"Evet!" dedi Prenses Helen.

"Hood," dedi Çingaçuk, "Eh, yani... haksız sayılmaz." Üstlerindeki korsan giysilerini işaret etti.

"Aa, evet," dedi Robin Hood. "Bu giysilerin son derece mantıklı bir açıklaması var. Kılık değiştirdik."

"Doğru, *kılıksızsınız*," diye alay etti Prenses Helen.

"Evet," dedi Robin Hood. "Bilmek istiyorsanız, ben her zaman şu gösterişli yeşil taytlardan giyer, başıma da şık görünecek şekilde hafif yandan, gösterişli, küçük tüylü bir kep takarım."

"Bana gelince," dedi Zoro, "yalın, siyah giysileri tercih ederim."

"Ben daha çok bir deri bir kemik tipiyim, şahsen," diye ekledi Çingaçuk.

Prenses Helen, sanki yeşilin Robin için gerçekten en uygun renk olup olmadığına karar veremeye çalışırmış gibi, birinden ötekine bakarken, Çingaçuk'un sözleri düşüncesini böldü.

"Bakın, Ekselansları, Borazancı Çocuk'a Zo-

ro'yu bulmasını söylemişsiniz, öyle değil mi?" diye sordu Çingaçuk.

"Evet," dedi Prenses Helen. "Nerden biliyorsunuz?"

"Eh, *bunun* kim olduğunu sanıyorsunuz?" dedi Çingaçuk, ünlü İspanyol silahşörünü işaret ederek.

"Korsanın tekine benziyor," dedi Prenses Helen. Havayı koklayıp burnunu kırıştırdı. "Ve tam bir korsan gibi de kokuyor, onun için—"

Zoro, Prenses Helen'in sözünü keserek, kılıcını kınından çekip onun suratına doğru uzattı. Kılıcın kenarı boyunca süslü harflerle şu sözler oyulmuştu:

BU KILIÇ ZORO'YA AİTTİR. BULAN,
LÜTFEN ZORO'YA İADE ETSİN.
ÖDEMELİ POSTA.

imza ZORO

Prenses Helen kılıcın kenarındaki yazıları okudu ve başını kaldırıp, maskeli İspanyol'a baktı.

"Bu kılıcın gerçekten sana ait olduğu ne belli?" dedi kuşkuyla.

"Aa ama," dedi Çingaçuk, "bu kadarı da fazla olmaya başladı artık!"

Zoro, Mohikanlar'ın sonuncusuna uyarıcı bir

el işareti yaptı. “Yok,” dedi, “hayır, hanımefendi tedbirli. Kuşkuları var. Kendine göre nedenleri olduğundan eminim.”

“Eh, kaçırıldım, gözlerim ve ellerim bağlandı, ağzım tıkanı ve kalasın ucuna yürümeye zorlandım,” dedi Prenses Helen, “sonra da buraya sürüklenip, şu duvara zincirlendim!”

“Tabii,” dedi Zoro, “bu deneyler beyninizi bulandırmış olabilir, ama belki bu sizi rahatlatır, *senyörita*.” Böyle diyerek, gömleğinin sağ kolunu kıvırdı ve üstünde, “ZORO, MARIA CONSUELA’YI SEVİYOR” yazılı bir kalp dövmesi gösterdi.

Prenses Helen dövmeye bakıp, “Maria Consuela da kim?” dedi.

“Hayır, *senyörita*,” dedi Zoro, “konu Maria Consuela’nın kim olduğu *değil*. Konu... *benim Zoro oluşum!*”

“Gördünüz mü?” dedi Robin. “Size söylemiştik.”

“Tamam, tamam,” dedi Prenses Helen, “temkinli olmakta her zaman yarar var. Her neyse; Tanrı’ya şükür burdasınız.”

Robin Hood, “Özrünüz kabul edilmiştir,” dedi. “Şimdi artık burayı hemen terk etsek çok iyi olur bence.”

Robin, Çingaçuk, Prenses Helen ve Zoro koridor boyunca ilerleyerek, ağzı ve elleri bağlanmış,

tahta bacaklı Korsan'ın yanından geçip, merdivenlerden yukarı ön ambar kapağına ulaştılar.

“Tuhaf bir durum var,” diye fısıldadı Robin.

“Nasıl?” diye sordu Prenses Helen.

“Hiç şarkı sesi gelmiyor,” dedi Robin. “Ortalık çok sessiz. Bu hoşuma gitmedi.”

“Ben onların şarkılarına pek bayılmamıştım zaten,” dedi Çingaçuk.

“Mohikanlar böyle züppe de olabiliyor işte,” diyerek havayı kokladı Robin. Yavaş yavaş, dikkatle kapağın kenarından dışarısını gözledi. Korsan Gemisi'nin güvertesinde kimsecikler yok gibi görünüyordu. Bir o yana, bir bu yana baktı; ama ne Korsanlar'dan, ne Kara Şövalye'den, ne de adamlarından bir iz görebildi.

“Tamam,” dedi Robin, “haydi, gidelim.”

Üç adam ve Prenses güverteye süzülüp, çıpa zincirinin bulunduğu buruna doğru seyirttiler hızla. Zincirden aşağı geri inip, bir alt raftaki uçağa ulaşmayı planlıyorlardı. İyi bir plandı ve yürümesi için hiçbir neden olmaması gerekirdi.

“Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz, Ekselansları?” diye gürlledi Kara Şövalye'nin sesi. “Bir veda bile etme gereğini duymadan?”

Robin, Çingaçuk, Zoro ve Prenses Helen o yana dönerlerken, Kara Şövalye bir halatla yelkenlerden aşağı, arkalarına kayıverdi. Her köşeden Kor-

sanlar ve Kara Şövalye'nin adamları çıkıyor; ambar ağızlarının, katranlı muşambaların altlarından fırlıyor, direklerden aşağı güverteye atıyorlardı. Her yerde onlar vardı ve Prenses Helen'la onu kurtarmaya gelen üç adamın çevresini sarmışlardı.

“Sizi kurtarmak için birini yollayacaklarını biliyordum,” dedi Kara Şövalye, Prenses Helen'a, “ama bunun bizzat, ünlü Robin Hood olmasını hiç beklemiyordum!”

Robin, Prenses Helen'a bakıp, “Gördünüz mü, o kim olduğumu biliyor,” dedi. Sonra Kara Şövalye ye geri dönerek, “Tüylü keşim başımda olsaydı, size çıkarırdım, bayım; ama onu yanlış yerde bıraktığım için, bununla yetineceksiniz,” dedi. Robin, kemerindeki hançeri şimşek hızıyla çekip, yanındaki direğe bağlı halatı kesti. Kara Şövalye'nin başının üstünde asılı duran yelkenler, onları taşıyan halat ikiye bölününce güverteye yuvarlandı.

“Dikkat!” diye haykıran Kara Şövalye, kenara sıçradı ve tepeden düşen ahşap direk ve yelkenlerin altında ezilmekten zor kurtuldu.

Çingaçuk'la Robin yaylarını çıkardılar. Kılıcını kınından çeken Zoro boğa kamçısını Prenses Helen'ın eline tutuşturdu. Prenses beğeniyle kamçıya bir göz atıp, ağırlığını tartmak için kuvvetle *şaklattı* ve dövüş başlamış oldu.

Robin ve Çingaçuk geminin ön güvertesinin

üstündeki yelkenleri tutan gergin halatlara nişan alıp oklarını fırlattılar. Yelkenlerle halatlar, kirişlerle makaralar büyük bir gümbürtüyle Korsanlar'ın ve Kara Şövalye'nin adamlarının tepesine indi. Zoro dört adamla birden düello yaparken, diğer bir üçü de Prens Helen'in kamçısının tadını alıyordu. Dört kahraman yiğitçe dövüşerek, teknenin burnuna doğru ilerlediler.

"Pekâlâ," dedi Robin, Prens Helen'la Zoro'ya, "siz ikiniz önden gidip demirden aşağı kayın, Çingaçuk'la ben onları geri püskürtüp arkadan geliriz."

Bir Korsan yollarını kesince, Zoro hızlı bir tekmeye onu yere serdi ve Prens Helen'la ikisi zincirden aşağı alttaki rafa kaydılar. Çingaçuk'la Robin çılgınlar gibi dövüşerek, Korsanlar'ı defalarca geri püskürttüler ve artık başa çıkamaz olunca teknenin kenarından aşağı atlayıp çıpaya tuttular.

O anda gördükleri şeye hiç hazırlıklı değildiler doğrusu. Korsan Karasakal ve adamlarının geri kalanı Prens Helen'la Zoro'nun ellerini kollarını bağlamış, ağızlarını tıkamışlardı.

"Aaaaaargh, haklısınız," diye hırladı Karasakal, "bunların *hepsi* bir tuzaktı ve siz de tam içine düştünüz!"

Kılıcını Prens Helen'in boğazına dayadı ve

pis pis sırtarak, “Hadi bakalım, Hood, güzel güzel, yavaş yavaş... zincirden aşağı in. Yoksa Prenses’i gebertirim.”

Karasakal’ın dediğini yapmaktan başka çare yoktu. Robin’le Çingaçuk ihtiyatlı bir biçimde zincirden aşağı kayıp silahlarını teslim ederlerken, tepelerinde beliren Kara Şövalye, güverte parmaklıklarının arasından zevkle onların esir alınışını izliyordu.

“Şimdi,” dedi Kara Şövalye, “Davin’in yerini öğreneceğim; yoksa, *hepiniz* öleceksiniz.”

Kaçış

Bir alt rafta; Perseus, Borazancı Çocuk ve Yaygaracı Başçavuş, arkadaşlarıyla Prenses Helen'in, Kara Şövalye ve Korsan Karasakal tarafından esir alınışını dehşet içinde seyrettiler. Kara Şövalye'nin, Robin, Çingaçuk ve Zoro'yu bağlamaları için adamlarına emredişini çaresizce izlediler. Üç adam elleri birbirlerine bağlı olarak rafın kenarına götürüldüler. İşte o sırada, Borazancı Çocuk ve arkadaşları iskele tahtasını fark ettiler.

En üst rafın kenarından dışarı uzanan koca bir kalastı bu. Elleri tek bir iple bağlanmış olan Zoro, Çingaçuk ve Robin Hood, kılıç zoruyla

tahtanın üstüne yürütüldüler.

Derken, üç arkadaşılarının birdenbire iskele tahtasından aşağı itildiklerini gören Perseus, Başçavuş ve Borazancı Çocuk'un solukları kesildi. Orada, yüksekte, iskele tahtasından sarkan tek bir ipin ucunda, boşlukta sallanıp duruyorlardı; onları düşüp parçalanmaktan kurtaran tek şey de bu ipti.

"Prenses Helen nerede?" diye fısıldadı Borazancı Çocuk.

"Şşşt," dedi Perseus.

Tam o sırada, Korsan Gemisi'nin burnundan, rafın kenarından dışarı taşacak şekilde bir iskele tahtasının daha uzatıldığını gördüler. Şimdi, Prenses Helen da bu kalasın üstüne yürütülüyordu. Kara Şövalye kılıcını onun sırtına dayamış, arkasında duruyordu.

Korsan Karasakal; Robin, Çingaçuk ve Zoro'nun asılı oldukları alttaki iskele tahtasının üstüne çıktı. Kılıcını kınından çıkarıp, keskin kenarını üç kahramanı tutan ipe sürtmeye başladı. Jilet gibi keskin çelik ipe değdikçe, ince lifler kopuyordu. Kopan her lif parçasıyla birlikte, ip birazcık çözülüyor ve üç esirin ağırlığıyla gerginliği gitgide artıyordu.

"İyi bakın, Ekselansları," dedi Kara Şövalye, Prenses Helen'a. "Arkadaşlarınızın kaderi tamamen sizin elinizde."

Perseus, Borazancı Çocuk ve Başçavuş; Robin, Çingaçuk ve Zoro'nun yukarda, çok yüksekte, tehlikeli biçimde ileri geri sallanmasını, çaresizlik içinde birbirlerine sokulmuş seyrediyorlardı. İp kopacak olursa, aşağıdaki döşemeye düşüp de sağ kalmaları olanaksızdı.

Perseus, Borazancı Çocuk'la Başçavuş'a dönüp, "Bundan sonrası bize kaldı artık," dedi.

"Pardon?" dedi Yaygaracı Başçavuş sanki iyi duyamamış gibi.

"Bundan sonrası," dedi Perseus, "bize kaldı artık, dedim."

"Bize kalan ne?" diye sordu Başçavuş.

Borazancı Çocuk sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi, Başçavuş'a baktı. "Ne demek, 'Bize kalan ne?'" dedi meydan okurcasına.

Başçavuş, sanki *o da* kulaklarına inanamıyormuş gibi, Borazancı Çocuk'u kendi açısından hor görerek, "'Bize kalan ne?' ne demek de ne demekmiş?" dedi.

Perseus da sanki *hiçbirinin* kulağına inanamıyormuş gibi, her ikisine bakakaldı. "O demek istiyor ki," dedi Başçavuş'a, "Ne demek, bize kalan—"

"*Onun ne demek istediğini gayet iyi biliyorum!*" diye burnundan soludu Başçavuş. "Yani, o bana ne demek istediğimi sorarak ne demek istiyor?" Başçavuş'un aklı, ne demek istediği konusunda artık

tamamen karışmıştı. “Ben demek istiyorum ki... hiçbir şey bize kalmış değil!”

“Nasıl söylersin bunu?” diye üsteledi Perseus.

“Şöyle,” dedi Başçavuş. “Hiçbiri bizim işimiz değil.”

“Peki, Robin, Çingaçuk ve Prens Helen’ı kim kurtaracak?” diye sordu Borazancı Çocuk.

“Bu bizim işimiz değil,” dedi Başçavuş. “Bizim görevimiz uçağı beklemek. Bize verilen emir bu ve onu uygulamakla yükümlüyüz. Kurtarma operasyonuna gelince; o, takviye güçlerinin işi.”

“Ama bizim takviye gücümüz yok ki!” diye hayretle bağırdı Perseus.

“O zaman,” dedi Başçavuş, “başka eylemlere katılma görevimiz olmadığı için, daha sonra yapılacak herhangi bir soruşturmanın, gerçekleşmek üzere olan felaketten bizim hiçbir biçimde sorumlu olmadığımızı açıkça göstereceğinden eminim.”

“Şimdi beni dinle,” dedi Perseus. “Arkadaşlarımızı kurtarmak için bir şey yapmazsak, başka bir şeyi dert etmemize gerek olmayacak, çünkü hayatta kalmayacağız!”

“Hayatta kalmayacağız,” diye mırıldandı Yaygaracı Başçavuş kendi kendine.

“Hayır,” dedi Perseus, “kalmayacağız.”

“Küçük Oğlan da kalmayacak,” dedi Borazancı Çocuk.

Borazancı Çocuk için bu yalnızca bir hayatta kalma sorunu değildi. Küçük Oğlan onun arkadaş-şığı ve Davin'i bulmak için onların yardımına ihtiyacı vardı.

"Ama," dedi Yaygaracı Başçavuş, "Ben... ben... korkuyorum."

Perseus'la Borazancı Çocuk gözlerini ona diktiler.

"Korkmak çok normal," dedi Perseus. "Ben de korkuyorum. Normal olmayan, *sırf* korktuğumuz için burada oturup, hiçbir şey yapmamak."

Kaçış

2. Perde

Umutsuz bir plandı, ama kesinlikle başka seçenekleri yoktu. Borazancı Çocuk, çift ejderha kanatlı uçağın arka pilot kabinine otururken, Perseus pervanenin bir yanına, Başçavuş da öteki yanına geçtiler.

“Asıl!” diye fısıldadı Başçavuş.

“Haydi!” diye ona geri fısıldadı Perseus.

Başçavuş pervaneyi ileri itti.

Perseus pervaneyi kendine çekti.

Küçük Borazancı Çocuk her devirden sonra manivelayı öne itti; sonra Perseus’la Başçavuş biraz soluklanıp tekrar yerlerini aldıklarında, manivela-

yı geri çekti ve onlar da pervaneyi bir çekip bir iterek, bir bastırıp bir kaldırarak lastik şeridi giderek daha çok buracak biçimde döndürdüler, döndürdüler. En sonunda, olabilecek son noktaya dek döndürdüklerinde, Küçük Borazancı Çocuk manivelayı öne itip, pervaneyi kilitledi.

Sonra Başçavuş, Borazancı Çocuk'un önündeki pilot kabinine tırmandı.

"Bu nesneyi senin uçurman gerekiyor, biliyorsun," dedi Borazancı Çocuk. "Benim ayaklarım pedallara yetişmiyor."

"Bir dene," dedi Başçavuş.

"Denedim zaten," diye yanıtladı Borazancı Çocuk.

"Eh, bir daha dene ve ayak parmaklarını iyice uzat!" dedi Başçavuş.

"Yararı yok," dedi Borazancı Çocuk, "bacaklarım çok kısa."

"Lanet olsun!" dedi Başçavuş. "Lanet ve lanet olsun."

Sonra Perseus uçağın kanadına tırmanıp, desteklerden birine sıkıca tutundu. "Kontak!" dedi.

Borazancı Çocuk da, "Kontak," diyerek manivelayı geri çekince, pervane fır fır dönmeye başladı.

"Anaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!" diye bağırdı Başçavuş uçak öne fırlayıp, rafın kenarından aşağı dikine düşmeye başlayınca.

Kara Şövalye kılıcının ucuyla Prenses Helen'i kalasın ilerisine doğru itekledi. "Şimdi, Ekselansları," dedi, "bana Davin'in yerini söyleyeceksiniz; yoksa, dostum Karasakal'a ipi kesip, arkadaşlarınızı ölüme yollamasını işaret ederim."

Prenses Helen aşağıya baktı. Karasakal, kılıcını yukarı kaldırmış; Robin, Çingaçuk ve Zoro'yu hayatta tutan tek şey olan yıpranmış ipe indirmeye hazır, bekliyordu.

Prenses ağzını açmadı.

"Eğer konuşmamakta direnirseniz," dedi Kara Şövalye, "onların arkasından siz de öleceksiniz. Ha ha ha ha ha ha ha..," diye güldü.

İpte sallanmakta olan Zoro, Kara Şövalye'nin kahkahasını duydu ve, "Biliyor musunuz, belki yanılıyorum ama... ortada komik bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tavan arasında çok tuhaf bir ses yankılandı ve giderek yükselmeye başladı. Bu, havada dönmekte olan bir pervanenin paka-paka-paka-paka-paka sesiydi. Bir de bunu bastıran, ölüm çığlığı benzeri bir haykırış vardı. Kulağa şöyle geliyordu: Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

"Aşağı!" diye bağırdı Küçük Borazancı Çocuk, Başçavuş'un kulağına.

"Aşağısı ne taraf?" diye seslendi, elleriyle gözlerini kapadığı için hiçbir şey göremeyen Başçavuş.

Küçük Borazancı Çocuk'un bu uçuş tekniğini pek beğenmediği açıktı, çünkü uzanıp Başçavuş'un ellerini gözlerinden çekti.

"Aaa!" diye daha da yüksek sesle haykırmaya başladı Başçavuş.

"Aşağı aşağı aşağı aşağı aşağı!" diye bağırdı Küçük Borazancı Çocuk, her sözcükle birlikte Başçavuş'un kafasına vura vura.

Başçavuş, çift ejderha kanatlı uçağı, eksenini üstünde tam bir devir yaptırarak, dosdoğru Kara Şövalye'yle Prenses Helen'in üstüne, keskin bir dalışla aniden alçalttı.

Sıkı sıkıya desteğe tutunmuş olan Perseus, bir sirk akrobatı gibi kendini kanattan aşağı sarkıtmaya başladı. Başçavuş uçağı, Korsan Gemisi'ne doğru pike yapıyordu. Perseus tekerleklerin altında, bir eliyle uçağı tutunmuş havada sallanırken, öbür kolunu ileriye uzattı.

Kara Şövalye uçağı çok geç fark etti ve vınlayarak alçalan uçak iskele tahtasına doğru dalış yapınca, Perseus kolunu uzatıp Prenses Helen'i yakaladı ve uçak Korsan Gemisi'nden dümen kırdığında da, onu sıkı sıkı tuttu.

"Vurun onları!" diye emir verdi, kılıcı Prenses Helen'in az önce durduğu yere yönelik, iskele tahtasında tek başına kalakalan Kara Şövalye.

Çakaralmaz tüfeklerinden dumanlar tütmeğe, toplar atıldıkça havayı barut kokusu sarmaya başladı. Az bir farkla ejderha kanatlı uçağa isabet ettiremediler.

“Aman Tanrım,” dedi Başçavuş, “aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım...”

Perseus, Prenses Helen’ı sıkı sıkı tutuyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemişti.

“Ah... selam,” dedi acemice.

“Selam,” dedi Prenses Helen, Perseus’un herhalde gördüğü en yakışıklı ve en kahraman figür olduğunu düşünerek.

Kara Şövalye ise tamamen başka türlü düşünceler içindeydi.

“Öldür onları!” diye kükredi Karasakal’a.

Zalim Korsan’ın teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Hiç duraksamaksızın kılıcını indirip, Robin, Çingaçuk ve Zoro’yu taşıyan ipi kesiverdi.

“Anaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” diye haykırdı Robin, Çingaçuk ve Zoro düşerlerken.

“Anaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” diye haykırdı Yaygaracı Başçavuş. Küçük Borazancı Çocuk onu öne itip, uçağa havada takla attıran dimdik, tehlikeli bir iniş yaptırmıştı. Uçak, Robin, Çingaçuk ve Zoro’nun altına daldı ve onları, ön pilot kabini- nin tepesine konacak şekilde yakalayarak düşmek-

ten kurtardı. Üç kahraman bütün güçleriyle uçağa tutundular.

“İyi gösteriydi, ahbap,” dedi Robin, Başçavuş’a. “Yukarısı biraz tehlikeli olmaya başlamıştı.”

Başçavuş kolu geri çekti ve uçak ölümüne dalışına son verip yatay uçmaya koyuldu. Çok yukardan, Korsan Gemisi’nin sancak tarafındaki burundan toplar gümbürdüyordu; ama uçağa ve içindekilere zarar veremeyecek kadar menzil dışındaydılar.

Başçavuş inişe hazırlanırken onu gördü.

Dadı’nın tekir kedisini.

Birdenbire korkusu geçiverdi. Şimdi güç *ondaydı*.

“G-e-e-l... pisi pisi pisi..,” dedi.

Nnnnniiiiiiiiiaaaaaauuuuuuu... Uçağı iyice alçaltıp, dosdoğru, korkudan tüyleri diken diken olmuş, sırtı iyice kamburlaşmış, kuyruğu kaskatı havaya dikilmiş ve Cadılar Bayramı hortlakları gibi keskin çığlıklar atan kedinin üstüne sürdü. Ona doğru dalışa devam etti Başçavuş.

Kedi fırladı!

Tabanları yağladı!

Bir kedi ne kadar hızlı koşabilirse o kadar hızlı tavan arası boyunca kaçıp, kendini kapıdan dışarı attı ve gözden kayboldu. Başçavuş arkasından bağıırıyordu: “Al bakalım, seni hain kedi!”

Lastik germeli motor bir hırladı, iki hırladı, derken stop etti; çift ejderha kanatlı uçak yavaşça tavan arası döşemesine doğru süzüldü.

“Vay canına!” diye bağırdı Başçavuş. “Korkusuzluk harika bir duygu!”

Prenses Helen’la Perseus son anda iniş takımlarını açtılar ve uçak yana savrulurken durdu.

Kara Şövalye tepeden onları izliyordu. “Ammma eğlenceli,” dedi kendi kendine.

“Aaaaaaarrgh. Kaçtılar işte!” diye küçümseyerek baktı Korsan Karasakal.

“Hiç de bile,” dedi Kara Şövalye. “Bizim asla başaramayacağımız şeyi onlar yapacak. Kız nasılsa konuşmayacaktı. Ama artık buna gerek kalmadı. Şimdi öteki aptallarla birlikte bizi dosdoğru Davin’e götürecek!”

Harold

Hepsi fena halde sarsılmışlardı. Robin, Çingaçuk ve Zoro'nun orasında burasında şişikler ve yaralar vardı, her tarafları ağrı ve sızılar içindeydi –özellikle de Zoro'nun. Sırtı tutulmuş, dizleri acıyor, ayak bileği de ona oldukça rahatsızlık veriyordu.

“İyi misin, babalık?” diye sordu Robin, İspanyol'a.

“İnsan yaralarını sarmayı ancak savaş sona erince öğreniyor, *senyör*.”

“Eh,” dedi Çingaçuk. “insan savaştan önce, sonra ya da savaşırken ne diye yaralarını sarmak istesin ki?”

“Bu yalnızca bir deyiş, *senyör*,” dedi Zoro, uçaktan aşağı atlarken belirgin biçimde topallayarak.

Başçavuş’la Borazancı Çocuk’a gelince, onlar hâlâ son maceralarının heyecanı içindeydiler –özellikle de Başçavuş. Ellerini bir o yana, bir bu yana yatırarak, uçağı nasıl uçurduğunu gösteriyordu.

“O iğrenç kedi nasıl kaçtı, gördün mü?” diye sordu Borazancı Çocuk’a. “Süngüsü düştü artık, iyice süngüsü düştü.”

Başçavuş, baştan sona, uçağın havalanışından kurtarma harekâtına, kaçıştan can düşmanı tekir kedinin üstüne yaptığı dalışa kadar her şeyi yeniden anlattı. Zafer anının keyfini tekrar yaşıyordu.

“İşte, kedi tam şuradaydı, tamam mı? Derken ben geliyorum, güneşin içinden fırlayıp dosdoğru ölümün pençesine atılıyorum. Korktum mu? Korkmak mı? Hıh! Bunun anlamını bile bilmiyorum.”

“Ürkmek demek,” dedi Borazancı Çocuk.

Prences Helen’la Perseus’a gelince, onlar pek az konuşuyor, daha çok birbirlerinin gözlerinin içine bakıp duruyorlardı.

“Affedersiniz,” dedi Zoro ikisine.

“Hı?” dedi Perseus.

“Efendim?” dedi Prences Helen.

“Diyorum ki,” dedi Zoro, “araya girdiğim için bağışlayın, ama şayet farkında değilseniz, birlikte

hoş bir gezinti yapmak için gelmedik buraya.”

“Gelmedik mi?” diye sordu Perseus. “Yani, gelmedik,” dedi kesinlikle. “Hayır, gelmedik elbette.”

“Hayır, gelmedik elbette,” dedi yaşlı İspanyol gülümseyerek. “Bir gün, delikanlı, hatırlat bana da, sana gençliğimde Maria Consuela’ya âşıkken, kalbim tutkunun ateşiyle nasıl yanıyordu anlatayım. Ama şimdi, daha yapacak işimiz var, öyle değil mi?”

Prenses Helen’a bakınca, kız utancından kıpkırmızı oldu ve, “Evet, tabii,” dedi.

Şimdi, anlayacağınız, her biri bilmecenin yalnızca bir kısmını biliyordu. Sanki bir harita ortasından ikiye bölünmüş, her birine bir parçası verilmiş gibiydi. Prenses Helen, Davin’in bir Şeytan’ın gölgesi altındaki bir mağarada yaşadığını biliyordu. Sorun şuydu; bunun ne demek olduğuna ilişkin hiçbir fikri yoktu.

“Eh,” dedi Robin, “ayılar mağarada *yaşar*.”

“Sorun şu ki,” dedi Çingaçuk, “Şeytan ve gölgesi bir yana, bir tavan arasında mağarayı nereden bulacağız.”

“Benim duyduğum efsanelere göre,” dedi Zorro, “bu, ters çevrilmiş bir karton kutuymuş.”

Başçavuş, karanlığın içinde, tavan arasının her köşesini doldurmuş gözüken yığınlarca karton kutuya baktı.

“Evet,” dedi, “ne yazık ki, bunlardan binlerce var.”

“*El Diablo*’nun gölgesinde,” dedi maskeli yaşlı adam.

Zoro durdu ve sanki doğüstü bir gücün onu duymasından korkuyormuş gibi, konuşmasına alçak sesle devam etti. “Prenses haklı,” dedi. “Efsanevi, ünlü Davin’in yaşadığı yerin, *El Diablo*, yani Şeytan’ın gölgesinde, altın bir kabın yanında olduğu söylenir. Ama bunun nerede olduğunu ben de bilmiyorum.”

Yaygaracı Başçavuş kendi kendine homurdanırken, gecenin içinde gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çaktı.

İlk önce bir yıldırım düştüğünü sandılar, ama tavan arası şiddetle sallanınca, bunun dışarıda sürüp giden öteki savaşa ait bir bomba patlaması olduğunu anladılar. Herhalde, çörten heykelinin ardında bir ışık parlamıştı ki, çatı penceresinden içeriye heykelin gölgesi yere vurdu.

“Bakın!” dedi Zoro, çörtenin gölgesini işaret ederek. “İşte, *El Diablo*’nun gölgesi!”

Gerçekten de, çörtenin gölgesi karşı duvardaki bir karton kutular ormanına kadar uzanıyordu. Ve orada, birbirinin aynı kutular arasından, eski bir spor karşılaşmasının yadigârı olan, altın kaplama bir ödül kupasının kulpu gözüküyordu.

“Altın kap,” dedi Prenses Helen hayret içinde.

Efsanelerin doğru olduğunu anlayınca, hepsini bir heyecan dalgası sardı; gerçekten de, çörtlenin gölgesinde, altın bir kabın yanında –içinde ünlü Davin’i bulacakları, gizli mağara olduğunu umdukları– ters çevrilmiş bir karton kutu vardı.

“Ee,” dedi Robin, “ne bekliyoruz? Haydi gidelim, ha?”

“Bir şey daha var,” dedi Zoro ikaz edici bir ses tonuyla ve büyük bir ciddiyet içinde. Robin’i durdurmak için uzanıp kolundan tuttu.

“Evet?” dedi Robin. “Peki, neymiş o?”

Zoro, sözlerinin önemini iyice kavradıklarından emin olmak için her birinin gözünün içine bakarak, “Efsaneye göre,” diye fısıldadı, “ünlü Davin yalnız değilmiş.”

“Yalnız değil miymiş?” diye sordu Çingaçuk.

“Yalnız değilmiş,” diye yineledi Zoro. “Efsaneler, onun başında gece gündüz... alev püskürten... vahşi bir ejderha beklediğini söylüyor!”

Bir sessizlik oldu ve ardından Başçavuş, “İyi, peki, ama bu yalnızca... yalnızca bir efsane! Bir efsane, o kadar,” dedi.

“Bunların hepsi efsane,” dedi Zoro, “ama şu ana kadar efsane doğru çıktı.”

Robin, Çingaçuk, Zoro, Küçük Borazancı Çocuk’la Başçavuş ve Prenses Helen’la Perseus, göl-

gelerin içinden tavan arası boyunca yavaş yavaş, sakına sakına, dikkatli dikkatli, adım adım ilerleyerek, karton kutulara biraz daha, biraz daha yaklaştılar. Yakına geldikçe, koca kayalar gibi önlerinde yükselen kutuların göründüklerinden daha büyük oldukları anlaşılıyordu. Kutular arasındaki geçitler, labirent gibi, bir o yana, bir bu yana açılan çok dar ve derin vadilere benziyordu. Sonunda, altın kaba ulaştılar ve hedeflerine varmak üzere olduklarını anladılar.

“Buralarda bir yerde olmalı,” dedi Robin, kendi kendine konuşur gibi.

Şimdiye kadar bildikleri hiçbir şeye benzemeyen bir ses duyular. Metalin metale sürtmesi gibi, madeni bir sest, ama canlıydı da hem. Sanki karanlığın içinde gacıır gucur ederek yürüyen, dev bir demir yaratık giderek onlara yaklaşıyordu. Gacırtı sesleri çok çok yakınlarına gelmeye başlamıştı. Gecenin içinde bir şimşek daha çakıp, bir an için önlerine... vahşi görünüşlü, dev bir ejderhanın gölgesi düşünce, küçük maceracılar ekibi deşetle birbirine sokuldu.

Robin’le Çingaçuk oklarını yaylarına yerleştirip, Perseus’la Zoro kılıçlarını çekerken, karton kanyonlarının ucundaki köşede ejderhanın gölgesi bütün korkunçluğuyla hepsini tehdit ediyordu. Artık metal gacırtıları sağır edici hale gelmişti ve

yaratık ortaya çıktığında, tıpkı efsanelerde anlatıldığı gibi, dev bir demir canavar olduğunu gördüler.

Metal pulları vardı ve ağzını iyice açıp, koca kafasını geri attıkça, paslı çeneleri gıcırdıyordu. Kuyruğu yeri süpürüyordu. Çelik dişleri dev gibiydi; boynunu geri çekip gıcırtyla kükreyince, kafası ateş püskürten bir ejderhanın yakıcı alevini salıvermek üzere arkaya yatıyordu.

Küçük kahramanlar ekibi dehşet içinde birbirine sarılırken, ejderha kafasını öne eğdi ve bütün gücüyle kükredi... ve bir alevin çıkıp onları kamp ateşindeki sucuklar gibi kızartacağını beklerlerken, ejderha hırıltılı bir şekilde öksürdü ve delinmiş bir balon gibi ses çıkararak bütün soluğunu koyverip, yıpranmış bir halı gibi yere yapıştı kaldı.

“Öhööhööööhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...” diyerek bir daha öksürdü zavallı yaşlı ejderha. “Öhööhööööhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...” diye patlak bir gayda gibi hırıltıyla soludu.

Ejderha çok yaşlı bir ejderhaydı ve yırtıcı kükreyiş gücünü tüketmiş, alev püskürtecek hali kalmamıştı.

“Öhööhööööhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...” diye hırıldadı yine ve, “Kusura bakmayın... astım işte... Öhööhööööhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...” dedi.

Adı Harold'dı ve yıllardır alev püskürtmemişti. O da Davin gibi, bir zamanlar Küçük Oğ-

lan'ın babasına aitti; şimdiyse, çoktan unutulmuş olarak, büyük bir vefayla eski dostunu koruyordu.

Kahramanlar ekibi, Harold'a geliş nedenlerini, Küçük Oğlan'ın ölmek üzere olduğunu anlattılar ve tek umutlarının ünlü Davin'in yardımı olduğunu söylediler.

"Aman Tanrım," dedi paslı ejderha Harold, "aman Tanrım." Başını yavaşça sallayınca feci şekilde gıcırdadı.

"Bir damla yağınız yoktur, değil mi?" diye umutla sordu.

"Maalesef," dedi Robin.

"Ah, canını sıkma," dedi yaşlı ejderha. "Birazık yağ olsa şahane olurdu. Yardım etmek isterim, elbette... keşke edebilseydim, bilmiyor musunuz... ama ee..."

"Ne ama eesi?" dedi Küçük Borazancı Çocuk. "Davin'le konuşmalıyız; Küçük Oğlan ölecek yoksa."

"Evet evet, elbette," dedi Harold, "ama sorun da bu zaten, öyle değil mi?"

Arkadaşından ve onun Davin'in yardımına ne kadar muhtaç olduğundan başka bir şey düşüneyemeyen Borazancı Çocuk, "Ne?" diye ısrar etti.

"Davin, işte," dedi Harold.

"Ne olmuş ona?"

"Eh," dedi Harold, "o da çok hasta, işte. Kalp

sorunu...”

“Kalp sorunu mu var onun?” diye sordu Perseus.

Yaşlı oyuncak ejderha yavaşça ve acı içinde başıyla onayladı. “Evet,” dedi, “kırılmış, maalesef.” Başını salladıkça gıcırdayıp duruyordu. “Kırık bir kalbi var, zavallı Davin’in, başka şeylerin yanı sıra. Bir de elbette, akli tam başında değil, artık... biraz bunadı, ne yazık ki.”

“Lütfen,” dedi Borazancı Çocuk. “Gidecek başka kimsemiz yok.”

Küçük Borazancı Çocuk’ta öyle bir şey vardı, o kadar içten yalvarıyor ve Küçük Oğlan’ı çok sevdiği o kadar belli oluyordu ki, son demlerindeki yaşlı ejderhanın metal yüreğine dokundu bu.

“Pekâlâ,” dedi. “Yerinizde olsam çok umutlanmazdım.”

“Ama umuttan başka bir şey yok elimizde,” dedi Küçük Borazancı Çocuk.

Ve böylece, ünlü Davin’in ininin mağara benzeri girişini oluşturan ters çevrilmiş karton kutuya doğru ilerlemeye başladılar yavaş yavaş.

Davin

Küflü, eski karton kutunun içi çok karanlıktı ve karanlığın içine adım attıklarında alçak bir horlama sesi duydular. Bu, yaşlı bir ayının çok çok derin kış uykusundaki sesiydi; yaşlı bir ayının bazen horlayıp, bazen acıyla inleyerek, yavaşça alıp verdiği soluklarının sesi.

“İşte, orada,” dedi Harold, neredeyse derin bir saygıyla; ancak sesi eski arkadaşına duyduğu şefkatle doluydu.

Robin’le Çingaçuk’un, Zoro’yla Perseus’un, Prenses Helen’la Yaygaracı Başçavuş’un ve Küçük Borazancı Çocuk’un gözleri karanlığa alışınca, ora-

da, mağarasında Davin'i gördüler: Bir köşede, sırtını duvara yaslamış ayakta duran, çok eski bir oyuncak ayı. Altın sarımsı kahverengiydi; ama kürkünün birçok yeri binlerce kucaklamadan dolayı aşınmıştı. Gözyaşı ve fıstık ezmesi lekeleriyle doluydu. Orasından burasından dolgu parçaları fışkırmış; onca yıpranma ve aşınma sonucu birçok yerinden üst üste defalarca dikilerek tamir görmüştü. Bir gözü ötekinden biraz daha yukarı dikilmiş, burunun üstündeki dikişler de eprimişti. Pençeleri, üstündeki siyahlar gittiği için açık kahverengi kalmışlardı. Kocaman, şişko bir karnı, dört kısa bacağı vardı ve uyuduğu halde gülümsüyormuş gibi duruyordu. Küçük Borazancı Çocuk'a göre her şeyiyle kucaklanası bir şeydi. Hatta, hiç kimse ondan daha güzel bir oyuncak ayı görmüş olamazdı.

“Öhö,” dedi Harold, yavaşça boğazını temizleyip, bu sesin arkadaşını sarsmadan uyandıracacağını umarak.

Ancak, tombik, yaşlı oyuncak ayı iç geçirdi ve hımmnahımmnahımmnahımmna gibi bir ses çıkardı. Köşesine gömülüp, daha da derin uyumaya devam etti.

“Öhö,” diye daha yüksek sesle öksürdü Harold bu kez, “öhö öhö.”

Davin uyanmadan kıpırdanıp, yavaşça ağzını şapırdattı ve baba aslanın mırlaması gibi, alçak,

gurultulu bir sesle, "Mmmmmmm... Harold, kes öhölemeyi," dedi.

Küçük Borazancı Çocuk yaşlı oyuncak ejderhayı dürtüp, öne doğru itekledi. Harold gıcırıtılı bir adım, bir adım daha atarak uyuyan oyuncak ayıya doğru gıcırırdadı.

"Davin..." dedi, "baksana, Davin... burada biri var."

Davin yavaşça önce bir, sonra öteki gözünü açtı ve çevresine bakındı. Konuşmaya başladığında sesi daha da alçak çıktı; ayaklarının altındaki döşeme tahtalarında titreşen, gurultulu alçak bir homurtu gibi.

"Kimmiş," dedi olabilecek en yumuşak ve tatlı sesle, "kimmiş gelen; ne istiyorlarmış?"

Harold kuyruğuyla Küçük Borazancı Çocuk'u öne itip, "Anlat, küçüğüm," dedi başıyla onaylayarak. "Korkma."

Küçük Borazancı Çocuk derin bir soluk alıp verdi ve cickikleyen incecik bir sesle, "Küçük Oğlan, efendim... bizi Küçük Oğlan gönderdi, o... o hasta, anladınız mı... ateşler içinde yanıyor, Doktor öyle dedi... ve bir tek sizin onu iyileştirebileceğinize inanıyor."

Ünlü Davin, Borazancı Çocuk'a doğru eğildi ve bir ona, bir Harold'a, sonra tekrar ona bakan yaşlı gözleri giderek aydınlanmaya başladı.

“Küçük Oğlan mı?” dedi Davin homurtulu, kalın bas sesiyle. “Küçük Oğlan mı?”

“Evet, efendim,” diye cik cik, tiz bir yanıt geldi.

Davin birden canlandı; ilk kez yerinde doğruldu. Ejderha Harold’a döndü ve giderek artan bir coşkuyla, “Gördün mü, Harold... beni unutmamış... yaşlı Davin’i unutmamış, işte! Zavallı küçük dostumun bana ihtiyacı mı var? Elbette gelirim. Haydi!” diye kükredi. “Kaldırın beni! Davin onu iyileştirecek!”

Yaşlı ayının yanlış anladığı belliydi. Küçük Oğlan’ın hasta ve ona muhtaç olduğunu duyunca, onu Küçük Oğlan’ın babası sanmıştı. O eski günlerde yaşadığını ve Küçük Oğlan la kendisinin hâlâ genç olduklarını düşünüyordu.

“Davin,” dedi Harold şefkatle.

“Efendim?” dedi Davin ve sesi daha da güçlü gümbürdedi. “Ne bekliyoruz?”

“Davin,” dedi Harold, “ee, şey... onun sözünü ettiği Küçük Oğlan... senin hatırladığın Küçük Oğlan değil.”

Davin, Harold’a sanki bunamış olan oymuş gibi baktı. “Ne diyorsun sen?” diye sordu ejderhaya.

Harold boğazını temizledi ve, “O oğlan... büyüyüp adam oldu. O şimdi bir yetişkin, Davin, ve onun da bir oğlu var artık.”

Davin, kuşkuyla kısıtlı bakışlarını ikisinin yüzünde gezdirdi ve sonunda, “Ne kadar... zamandır uyuyorum ben, Harold... ne kadar?”

Harold metal ayaklarını değiştirenken, pulları hafifçe gıcırdadı; sonra çok mahcup bir ifadeyle, “Aa... işte... yirmi... belki de yirmi beş yıldır... aşağı yukarı.”

“Yirmi... beş... yıl,” dedi Davin yavaşça. Mahzun ve kimsesiz mağarasının karton duvarına yaslanıp oturdu. “Yirmi beş yıl,” diye yineleyerek, başını ağır ağır öne arkaya salladı. Yaşlı ayının gözleri yaşardı ve yürek paralayıcı bir iç çekişle, ancak duyabilecekleri kadar alçak bir sesle, “Öyleyse, unuttu beni... *gerçekten* unuttu.”

Yaşlı ayının ininde, bir tek güçlkle alıp verdiği soluklarının sesi işitiliyordu. Kimseden ses çıkmıyordu. Sonunda, Davin döndü, başını kaldırıp, paslı metal ejderhaya baktı ve, “Çok yorgunum, Harold... uyuyacağım gene. Lütfen beni uyandırma... bir daha asla,” diyerek duvarın dibine çöktü.

“Hayır!” diye bağırdı Küçük Borazancı Çocuk. Davin’in kürküne yapışıp, onu umutsuzca kaldırmaya çalıştı. “Bunu *yapamazsın!* Sen gelmezsen, Küçük Oğlan ölecek. Hatırladığın Küçük Oğlan senin arkadaşındı. Bu Küçük Oğlan da *benim* arkadaşım. Ona yardım etmelisin, lütfen, ah lütfen!” diye ağlamaya başladı.

“Korkarım,” dedi Harold, “yararı yok. Ayı kadar inatçısı yoktur, özellikle de bunun kadar.”

Ancak tam o sırada Davin tek gözünü açıp, Küçük Borazancı Çocuk’a baktı ve çatallı bir sesle, “Bu senin arkadaşın... beni nerden biliyormuş? Ben onu tanımıyorum... o beni nerden tanıyor?”

Hiç kimse ağzını açmaya cesaret edemedi; yalnızca Küçük Borazancı Çocuk kekeleyerek, “Şey, ben... ben bilmiyorum. Sanırım... sanırım babası ona senden söz etmiş olmalı... küçüklüğünden ve hayattaki en iyi arkadaşının bir oyuncak ayı olduğundan... Davin olduğundan,” dedi.

Davin iki gözünü de açıp, Harold’a baktı ve sanki kendisinden daha kuvvetli bir güç tarafından uykusundan uyandırılıyormuş gibi, ağır ağır ama emin hareketlerle arka ayaklarının üstüne doğruldu.

“Duydun mu dediğini, Harold?” diye gürlledi dostuna. “Duydun mu?” dedi giderek güçlenen bir sesle. “Küçük Oğlan beni babasından duymuş! O beni *unutmamış!* Haydi! Harold... kaldır... beni!”

Sanki Davin yine genç bir oyuncak ayı olmuştu. Harold, Robin ve Çingaçuk dört ayağının üstüne kalkması için ona yardım ettiler.

“Ona Davin’den söz etmiş, değil mi?” Davin sevinçle homurdadı. “Beni yıllar önce vermeliydi küçük oğluna, yapması gereken buydu; o zaman yaşlı Davin ona iyi bakardı, ama gene de... hiç ol-

mamasındansa geç olsun!”

“Yani, bizimle gelecek misin?” diye sordu Borazancı Çocuk kulaklarına inanamıyormuşçasına.

“Sizinle gelmek mi?” diye homurdadı Davin. “Elbette sizinle geleceğim! O küçük arkadaşın bana *ihtiyacı* var! Haydi, gidelim!”

Böylece, bir yanında ona destek olan Robin, Çingaçuk ve Zoro, öbür yanında Perseus, Prenses Helen ve Borazancı Çocuk, önde yol gösteren Harold, ünlü Davin ayaklarının üstüne kalktı ve yirmi beş yıl sonra ilk kez karton mağara barınağının ağzına doğru ilerledi.

Ne var ki, Davin’in ininden çıktıklarında neredeyse kalpleri duruyordu: Karasakal, Kara Şövalye ve ikisinin bütün kötü adamları zalimce gülümseyerek önlerinde dizilmişlerdi.

“Teşekkürler, Ekselansları,” diye alay etti Kara Şövalye. “Siz olmasaydınız onun saklandığı yeri asla bulamazdık.”

Son Savaş

Kaybetmişlerdi. Perseus ve Prenses Helen bunu anlamıştı –Zoro da. Çingaçuk'un anlamış olduğu gibi, Robin de anlamıştı. Yaygaracı Başçavuş anlamamıştı, ama durumun böyle olmasından korkuyordu. Kendilerini savunma olanakları yoktu, kaçma olanakları yoktu, onları kurtaracak kimse yoktu. Küçük Borazancı Çocuk arkadaşlarının yüzlerinde bunları okudu ve maceralarının sona erdiğini, kötü güçlerin bütün iyilere karşı galip geldiğini anladı. Durumlarının ne kadar umutsuz hale geldiğinin farkında olmayan tek kişi Davin'di.

Aptal olduğundan değil –çünkü herkesin bil-

diği gibi, Davin, bir çocuğun inanabileceği en akıllı yaratıktı. Korsan Karasakal ve Kara Şövalye'yi bilmediğinden de değil. Onlar kötüydü ve hemen tanıdığı suratlarını; fazlasıyla iyi tanıyordu onları. Hayır, Davin durumlarının umutsuzluğunu kabul etmemişti, çünkü ötekilerin bilmediği bir Şeyi biliyordu: Gizli bir silahları olduğunu.

İŞte, diğerleri dehşet içinde birbirlerine sokulup, kendilerini, yüreklerinin derinliklerinde yenileceklerini bildikleri son savaşa hazırlarlarken, Davin büyük bir güven içinde eski, sadık dostu Harold'a döndü.

"Harold," dedi, o görkemli, alçak, gurultulu, kükreyen sesiyle. "Ateş!"

Oyuncak ayıdaki aŐırı güvenden hiçbir iz taŐımayan Harold, Davin'e baktı.

"Pardon?" dedi.

"Haydi," diye homurdadı Davin, "ateş!"

Sonra da, patisiyle Kara Şövalye'yi, Korsan Karasakal'ı ve ikisinin bütün adamlarını işaret etti, alev püskürten ejderhanın ateşli soluğunun hedeflerinin *onlar* olacağını göstererek.

"Aa, evet," diye geveledi Harold, metal ayaklarını mahcup mahcup sürüyüp, pulları gacırdaya gucurdaya ağırlığını deđiŐtirirken. "Ateş, tabii, elbette," diye mırıldandı. "Evet, işte, ama Şu sorun var... değil mi? Ben eee... öhö..." Boğazını temiz-

ledi. “Ben, eee... ben yapamıyorum, aslında.”

Davin’e doğru eğildi ve gizlice fısıldadı, “Karnımda ateş kalmadı, anladın mı?.. Yıllardır bir üfürüklük duman bile püskürtemiyorum, maalesef.”

Küçük Borazancı Çocuk, bir Harold’a bir Davin’e baktı. Bir an için belki gene de bir çıkış yolu vardır, diye düşünmüştü. Ama artık umutları söner gibiydi. Ne var ki, Davin bir an için bile duraksamadı.

Perseus’a döndü ve homurtulu, alçak bir fısıltıyla, “Sen... oğlum...” dedi.

Perseus başını kaldırıp ayıya baktı.

Davin hafifçe genç kahramana doğru eğilip, gözlerinin ta içine baktı. “Elini kürkümden içeri sok,” dedi. “Dolgumdan çıkar... ejderhaya doldur.”

Perseus denileni yaptı. Oyuncak ayının yan tarafında bir yırtık vardı; elini oraya soktu. Bir avuç dolgu çıkardı ve soran gözlerle Harold’a baktı.

Harold’ın göğüs kafesinde fırın kapağı gibi bir kapak vardı. Perseus onu açıp dolguyu içine tıkkınca, birden Harold’ın gözleri parlamaya başladı. Perseus neredeyse aynı anda elinin orada bir sıcaklık hissetti ve ardından bir tutam gri duman çıktı.

Harold da şaşkın şaşkın önüne baktı ve Perseus’a dönüp, “Biraz daha..,” diye fısıldadı.

Kara Şövalye’nin adamları onlara doğru yaklaşıyordu. Davin, Perseus’a dönerek daha sabırsız

bir sesle fısıldadı gene, “Elini kürkümünden içeri sok. Dolgumdan çıkar.”

Perseus denileni yaptı. Ayının içinden avuç avuç saman ve pamuk dolgu çıkarıp, metal yaratığın karnının içinde güçlenmekte olan ateşi avuç avuç besledi. Ejderhanın burun deliklerinden kara bir duman çıkmaya, göğsündeki pullar kor gibi yanıp sönmeye başladı. Harold şimdi daha dik duruyordu; başını arkaya doğru çekip çenesini açınca, ağzından dumanlar yükselmeye başladı.

“Daha..,” dedi, bu kez fısıltıyla değil, kükre-meye dönüşen bir sesle. Korsan’ın adamlarıyla Kara Şövalye’nin zalim savaşçılarının ordusu onlara doğru yaklaştıkça, “Daha!” diye haykırdı.

Ne var ki, Perseus’un çıkardığı her bir avuç dolguyla Davin küçüldükçe küçülüyor, halsizleş-tikçe halsizleşiyordu. Harold’ın içindeki ateş güç-lendikçe, eski koca ayı da kendi içine doğru çökü-yordu. Perseus, Harold’a doğru kafasını kaldırıp telaşlı bir sesle, “Daha fazla çıkaramam, onun için-de hiçbir şey kalmayacak,” dedi.

Harold alev püskürtmeye çalıştı, ama içinde-ki ateşin biraz daha güçlendirilmesi gerekiyordu.

“*Daha!*” diye kükredi.

Perseus ejderhayı bırakıp Davin’e döndü. Ayı-nın derisi kat kat sarkıyordu ve konuşmaya başla-dığında neredeyse fısıltıya dönüşmüştü Davin’in

sesi. “Elini kürkünden içeri sok..,” dedi.

“Davin,” dedi Perseus. O da ağlamak üzereydi şimdi. “Yapamam... senden geriye bir şey kalmayacak.”

Kara Şövalye'nin adamlarıyla Korsanlar onlara saldırmak üzereydiler. Davin yine fısıldadı, “Elini kürkünden içeri sok, oğlum... Dolgumu çıkar... Elini içeri sok...”

Onu feda etmekten başka çare yoktu. Perseus elini Davin'in içine soktu ve koca ayının içindeki son dolgu parçasını da aldı. O bunu yaptığı anda da, Davin sanki canı çıkmış gibi yere yığıldı.

“Şimdi, oğlum! Şimdi!” diye gürlledi Harold.

Perseus dolguyu içine atıp alevler birden yükselince, ejderhanın göğsüne değen eli yandı. Derken, Harold yerde yatan Davin'e bakarken, önce duman, sonra ateş püskürtmeye, ardından da kükremeye başladı.

Harold'ın başı geri çekilip öne doğru atıldı. Çenesi sonuna kadar açıldı ve ağzından, bir volkan gibi, tek bir güçlü püskürüşle alevler fışkırdı. Perseus ve Prenses Helen, Robin ve Çingaçuk, Zoro, Yaygaracı Başçavuş ve Küçük Borazancı Çocuk, kendilerini alevlerden korumak için kollarını yüzlerine siper ederek arkalarını döndüler.

“Haaaaayuuuuurrrrr!” diye acı bir çığlık attı Kara Şövalye eriyip yere yapışırken.

“Aaaaaaaaaarrrrrrrrghhhhh!” diye kükredi Karasakal odun külüne dönüşürken.

Alev, zalim savaşıların, Başsız Süvariler’in ve Karasakal’ın Korsan tayfasının üstünü yaladı. Hepsi ya kurşun ve teneke gibi eridiler ya da için için yanıp kömür gibi kapkara oluverdiler.

Davin’den kalanları bir yanından Robin, Çin-
gaçuk ve Zoro kaldırıırken, Perseus, Prenses Helen,
Borazancı Çocuk ve Başçavuş da öte yandaki pen-
çesini omuzladılar. İçi boşalan Davin, can çekişi-
yordu. Hemen onu, daha bir dakika önce yenilmez
gözüken zalim ordunun yanıp kor olmuş kalıntı-
larının arasından taşıdılar. Tavan arası boyunca
hızla koşarken akıllarında tek bir şey vardı: Küçük
Oğlan’ı kurtarmak.

Küçük Borazancı Çocuk bir dürtüyle dönüp,
arkasına göz attı. Bu belki bir içgüdü, belki yakla-
şan bir felaketin sezgisiydi; ama her ne idiye, onu
durdurdu ve dönüp geriye, çatı penceresine doğru
bakmasına neden oldu. Tam o anda, dışarıda, gök-
yüzünü, karşıdaki binayı ve tepesinde oturan taş
çörteni aydınlatan bir ışık patlaması daha oldu.

Çörtenin taştan pençeleri sanki duvara sapla-
nıyor, tırnaklarının altındaki tuğlalar ezilerek kır-
mızı toza dönüşüyordu.

Çörten arka ayaklarının üstüne geriledi. Kü-
çük Borazancı Çocuk’un gözleri önünde, ışık pat-

laması giderek güçlendi ve bombanın darbesiyle bina yıkılınca, keskin bir çığlık atan çörten, taştan kanatları iki yana açık, gözleri alev alev parlayarak havaya uçtu. Canavar çığlık ata ata, tavan arasının her tarafına kırık cam parçaları saçarak çatı penceresinden içeri daldı ve tepelerine inmeye başladı.

Bu ne Kara Şövalye, ne de Korsan'dı –bu, İspanyol'un dediği gibi, *El Diablo* ydu! Şeytan, bizzat Şeytan'ın kendisi taş bir canavar kılığında hepsini birden yok etmek üzere onlara saldırmaktaydı.

Ancak tam o sırada, başka bir parlak ışık tavan arasını aydınlattı. Kapı açılıp tepe ışığının düğmesine basılmasıyla karanlık yok oldu ve çörten gene taşa dönüşüp, anında milyonlarca parça halinde tavan arası döşemesine saçılıverdi.

Kapıda Küçük Oğlan'ın babası duruyordu. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin pilot üniforması içindeydi. Bir eli ışık düğmesinde, kırılmış çatı penceresine, cam kırıklarına ve az öncesine kadar karşiki binanın çörtene olan taş parçalarına bakarak orada kalakalmıştı.

“Neler oluyor?” dedi bir kazanılıp, bir kaybedilmiş minyatür savaşın kalıntılarını inceleyerek. Ne ayaklarının dibindeki Perseus ya da Borazancı Çocuk'u, ne Prenses Helen ya da Başçavuş'u ve İspanyol'u, ne Robin Hood'u, ne de Mohikanlar'ın sonuncusu Çingaçuk'u gördü. Ancak tek bir

şeyi fark etti... bir şekilde tanıdık gelen bir şeyi.

Taş ve cam kırıklarının ortasına çömeldi ve Davin'i yerden aldı... –Davin'den arta kalanları.

“Seni arıyordum, eski dostum,” dedi ve tavan arasındaki hasara bakarak yumuşak bir sesle ekledi, “Sen de bir savaştan çıkmışa benziyorsun.”

Eski, yıpranmış oyuncak ayı gevşek gevşek ellerinden sarkarken, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. “Bak,” dedi, “aşağıda benim için her şey demek olan küçük bir oğlan var; senin onu iyileştirme gücüne sahip olduğuna inanıyor.” Ardından, fısıltıyla ekledi, “Tanrı'ya dua edelim ki, haklı olsun!”

Küçük Oğlan'ın babası karartılmış evin içine doğru yürüyerek, merdivenleri indi, merdiven sahanlığını geçip, Küçük Oğlan'ın odasına girdi. Çocuğun başucu masasında pamuk dolu bir cam kavanoz duruyordu. Baba pamuğu alıp, ayının içini, yine eskisi gibi tombik ve kucaklanası bir hale gelinceye kadar, yavaş yavaş, şefkatle yeniden doldurdu. Sonra, oyuncak ayıyı, ateşler içinde uyumakta olan çocuğunun yanına yerleştirip... dua etmeye başladı.

Sabah

Doktor, Küçük Oğlan'ın annesine, "Bu bir mucize!" dedi. Çocuğun alnını yokladı. "Emin olun, bir mucize!"

Doktor'un muayene edebilmesi için Davin yatağın kenarına çekilmişti. Doktor oğullarının arasını burasını inceler, ateşini ölçer ve kalbini dinlerken, Küçük Oğlan'ın anne ve babası umutla bekliyorlardı. Ama artık, çocuğun ateşinin düştüğünü, dualarının kabul olduğunu ve Küçük Oğlan'larının bir kez daha tehlikeyi atlatıp iyileştiğini anlamışlardı.

Dadı odanın içinde dolanıp dururken, kendi

kendine homurdanarak, daha baştan çocuğun hiç de *o kadar* hasta olduğuna *inanmadığını* söylüyordu.

“Muhallebi çocukları,” diye homurdandı. “Asıl sorun bu, muhallebi çocuğu bunlar.”

Küçük Oğlan’ın annesiyle babası seslerini çıkarmadılar, belki de onu duymamışlardı bile. Derken, Dadı ciyak ciyak bağırmağa başladı, “Bu pis şey... *ne arıyor...* burada?” ve Davin’i kaptı. “Nerden çıktı bu pis şey?” dedi tiksintiyle.

Sanki her ne mikrop taşıyorsa, bulaşmasından korkuyormuş gibi, Davin’i ihtiyatla kulağından tuttu. “Doğru çöpe!” diye bağırdı.

“Hayır!” diye dehşetle bağırdı Küçük Oğlan.

“Ama,” dedi annesi mantıklı bir biçimde, “*gerçekten* çok pis görünüyor, eminim toz içindedir. Sağlıklı *olmayabilir...*” diyerek Doktor’a baktı.

“Olmaz, elbette,” dedi Doktor. “Çocuğun ihtiyaç duyduğu son şey tozdur.”

“Evet,” dedi Dadı kibirli bir kraliçe edasıyla. “Bunu bilmek için doktor olmaya gerek yok,” ve oyuncak ayıyı atmak üzere yoluna devam etti.

“Hayır, bunu yapamazsın!” diye bağırdı Küçük Oğlan yine. “Perseus’la Harold’ın ve öteki hepsinin Davin’i kurtarmak için bütün o yaptıklarından sonra bunu yapamazsın.”

“Harold mı?” dedi Küçük Oğlan’ın annesi.

“Harold da kim, kuzum?”

“Harold, alev püskürten ejderha!” dedi Küçük Oğlan, sanki herkes onun kim olduğunu bilmek zorundaymış gibi.

Ve onun gerçekten kim olduğunu bilen biri vardı.

“Harold mı?” dedi Küçük Oğlan’ın babası, oğluna doğru eğilerek. “Benim eski püskü ejderhama Harold dediğimi sen nerden biliyorsun? *Ben* bile unutmuştum onun adını.”

Küçük Oğlan’ın babası oğluna iyice yaklaşmıştı şimdi; oğlunun onunla sırrını paylaşabileceği kadar yakındı.

“Çünkü Davin söyledi bana,” dedi Küçük Oğlan, ellerini uzatıp oyuncak ayıyı göstererek. Bunun üzerine babası, yaşlı ayıyı Dadı’nın parmakları arasından çekip aldı. Küçük Oğlan, Davin’e iyice sarıldı ve babasına, “Bütün gece bana masallar anlattı. Sen küçük bir çocukken, ikinizin alev püskürten ejderha Harold’la olan maceralarınızı.”

Küçük Oğlan’ın babası şaşkınlıkla oğluna baktı ve çocuğun alnındaki saçları eliyle geri taradı.

Dadı ise, çocuğun yetiştiriliş biçiminin zararlı etkilerine örnek gösterdi hemen bunu. “Saçma...” diye gulu gulu yaptı hindi gibi sesiyle, “ne kadar saçma! İşte, benim demek istediğim de bu... çok fazla hayal kuruyor! Bir sürü fantezi ürünü ve sü-

rüüüüyle masal! Böylesine eski bir paçavranın konuşabildiğini düşünmek! Ne kadar saçma!”

Küçük Oğlan'ın babası Dadı'ya buz gibi bir bakış fırlattı. “Davin konuşabilir,” dedi.

“Pardon?” diye gulu gulu yaptı Dadı.

“Ben,” dedi Küçük Oğlan'ın babası, “Davin... konuşabilir... dedim.”

Dadı, ağzı bir karış açık ona bakakaldı.

“Ve konuşan aylara inanmayan hiçbir dadının bu odada yeri yok. Siz, hanımefendi, gidebilirsiniz!”

“Pekâlâ!” diye soludu Dadı ve bir daha dönmek üzere odadan dışarı fırladı.

Daha sonra Küçük Oğlan'ın babası, ejderha Harold'ı, Yaygaracı Başçavuş'u, Perseus'la Prenses Helen'ı geri getirmek için tavan arasına çıktı; Zoro ve Robin'le ayrılmaz dostu Çingaçuk'u da geri getirmek için... ve hepsinden çok da, bir oyuncak bir çocuğu ne kadar sevebilirse, onun gerçek olduğuna inanan Küçük Oğlan'ı o kadar çok seven Küçük Borazancı Çocuk'u geri getirmek için. Küçük Oğlan'ın babası, bu kahramanların hepsini, oğluyla daha birçok macera yaşamaları için çocuk odasına geri getirdi. Çünkü baba, bütün çocuklara malum olduğu gibi... büyükler uyuyunca oyuncakların canlandığını kendisinin de bildiği o günleri anımsıyordu artık.

Cicianne başını kitaptan kaldırdığında, pijamalarının içinde battaniyelerine sarınmış, sıcacık yataklarında uykuya dalmak üzere olan, çikolata bıyıklı, mahmur gözlü üç çocuk gördü. Her birini alnından öpüp, kulağına gizli şeyler fısıldadı. “İyi geceler, sevgili yavrularım,” diyerek yavaşça ışığı kapadı. “İyi geceler.”